XXVII. évfolyam, 47. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. november 25.

Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

SZÍNIGAZGATÓ A RÉGISÉGBOLTBAN — *Nem tudna ajánlani valami előadható régiséget?*

KEDVES LUDAS!

TISZTELGÉS KÉT SZENDVICS ELŐTT

A Gemenci Vadgazdaság területén filmfelvételeket készítettünk a kaposvári Mezőgép Vállalat erdészeti gépeiről. Szálláshelyünk a Hotel Gemenc volt. A felvételek késő estig elhúzódtak, és mire munkahelyünkről visszakerültünk a szállodába, az étteremben már nem szolgáltak fel. Kénytelen voltam a szobámba kérni hideg szendvicset.

Mint a mellékelt fénykép mutatja, a két szendvics, amely állt egy-egy félbevágott zsemléből, csekélyke vajból és egy-egy szelet szalámiból, igen gusztusosan mutatott a tányéron. Az étvágyam csak akkor ment el, amikor a mellékelt számlát is benyújtották, amely 21,50 Ft-ot mutatott. Kis töprengés után úgy döntöttem, hogy ezt a rendkívüli szendvicset vigyázállásban, tisztelegve fogyasztom el, mert nem mindennap ehet az ember ilyen értékes zsemlét.

Budai Béla
filmoperatőr, Budapest

BUSZPANASZ RÁKOSCSABÁRÓL

Budapest XVII. kerületének, Rákoscsabának a lakója vagyok. A mi környékünkön a 61-es és a 62-es buszok, illetőleg ezeknek az Y-os változatai járnak. Egyetlen baj az, hogy szinte törvényszerűen, mind a négy járat kocsijai egyszerre futnak be a Regélő utcai megállóba. Ebből adódik aztán, hogy utána 10—15 percet, néha még többet is kell ácsorogni a megállóban, amíg megint jön egy busz. Azzal aztán eljutunk Rákoskeresztúrig. Ott viszont megint várhatunk hosszú, hosszú percekig, míg az igen ritkán járó 67-es busz kiindul.

Akik a Zalka Máté térre mennek be, s onnan kell tovább buszozniuk a város belseje felé, ott még ismét hosszan várakozhatnak az autóbuszra. Súlyosbítja a helyzetüket, hogy ott semmi fedett helyiség nincs, a puszta ég alatt kell ácsorogni.

A lakásom és a munkahelyem között az utazási idő 25 perc. Minimálisan ennyit, de sokszor ennek a

dupláját kell viszont várakozással eltölteni, amiatt, hogy nincs összehangolva az autóbuszok menetrendje. Így hát hiába lakunk Budapesten, sokszor több időt kell eltöltenünk az utazással, mint azoknak, akik vidékről járnak Pestre dolgozni.

Sassi Pálné
Bp. XVII., Rovátka u. 35.

EGY CSEKK HELYETT NÉGY

Kezdetben volt a házfelügyelő intézménye. E paradicsomian békés korban a lakó esténként az ajtó elé tette a szemetet, és reggelre az edény üresen találtatott. Havonta egyszer a lakó megjelent a házfelügyelő színe előtt, lerótta lakbérét, biztosítási-, lift- és kapukulcsdíjait, és az élet békésen folyt tovább.

Három hónappal ezelőtt megszűnt a boldogság. A szemét az ajtók előtt maradt, és a lakbért, meg az egyéb díjakat a postán, csekken kellett befizetni. A szemét lehordását a lakó öntevékenyen megoldotta, levitte saját maga. Elvonultunk a postára is, és befizettünk minden díjat, a kapukulcs díját is, bár akkor már hónapok óta le volt szerelve a kapunk.

Október végén az Ingatlankezelő Vállalat Bérbevételi Csoportja körlevélben közölte, hogy a befizetéseket külön-külön csekklapon kell eszközölni, mert új könyvelési módszert vezettek be. Egy csekk helyett töltögethetünk tehát hármat, négyet.

Mi lehet még? Javaslom, hogy szobánként, ill. helyiségenként külön-külön fizessünk, sőt, ha lehet, személyenként is. A lakásomban lévő macska után külön csekklapot kérek!

Fekete Sándor
Budapest V., Tanács krt. 10.

ZAJOS A BUSZ ÉS A BUFÉ

A bajok akkor kezdődtek, amikor az amúgy is nagyon forgalmas és zajos utcában a házunk előtt létesített a BKV egy autóbusz végállomást. A 60-as és a J-járat kocsijainak a végállomását helyezték ide, négy évvel ezelőtt. Azóta az ablakokat nyáron sem lehet kinyitni, mert a kora hajnali és a késő éjszakai órákban is több autóbusz motorját túráztatják, úgy, hogy a csukott ablakok is remegnek.

Most ez az állapot még azzal romlott, hogy a házban nyílt egy „gyorsbüfé". Ez napok alatt szabályos italbolttá züllött, amin nem is lehet csodálkozni, mert még egy asztal sincs, ahová le lehetne ülni. Állva isszák a sört és az egyéb italt, s utána a kapubejárót és a lépcsőfordulót használják illemhelyül.

A VII., Dohány u. 1/b ház lakói

FÜRDŐHELYI KÁLVÁRIA

Külföldi barátnőmet kísértem le Harkány-fürdőre. A Déli pályaudvaron felszálltunk a Mecsek expresszre, és három óra alatt lerepültünk Pécsre.

Ott át akartunk szállni a harkányi vonatba, de kiderült, hogy az már egy félórával hamarabb elment, a legközelebbi meg csak másfél óra múlva indul. Bosszankodva kissé, de gondoltuk, beülünk a restibe, s ott eltöltjük az időt. Igen ám, de 10 órakor kitessékeltek bennünket azzal, hogy záróra van. A kultúrvárótermet is lezárták már. Kénytelenek voltunk a piszkos, füstös folyosón, egy padon várakozni.

Végre 11 óra után beszállhattunk a harkányfürdői vonatba. Álmosan, fáradtan érkeztünk meg, éjjel félegykor. Az állomás kihalt volt, se egy taxi, se egy busz. Kénytelenek voltunk, csomagjainkat cipelve elindulni gyalog. Egyórás gyaloglás után végre fáradtan bezuhantunk a szálloda kapuján.

Miért kell az utasnak ilyen szörnyű kálváriát végigjárnia, míg a híres Harkányfürdőre eljut? Miért nem lehet a Mecsek expresszhez csatlakoztatni egy gyorsjáratú motorvonatot? Miért nem lehet az állomásról busszal bejutni a Napsugár szállóhoz? Vagy legalább néhány taxi állna ott az utasok rendelkezésére!

Veress Györgyné,
Budapest

KERESEM, DE NEM TALÁLOM...

Amatőr fotós vagyok, nagy szükségem lenne egy 25 vagy 40 wattos infravörös égőre. Pécs szaküzleteit bejártam, de még a nyomára sem bukkantam. Kérem, ha tudnak, segítsenek rajtam!

Gróti László
Mozsgó

Öt hónappal ezelőtt betértem a szerencsi KERAVILL-ba, hogy kerékpárpumpát vásároljak. A válasz elutasító volt. Sőt hozzátették: Hiánycikk még Pesten is! Azóta is próbálkozom a vásárlással, de sikertelenül. Képzelhetik, hogy felment bennem a pumpa!

Varga Sándorné
Legyesbénye

Wartburg 1000-es kocsinkat nem használhatjuk, mert nem tudunk hozzá megfelelő külső gumikat beszerezni. Mit kezdjünk így a kocsival? Alakíttassuk át légpárnásra?!

Zombori Rózsa
Szentes, Csaba u. 15.

KÚT ÉS VILLANY

Községünk Ó-Benknek nevezett részében a lakosság ivóvízzel való ellátását egyetlen fúrott kút szolgáltatja. A kút hetek óta használhatatlan. Kénytelenek vagyunk a Tiszára járni ivóvízért. Most még csak rendben van a dolog, de mi lesz télen, ha befagy a Tisza?!

Másik problémánk: elromlott az utcai közvilágítás. A lakosság estelente ki sem mozdul lakásából, vagy zseblámpával botorkál a vaksötétben. Szerintem egyszerűbb volna, ha az áramszolgáltató vállalat kijavítaná a hibát.

Danka István
Benk

A CÍMZETT VÁLASZOL

A lapjukban megjelent bírálatra válaszolva közöljük, hogy a 354—368-as telefonunknak 5 befutó vonala van, ezen keresztül tart még kapcsolatot a kirendeltség többi egységével is. A kirendeltségünk területéhez tartozó fogyasztók között a fenti szám a legismertebb, bár a telefonkönyvben szerepel a 154—834 hívószám is, ami szintén közvetlen vonal. A Feszty Árpád úti kirendeltség telefonhálózatának további bővítésére lehetőségünk nincs, a Déli pályaudvar átépítése miatt. Nagyon sajnáljuk, hogy ezen a helyzeten egyelőre nem tudunk segíteni.

Póczik Kálmán
a Szolgáltató Üzemág vezetője,
Fővárosi Gázművek

Mi is úgy véljük, hogy a repülőtéren szükség lenne virágboltra. Közölnünk kell azonban, hogy a virágárusítást nem jószántunkból szüntettük meg, hanem onnan egyszerűen kiebrudaltak bennünket. Árusítóhelyünket a MALÉV felhívására kellett megszüntetnünk.

Dr. Radó Dezső
igazgató
Fővárosi Kertészeti Vállalat

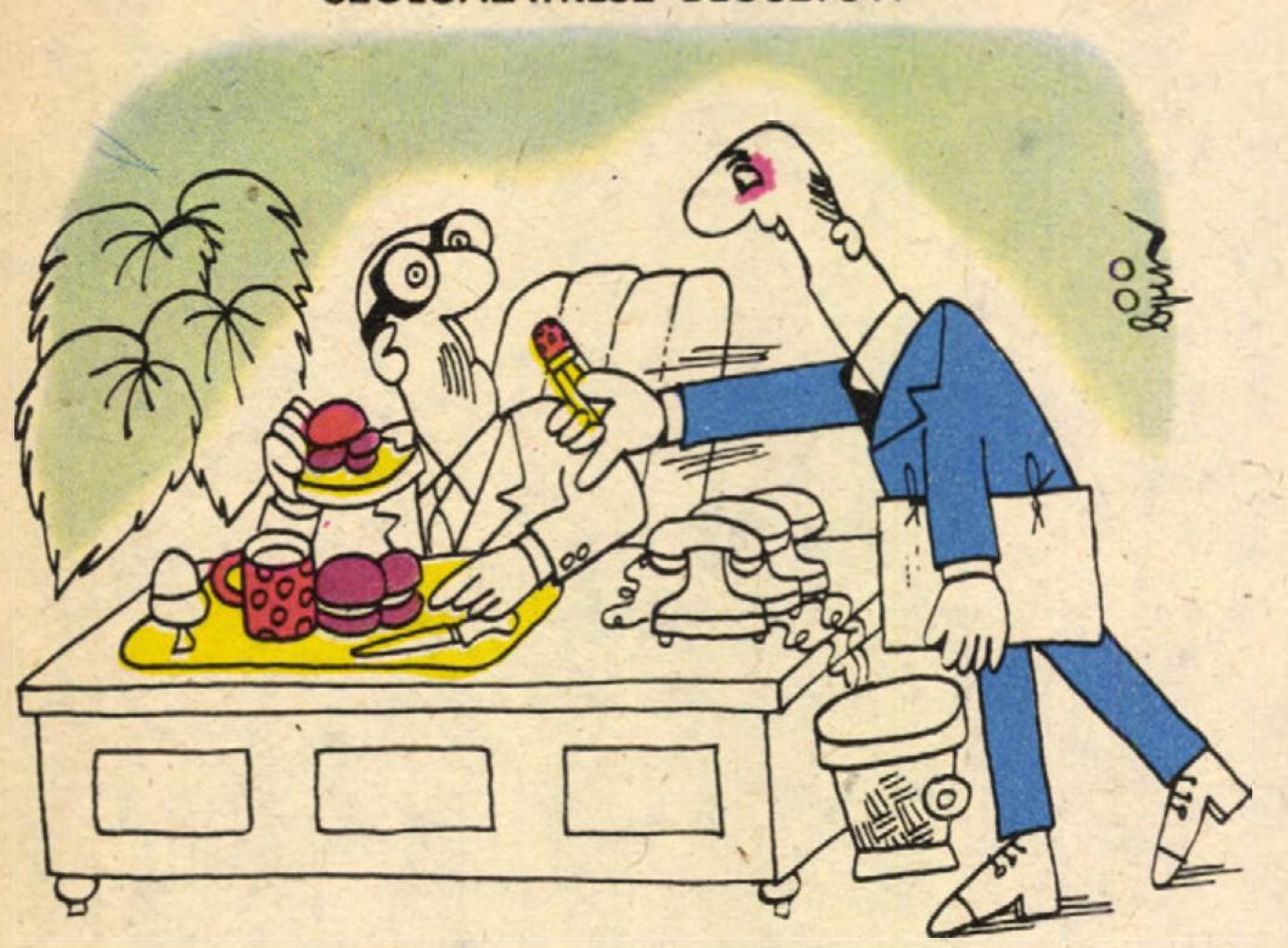
A bánki „Bárka" kisvendéglőben tapasztalt hiányosságokkal kapcsolatban megjelent cikkük nyomán vizsgálatot folytattunk. Megállapítottuk, hogy a panaszosnak teljes mértékben igaza volt. Intézkedtünk, hogy hasonló eset a jövőben ne fordulhasson elő. Erről a panaszost közvetlenül is értesítettük, és az udvariatlan bánásmód miatt bocsánatát kértük.

Kuris Mihály
ig. elnök
Börzsöny vidéki Egyesült ÁFÉSZ

Gólya József turai olvasójuk panaszát orvosoltuk: a hiányzó kapcsolót a turai bolt részére postafordultával elküldtük.

Fekete Ferenc
telepigazgató
FÉMVILL, Eger

SZOLGÁLATKÉSZ BEOSZTOTT

— Megsózhatom a tízóraiját, főnök kartárs?...

BÜNTETÉS

Dallos Jenő rajza

FILMMŰVÉSZET RÉGEN ÉS MOST

Bette Davis, a régi idők híres filmcsillaga, aki most 62 éves (a nyugati lapok nemre való tekintet nélkül kegyetlenül megírják mindenkinek az életkorát), rokonszenvvel nyilatkozott a mai filmek meztelen jeleneteiről.

— És mennyivel könnyebb a mai sztárok dolga! — jegyezte meg Davis asszony. — Nekünk óriási gondunk volt, hogy mit vegyünk fel. A maiaknak csak azzal kell törődniök, hogy mit vegyenek le!

MUNKAHELYI KÖZÉRZET

„— ... és tudja, igazgató elvtárs, nem megy a meló annak az embernek. Nézem, mint küszködik, verítékezik, és nem és nem... Puszpángnak nem megy a meló, igazgató elvtárs. Úgy gondolom — hajolt közelebb a műhelybizottság titkára, mintha valami nagy és egy csakis általa megfejtett titkot közölne —, hogy a munkahelyi közérzettel van baj. Egészen biztosan azzal

— Mit tanácsol? — kérdezte aggódva az igazgató, mert felettébb izgatta, hogy Puszpáng Ede csak küszködik, verítékezik, de a rossz munkahelyi közérzete miatt nem megy a melója.

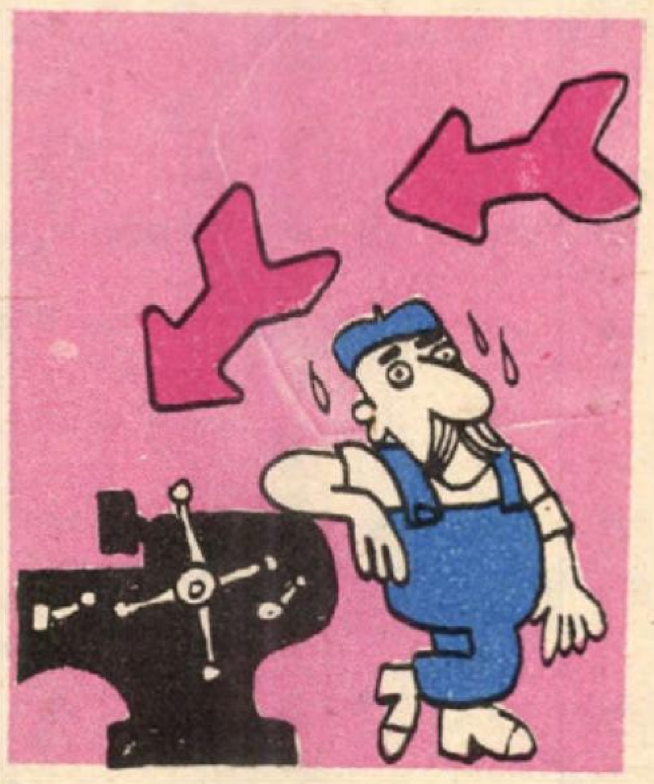
— Pszichológust, igazgató elvtárs. Pszichológust! Aki megállapítja, hogy Puszpáng azon a gépen dolgozik-e, olyan munkát végez-e, ami legjobban megfelel a készségének. Ma már az ilyesmi tudomány, kérem!

Harmadnap kíváncsian kérdezte az igazgató a műhelybizottság titkárát:

— Nos, megy-e a meló Puszpáng Edének? Remélem, a pszichológus jóvoltából a neki megfelelő gépen dolgozik...

— Hát igen... De... szóval — kereste a szavakat a titkár. — A gép az jó, a géppel semmi baj. De Puszpáng csak izzad, csak kínlódik, csak verítékezik, a munka, az mégsem megy. Érdekes, hogy így van, de így van. Mi lenne, igazgató elvtárs, ha átfestenénk a műhelyt? A munkalélektan, tetszik tudni, ismeri a szín inspiráló, vagy lehangoló hatását. Képzelje el, igazgató elvtárs — lelkendezett a műhelybizottság titkára, le- és feltolva kopasz feje búbján az olajos simlit —, képzelje el, rózsaszínű falak, s a rózsaszínű falakról vérvörös szaggatott nyilak kúsznának a gépekhez...

— Kérem, próbáljuk meg... — mondta az igazgató.

Harmadnap kíváncsian kérdezte a műhelybizottság titkárát:

— Nos, Puszpáng szaktárs már olyan gépen dolgozik, amilyent a pszichológus javasolt, sőt olyan műhelyben, ahol rózsaszínűek a falak, s a falakról vörös szaggatott nyílak vezetnek a gépekhez. Remélem, megy a meló?

A műhelybizottság titkára megtörölte kicsit remegő ujjaival izzadó homlokát és azt javasolta hogy fénycsővilágításra kellene kicserélni a műhely lámpáit, mert a munkapszichológia tesztjei szerint a megvilágítás erőssége, tangens alfával osztva és szorozva cosinus deltával és az egészet törve nyavalyával, az annyi, mint...

— ... a keserves jó mindenit magának is, meg a munkahelyi közérzetnek is — kapta el a méreg az igazgatót és már loholt is le az üzembe, mögötte futott a műhelybizottság titkára, a pszichológus, a műhelyt kifestő festő és még néhány munkahelyi közérzeti szakértő.

Puszpáng Ede éppen a gépnek támaszkodva szundikált, s csak a nagy futkosásra riadt fel...

— Na, mi az, mi van... Csak nem ég a gyár?

— Ide figyeljen, Puszpáng szaktárs — fékezett le előtte a rohanó társaság élén az igazgató —, én magának új gépet adtam, a pszichológus megvizsgálta, átfestettük a műhelyt, még vörös szaggatott nyilakat is rajzoltattam a gépekhez, hogy ne verítékezzék, küszködjék, hogy menjen a meló. Mondja meg hát végül is, az isten áldja meg, miért nem megy a munka?

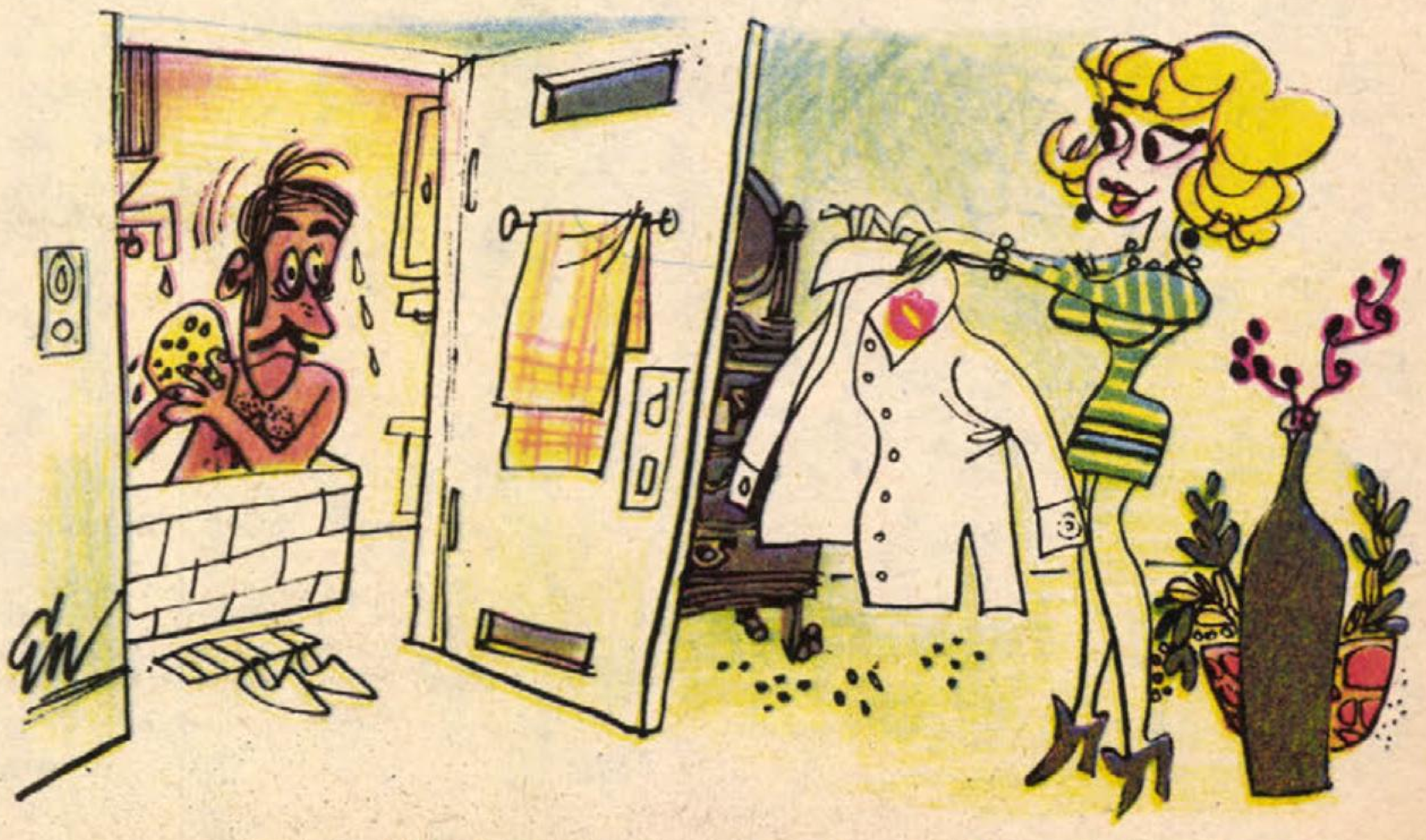
— Miért? — ámult el a kérdés hallatán Puszpáng. — Még hogy miért? Mert úgy utálom a melót, mint a vizet — és úgy nézett körül a kis társaságon, mint győztes hadvezér a hulláktól terített csatamezőn.

Gyurkó Géza

FEJLŐDŐ KERESKEDELMI KAPCSOLATOK

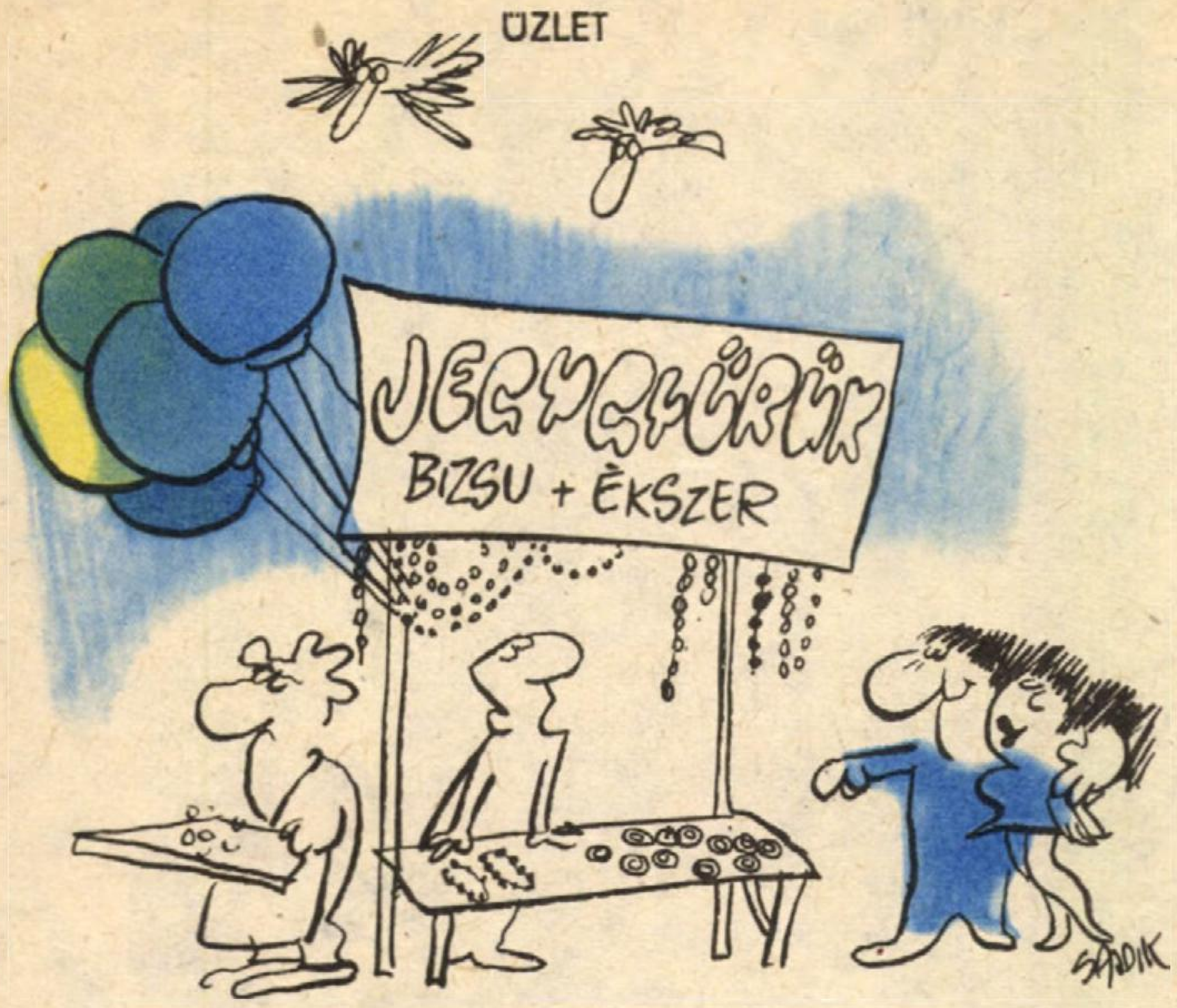

ÜZLETI TÁRGYALÁS UTÁN

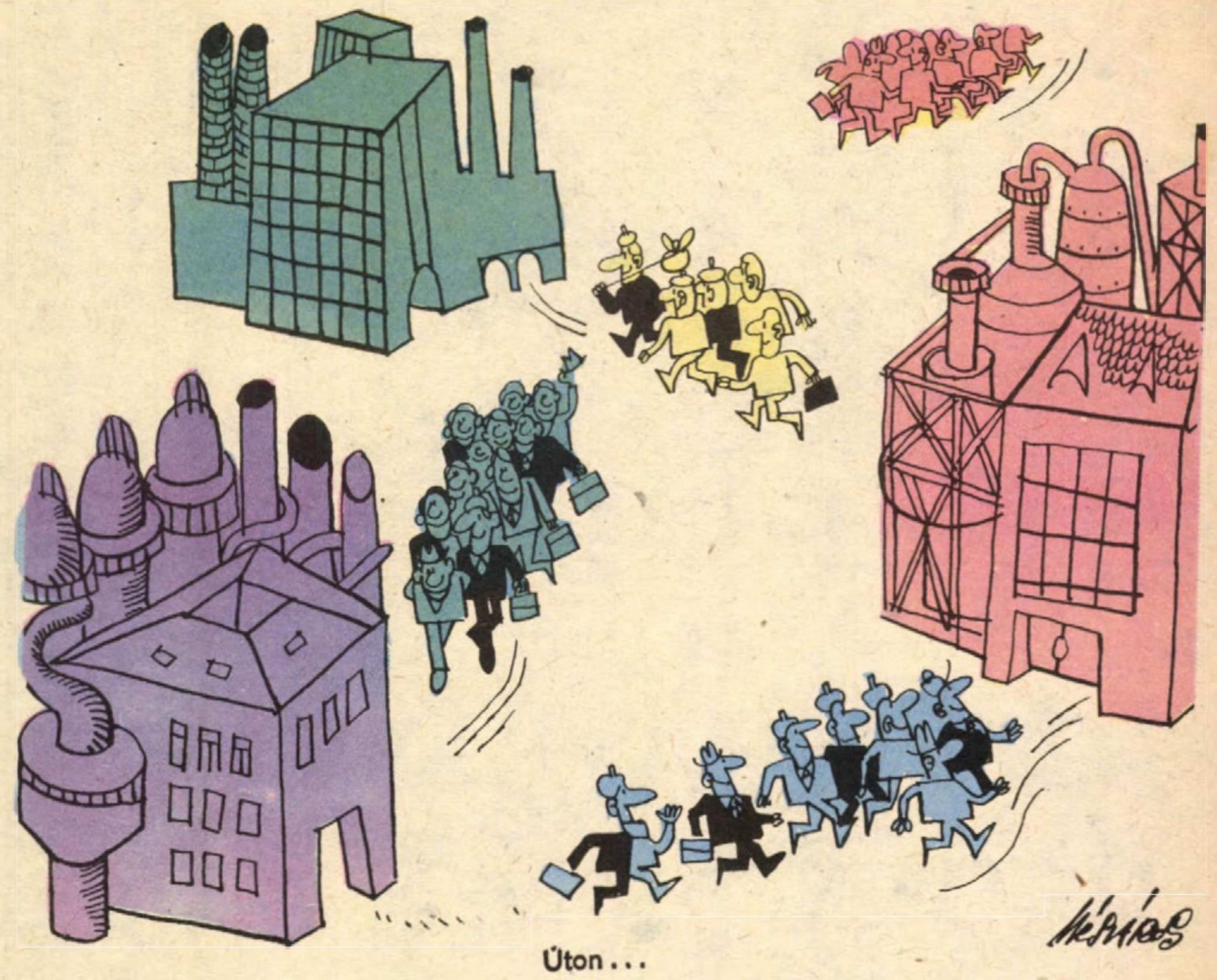
— ... és mondd, Jenő, ebből a francia rúzsból is importálunk?...

ÜZLET

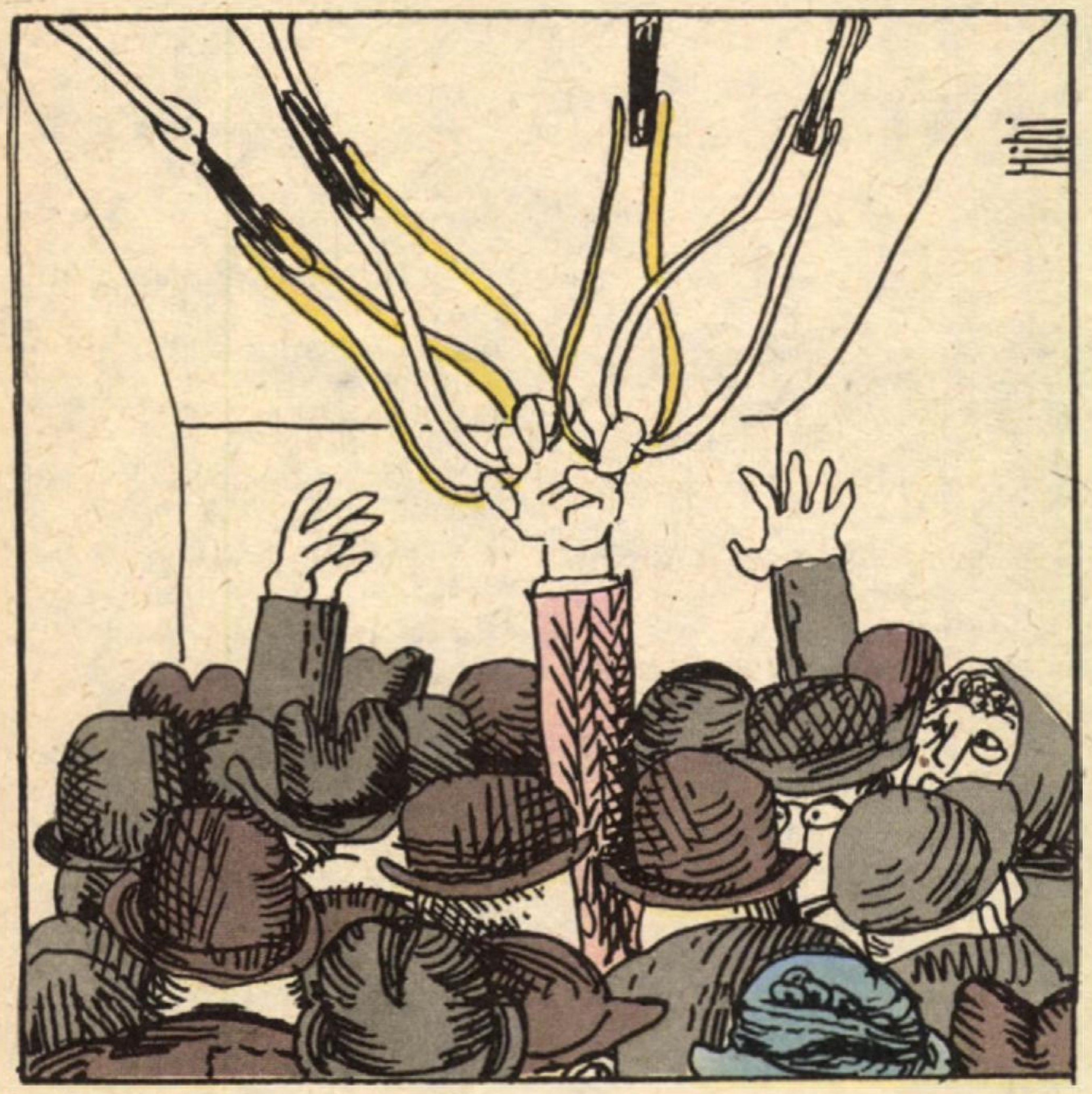
– Az itt vásárolt jegygyűrűket a válás után visszavásárolom!

HOL VAN A MUNKAERŐ?

Úton...

HARÁCSOLÓ TERMÉSZET

KALANDORNŐ

– Higgye el, uram, az én életem kész képregény...

A GYANÚS EMBER

Nincs miért titkolnom, kartársam, nekem ez a Gemenci mindig gyanús volt.

— Ne csodálkozzék, ha ezen csodálkozom. Ezt most hallom először magától. Eddig hallgatott róla, mint a sír.

— Nem akartam kollégiális kapcsolatunkat elrontani. De úgy gondolom, most, hogy kinevezték osztályvezetőnek és elkerült tőlünk, őszinte lehetek?

— Miért ne lehetne? Én is az leszek: irigyli Gemencit, kartársam, pedig megérdemelte a kinevezést. Nekem se a kinevezése, se Gemenci egyáltalán nem gyanús. Nálunk jól és szorgalmasan dolgozott. Én mindig rendes embernek tartottam. Segítőkész kolléga volt, csendes és halk szavú.

— Csak azért, hogy álcázza magát.

— Kitűnő osztályvezető lesz belőle.

— Csodálom, hogy enynyire félreismerte. Szerény megjegyzésemre ön máris védőbeszédet tart mellette.

— Természetesen. Évekig együtt dolgoztam vele, éppen úgy, mint maga, és a legjobb véleménnyel vagyok róla.

— Nem vette észre, hogy Gemenci mindenből kivonta magát?

— Fogalmam sincs arról, hogy mire gondol. A munkából mindig kivette a részét. Jókedvűen dolgozott.

— Könnyen tehette. Gond nélkül élt, míg mások roskadoztak a gondoktól. Neki például nem kellett részleteket fizetnie se vállalati parcellázásra, se nyaraló építésére. Mások örültek, ha részt vehettek benne, de Gemenci mégcsak nem is jelentkezett.

— Ezt csak nem rója terhére? Bizonyára nem volt igénye rá, de főleg nem akart emiatt adósságba keveredni.

— Ebben is téved. Gemenci önző, nem vállal semmit. Nem hoz áldozatot a gyerekeiért.

— Mindent megtesz értük. Kitűnően neveli és mindennel ellátja őket. Éppen azért nem akar terheket vállalni, nehogy bármiben is szükséget szenvedjenek.

— Pedig esetleg egy családi házat vállalhatna, hogy legyen mit a gyerekeire hagynia.

— Maga, kartársam, meg van hibbanva. Gemenci még csak harmincöt esztendős, az egyik gyereke nyolcéves, a másik tíz. Még igazán ráér hagyatkozni.

— Nekem mégis gyanús. Kaphatott volna a vállalattól kimustrált kocsit, majdnem ingyen. Csak tizenötezret kértek kápéban, a többi havi részlet. De ő ezt se vette igénybe, bármennyire is kínálták neki, pedig megtakarított pénze van az OTP-ben.

— Maga nem tudja elképzelni, hogy nem kell neki autó? Esetleg még ingyen sem?

— A vállalatnál mindenki törte magát az olcsó kocsikért. Kölcsönt vettek fel, hogy megszerezhessék. Csak egyedül Gemencit nem érdekelte.

— Szerény ember. Nem hiszi kartársam, hogy még ma is akadnak ilyenek?

— Maga nagyon rossz emberismerő. Gemenci csak megjátssza magát. Ő nem azért szerény, mert valóban szerény, hanem azért szerény, mert szerénynek akar látszani.

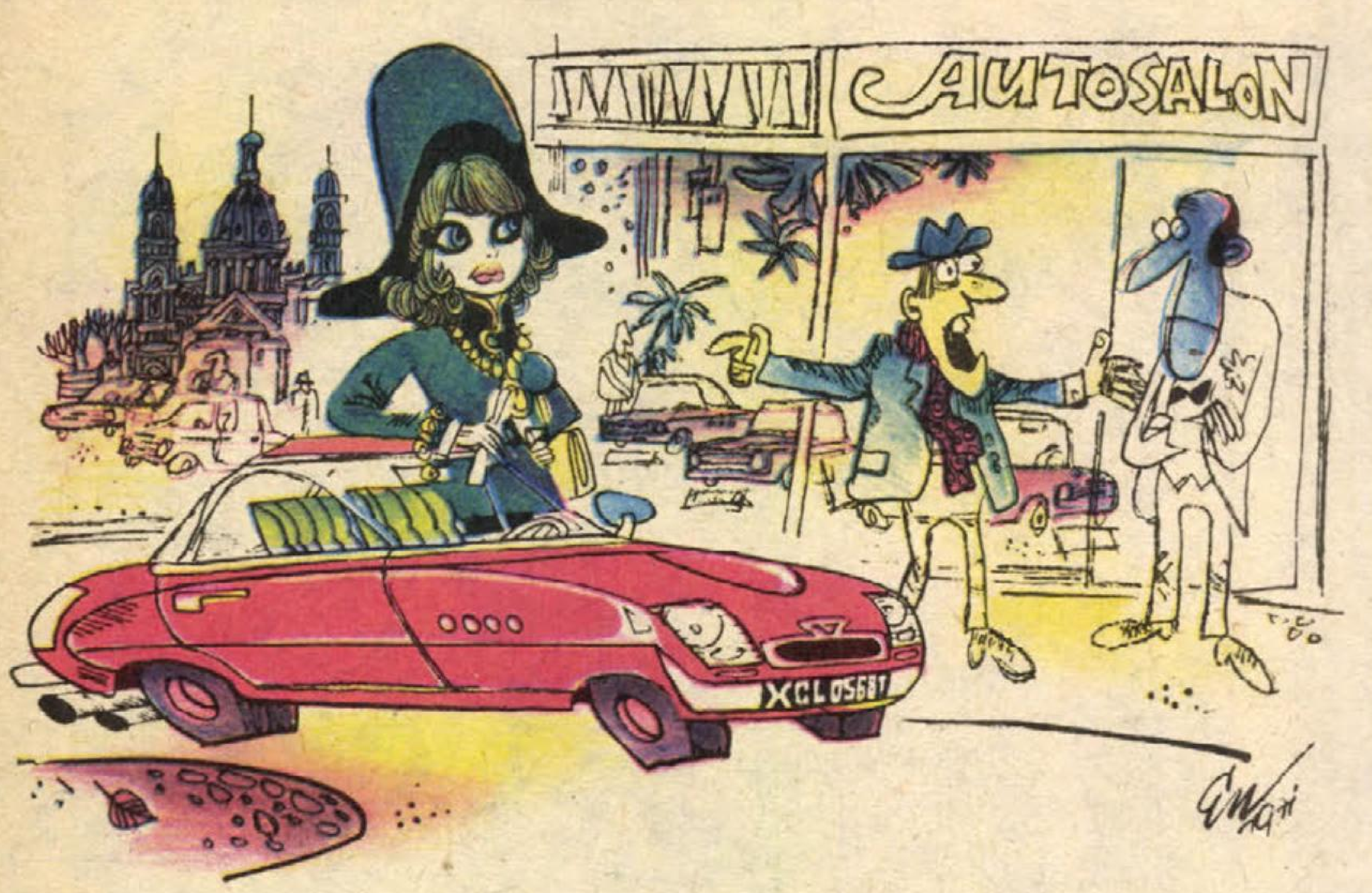
— Ne legyen ilyen rosszhiszemű. Értse meg végre: Gemenci megfontolt ember, nem akar eladósodni, se kocsiért, se nyaralóért, se telekért, sőt briliánsgyűrűvel sem akarja meglepni a feleségét, ami most nagy divat. Csak addig nyújtózkodik, amíg a takarója ér, és nem akar többet költeni, mint amenynyi a jövedelme.

— Na látja, kartársam! Éppen ezért gyanús nekem ez a Gemenci! Mert valami okának csak kell lennie annak, ha ilyen tisztességes!

Földes György

NEM GAZDASÁGOS

– Uram, cserélje be egy kisebb fogyasztásúra, ennek túl nagy az üzemköltsége...

PECH

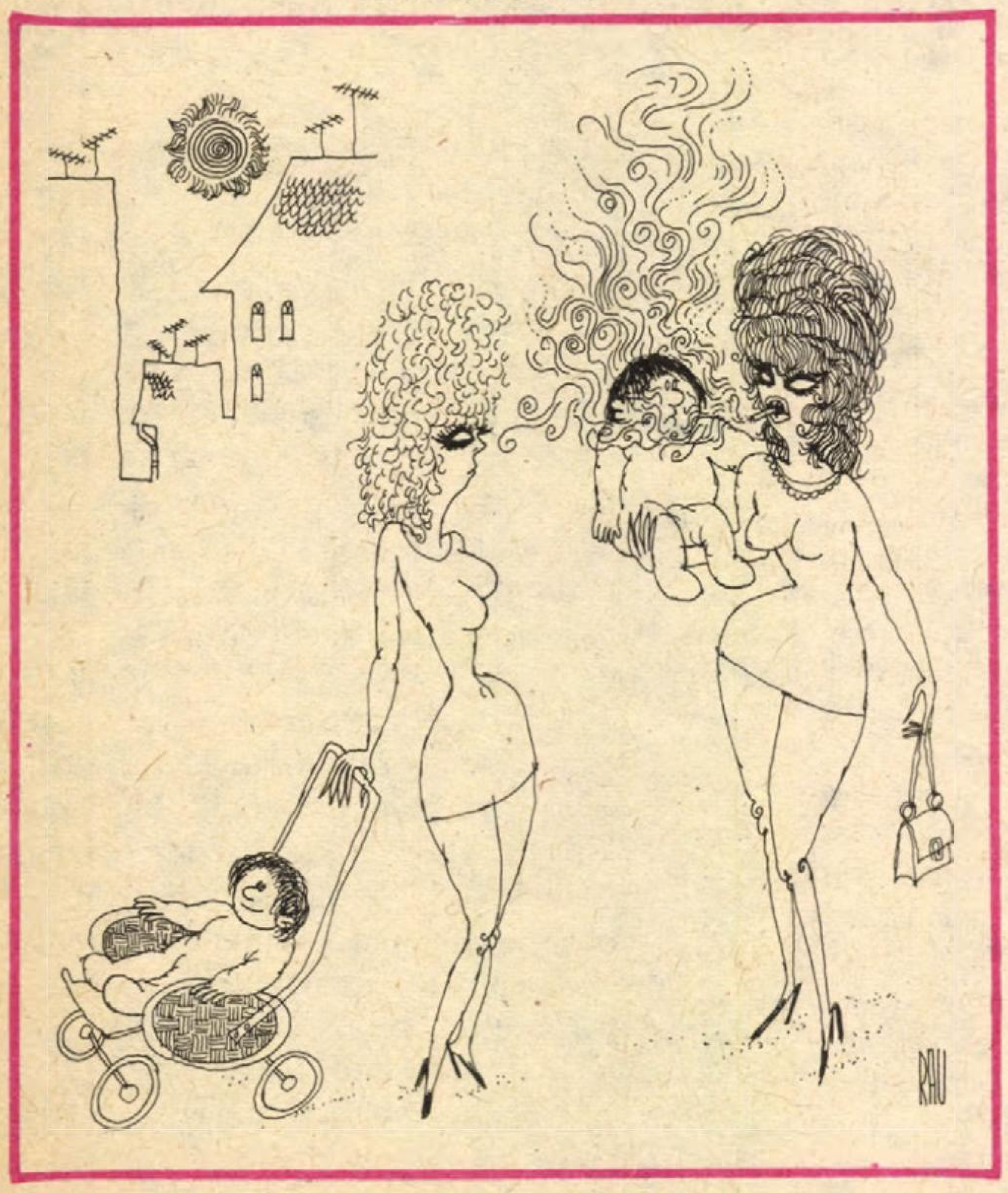
– És ráadásul jövő héten a kőtöröknél játszunk...

RIPORT EGY NAGY ÖREGGEL

– Kedves Mester, és mi a véleménye az emberekről?

GONDOS ANYA

– Én naponta többször is lehozom Pistikét a friss levegőre...

VANAKI

Már régóta szeretnék találkozni vele. Sajnos, csak a vezetéknevét tudom: Vanaki. Ő az a titokzatos ismeretlen, akit annyiszor emlegetnek.

Múltkoriban egy rendező barátom kikérte a véleményemet legújabb filmjéről, és amikor én őszintén megmondtam, hogy nem vagyok elragadtatva, sértődötten azt felelte:

— Vanakinek tetszett... Sőt, Vanaki azt mondta, hogy remekmű...

Ki lehet ez a Vanaki? És hol lehet megtalálni? És milyen a külseje? Hajlott hátú, ösztövér pasas, vagy szangvinikus természetű, gömbölyű férfi, messzire világító, tar koponyával? Már sokszor elképzeltem magamnak, de állandóan változik, átalakul. A nevét állandóan hallom, mert a legkülönbözőbb ügyekben hivatkoznak rá.

— Vanakinek ez kell — mondták az illetékesek, amikor megtudakoltam tőlük: miért adtak ki egy bizonyos könyvet, amelynek az irodalmi értéke a nullával egyenlő?

— Vanaki csak ezt igényli — mondták a színházban, egy háromfelvonásos vacak előadása után.

Misztikus alak ez a Vanaki. Még soha nem látta senki, de mindenki beszél róla. Tudják, hogy mi tetszik neki, mi kell neki, mit igényel, de ha a keresztnevét kérdezed, vagy a címét, zavartan mosolyognak és más témára terelik a szót. Pedig én szeretnék találkozni vele, hogy a szemébe nézhessek, hogy beszélhessek vele, mint férfi a férfival, de eddig még nem bukkantam a nyomára

— Ki tudja ezt megvenni? — mondtam gúnyosan egy üzletben, miután megnéztem az árcédulára kiírt ötjegyű számot.

— Emiatt ne tessék aggódni — felelte az eladó. — Vanaki megveszi...

Gondolhattam volna: a Vanaki! Olyan ő nekünk, mint a skótoknak a lochnessi szörny. Mindenki beszél róla, de még soha senki se látta.

Lehet, hogy Vanaki egy szörny?

Lehet. Egyszer azt álmodtam, hogy szembe jön velem az Akácfa utcán. Nyolc feje volt és tizenhat lába. Amikor megláttam, felsikoltottam és a sikolyra — sajnos — felébredtem. Felébredtem, még mielőtt az arcába, illetve az arcaiba nézhettem volna.

Nem marad más hátra: gyűjtöm az adatokat és megpróbálom elképzelni.

— Vanakinek autóra, villára is telik — mondta egy ismerősöm.

— Vanaki ennek is örülne — mondta a főnököm, midőn keveseltem a prémiumot.

A fene egye meg ezt a Vanakit! Mindenütt ott van és mindenbe beleüti az orrát. Bizonyisten egyre jobban utálom. Ha ezt a nevet hallom: ideges leszek és rángatódzni kezd a fejem és úgy eszem az andaxint, mint kacsa a nokedlit.

Lehet, hogy mi ketten — Vanaki és én — sohasem fogunk találkozni.

De Vanakinek ez is sikerül.

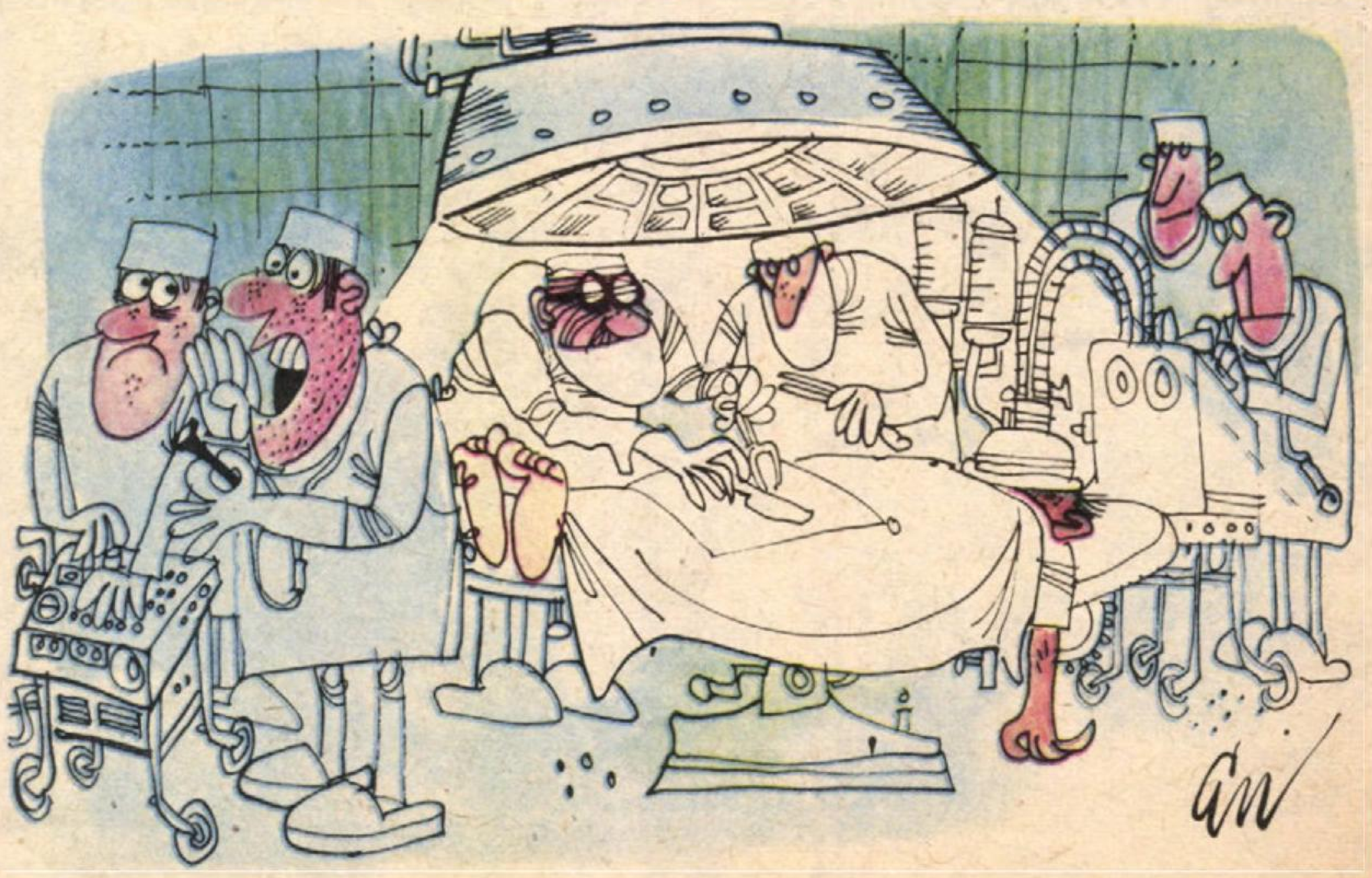
Vanakinek!

No persze, gondolhattam volna... Ide az andaxint! Ezt már nem lehet kibírni!...

Mikes György

FÚRÁS

– Rég nyugdíjba mehetne, de nem tud visszavonulni a reflektorfényből...

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

A színész és a színházi tűzoltó között igen gyakran megértő barátság fejlődik ki. A tűzoltó együtt örül a színésszel a sikernek és őt is letöri egy-egy balsiker.

Nekem is többször gratulált az ügyeletes tűzoltó, ha a közönség sokszor a rivalda elé tapsolt, egyszer pedig, A vágy villamosa előadásán, tévedésből szorongatta meg lelkesen a kezemet. Az történt, hogy cigarettázás közben kigyulladt Tolnay Klári kalapjának vékony fátyla. Én gyorsan lekaptam a kalapot, a fátyollal együtt, és sikerült a tüzet eltaposnom. A tűzoltó két perccel később így lelkendezett: „Isteni jelenet volt kedves művésznő! Sokáig próbálták, amíg megtanulták?”

Felvilágosítottam őt arról, hogy a szerző ezt a jelenetet nem írta bele a darabba, és hogy a cigarettától véletlenül gyulladt meg Tolnay Klári habkönnyű fátyla. A tűzoltó erre írásbeli jelentést tett az esetről.

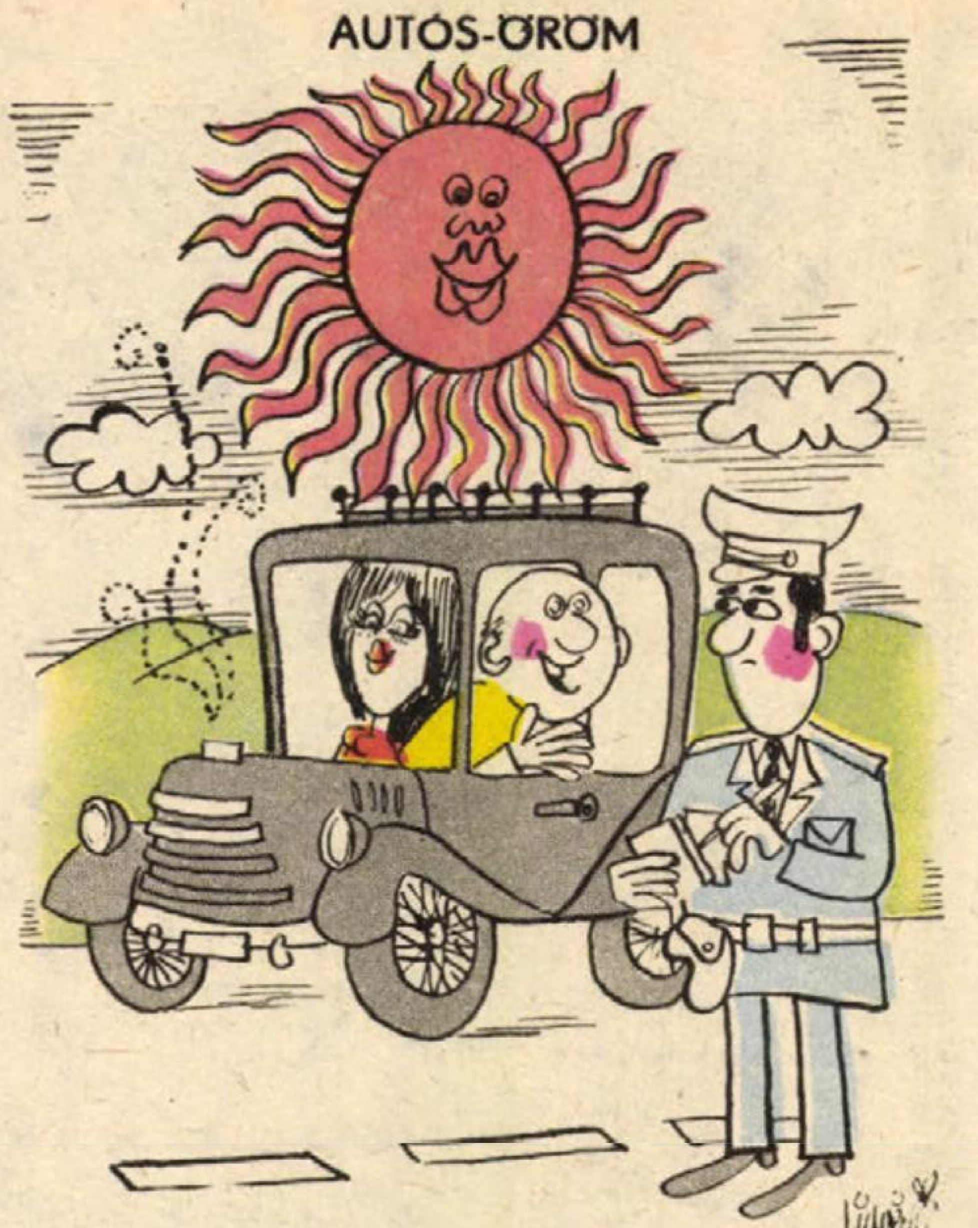
Harmadnap a tűzoltóparancsnokság két tisztje keresett fel és kitüntető oklevelet nyújtottak át nekem, amiért lélekjelenlétemmel tűzvésztől mentettem meg a színházat. Én természetesen nagyon örültem ennek a szép gesztusnak. Annál is inkább, mert ebben az időben még, egy nagyon régi rendelkezés szerint tilos volt az öltözőkben cigarettázni. Mi ezt igen sokszor megszegtük, s így aztán, bármilyen harmonikus barátságban voltunk is a tűzoltókkal, egy kicsit tartottunk tőlük.

Másnap bekereteztettem az oklevelet és éppen a falra helyeztem, amikor belépett a szolgálatban levő tűzoltó. A zsámban akkor is füstölt a cigaretta... Ez a tettenérés nem volt olcsó mulatság, ötszáz forintra büntettek. A pénzről szabályos nyugtát kaptam, de ezt persze már nem kereteztettem be...

Vass Éva

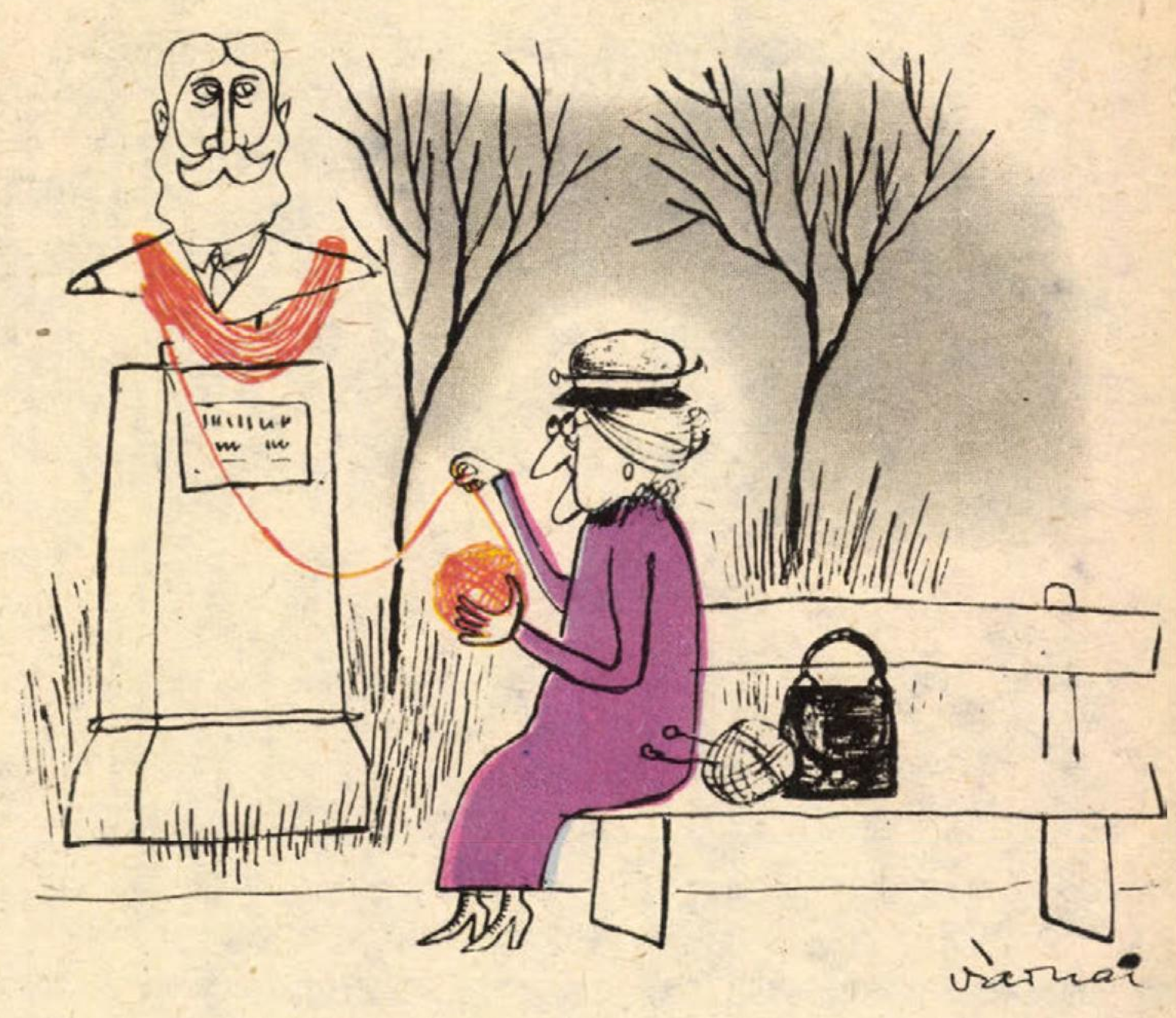

AUTÓS-ÖRÖM

– Tizedes úr, írásba adná, hogy gyorshajtás miatt bírságolt meg?

PARKBAN

Egy és más

1

A kis Jancsi és Juliska tátott szájjal hallgatta mesémet a gesztenyepüréről:

— Bizony, gyerekek, valamikor régen nem olyan volt a gesztenyepüré, mint manapság. Valamikor régen ebben a finom csemegében sok volt a gesztenye és kevés volt a tejszínhab. De mint minden, a gesztenyepüré is fejlődni kezdett és a fejlődés során a gesztenye és a hab aránya egyre inkább megváltozott, mégpedig a hab javára. Néhány évvel ezelőtt már ott tartott a fejlődés, hogy egy adagban körülbelül fele volt a gesztenye, fele a hab. De — mint bizonyára ti is tudjátok — a fejlődés nem szokott megállni. És ma már — mint bizonyára ti is tudjátok — ott tartunk a fejlődésben, hogy a gesztenyepüré túlnyomó részben habból és csak kis részben áll gesztenyéből. És most már egyre több helyen adják pohárban, nem úgy, mint valamikor régen, tányéron.

— És miért adják inkább pohárban? — kíváncsiskodott Juliska.

— Azért adják inkább pohárban, mert a pohár felülete jóval kisebb, mint a tányéré, s így aztán a hab befedéséhez még ,kevesebb gesztenyemorzsára van szükség.

— És hol lesz a fejlődés határa? — kérdezte Jancsika.

— Amikor a gesztenyepürében gesztenye már egyáltalán nem lesz, csak hab lesz az egész, mivelhogy a hab jóval olcsóbb, mint a gesztenye.

— És mi lesz a neve a gesztenyepürének, amikor már csak hab lesz az egész? — faggatott Juliska.

— Hát mi lenne, te kis oktondi? Gesztenyepüré lesz a neve akkor is.

— És akkor mi fog emlékeztetni benne a gesztenyepürére?

— Az ára, te kis csacsi, hát még ezt se tudtad kitalálni?

2

Két mini-sztori a vendéglátóipar tematikailag kimeríthetetlen kincsesbányájából. Jóska barátom meséli, eképpen:

— Sok-sok éve Párizsban élő nagybátyámtól levelet kaptam, hogy egy hétre Pestre érkezik, látogatóba, foglaljak neki szobát valamelyik jobb pesti szállodában. Felhívtam hát a Gellért szállóban azt, akinél szobát lehet foglalni. Egy hétre kellene egy fürdőszobás szoba — közöltem, s megmondtam, hogy mikortól meddig.

— Magyar állampolgár az illető? — kérdezte a kartárs.

— Nem. Francia állampolgár.

— És francia frankkal fog fizetni?

— Nem, kérem. Magyar forinttal.

— Akkor azt a szobát mi jobban is ki tudjuk adni — válaszolta tömören és letette a kagylót. S ebben az a legviccesebb, hogy a nagybátyám azzal a forinttal fizette volna a szoba árát, melyet Párizsban a kötelezően beváltott frankjáért kapott.

A másik történetke még egyszerűbb:

A nagy hírű, kiváló, és nem olcsó Pilvaxban vacsoráztam negyedmagammal. Gombás bélszínszeleteket rendeltem. Amikor a csinos adag tetejéről leettem a gombát, megállapítottam, hogy alatta nem bélszínszeletek, hanem sertéskaraj van. Ezt a két húsféleséget nem lehet összetéveszteni, alig vannak közelebb egymáshoz, mint Makó Jeruzsálemhez. A bélszín marhahús, a sertéskaraj — mint a neve is mutatja — sertéshús, más a színük, más a formájuk, más az ízük. Nem szóltam egy szót sem, jóízűen megettem az ételt. De mert a főúr fizetéskor megérdeklődte, hogy rendben volt-e minden, szelíden megjegyeztem:

— Minden rendben volt, de nem bélszínt, hanem karajt kaptam.

A főúr gondterhelten vette tudomásul bírálatomat.

— Azonnal utánanézek a dolognak — mondta, és szigorú léptekkel távozott a konyha irányába. Kisvártatva már jött is vissza és csak ennyit mondott: — Bélszín volt.

Slussz.

3

Öles hirdetés vonta magára figyelmemet a reggeli lapok egyikében. Lelkesen olvastam: „Modern lakás — korszerű felvonó. Vállalatunk megkezdi a legkorszerűbb személyfelvonók gyártását. Új profil, új lehetőségek. A lakásépítési program keretében a Ganz-MÁVAG kapott megbízást arra, hogy VILÁGSZÍNVONALAT képező gyártmányt készítsen.”

Lelkesedésem itt kulminált. Na végre — gondoltam magamban — krónikus gondjaink egyike, a liftkérdés, rövidesen megoldódik. Világszínvonalú lifteket készül gyártani a Ganz-MÁVAG, kell-e ennél jobb hír? Tovább olvasván a hirdetést, kedélyem elborult. Mert a szöveg így folytatódott: „A megoldás komoly feladatot jelent. Szükségünk van tapasztalt szakemberekre. Várjuk a felvonógyártás tervezésében, szerkesztésében jártas és technológiai gyakorlattal rendelkező mérnökök és technikusok jelentkezését!”

Hát ez meg hogy lehet? — tűnődtem csüggedten. A nagyüzem, mely gyártására *megbízást kapott*, hirdetés útján keresi a lift gyártásához szükséges szakembereket? Honnan reméli megszerezni őket? Mérnökök és technikusok mifelénk nemigen csellengenek munka nélkül. Olyan szakemberekre van tehát szükség, akik jelenleg más munkahelyen dolgoznak. Otthagyják-e megszokott munkájukat? Tegyük fel, hogy igen. Értenek-e majd a liftgyártáshoz a kellő mértékben? Egy részük igen, más részük nem. Mennyi ideig fog tartani, amikor a szükséges gárda összeverődik, amíg kiderül, hogy megfelelően érti a feladatát, amíg munkájukat összehangolják, magyarán: mikor lesz kész lift ebből a hirdetésből?

Alighanem jobb lesz, ha elindulok felfelé gyalog.

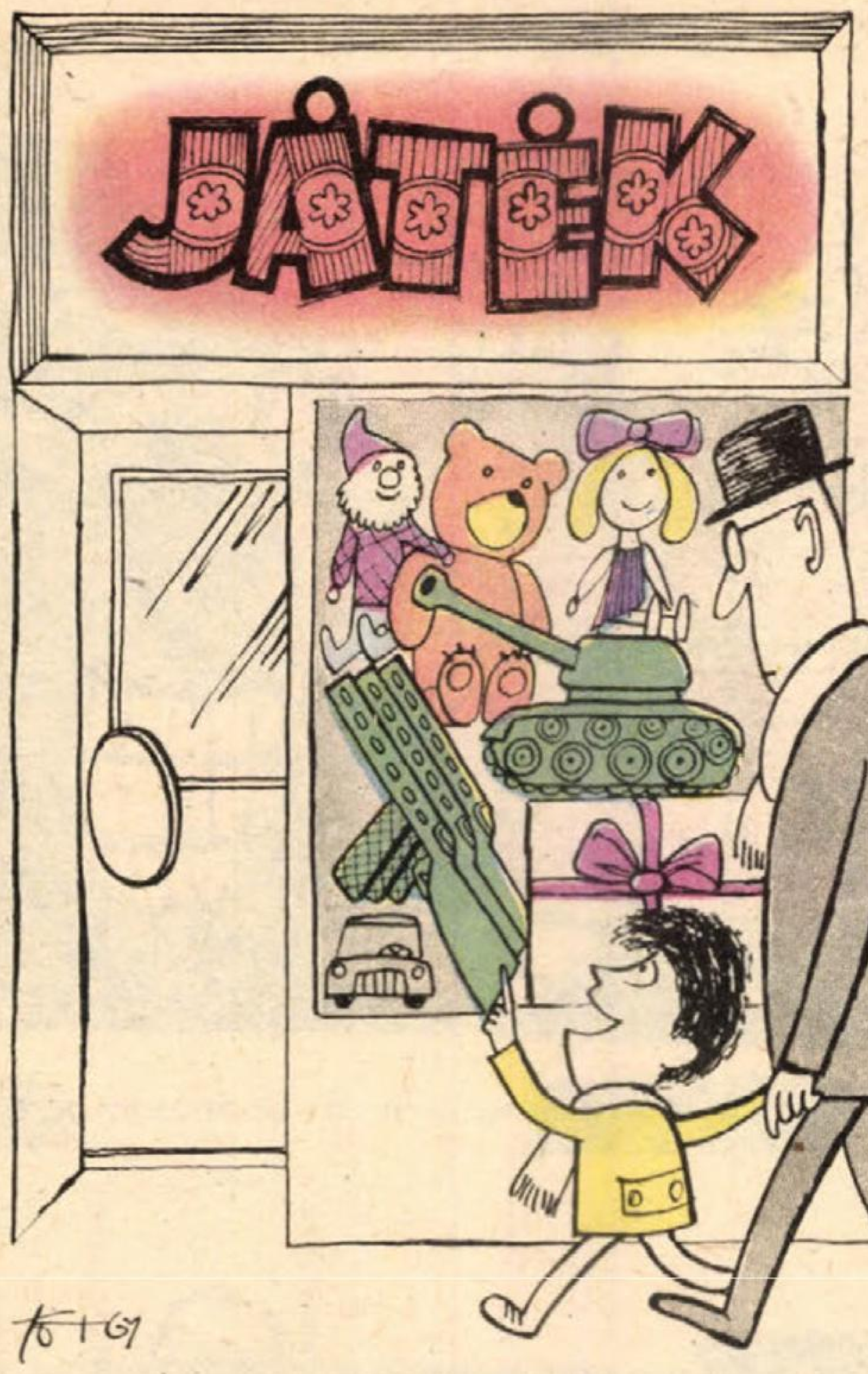
(t.)

INFLUENZA

– Ilyen magas lázam volt...

A KIRAKATOK HATÁSA

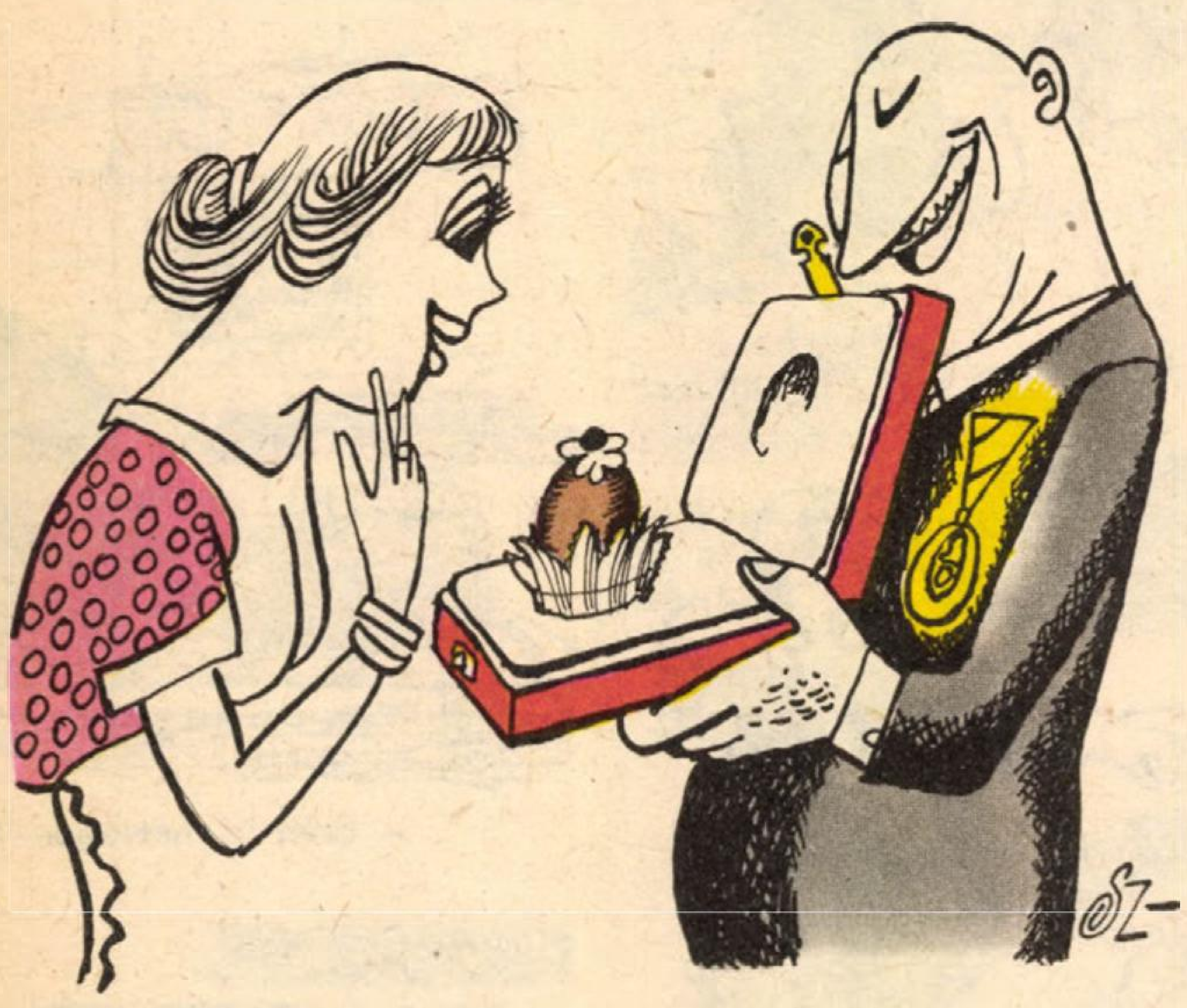
– Háborút akarok játszani!

ELLENŐRZIK A KENYÉR MINŐSÉGÉT

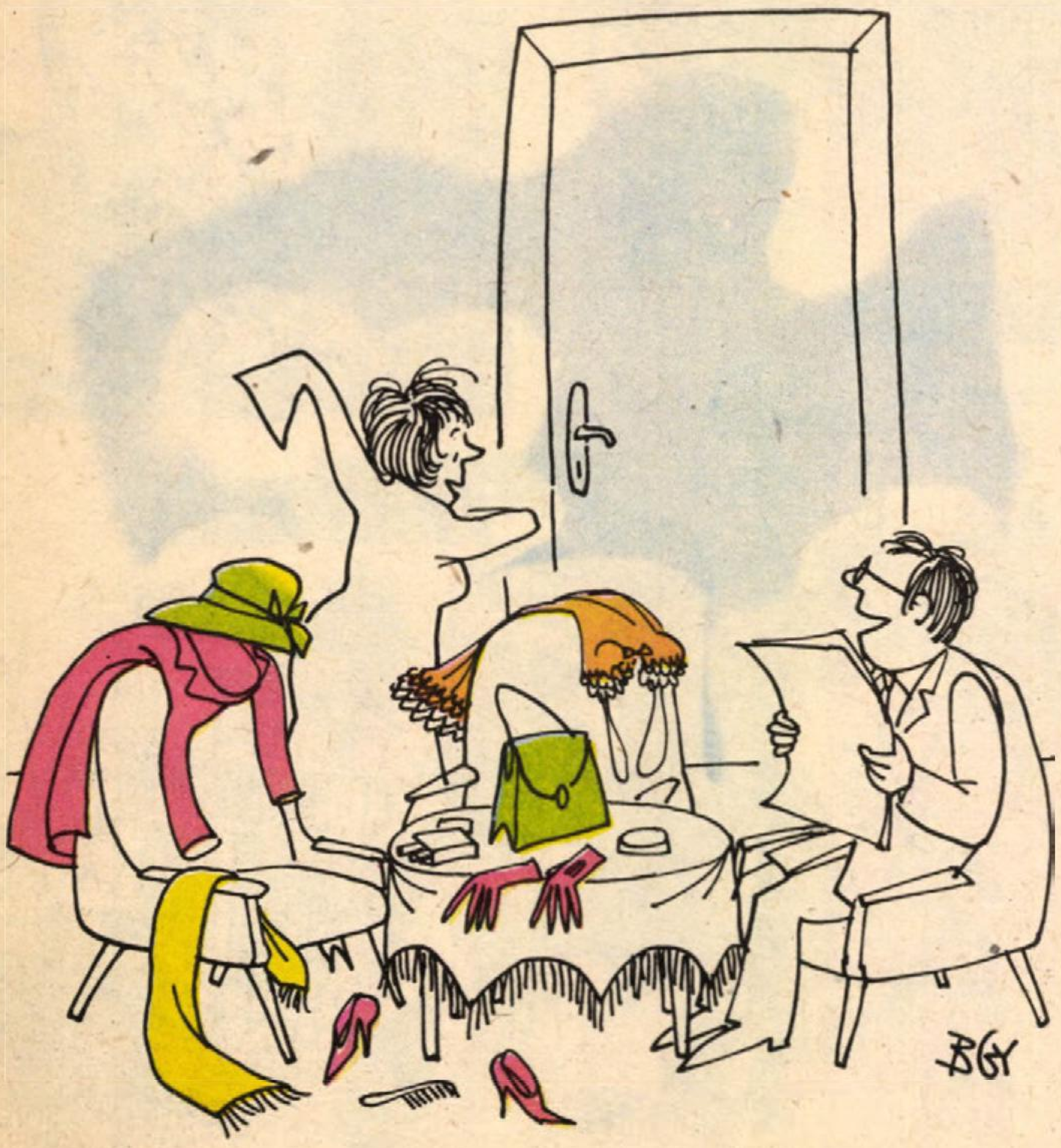
– Jó napot kívánok, népi ellenőr vagyok.

KITÜNTETÉS UTÁN

– Asszony, neked meg ezt hoztam a cukrászdából...

CSALÁDI OTTHON

– Látom, megjöttél, fiacskám!

A PANDÚR-FIÚK

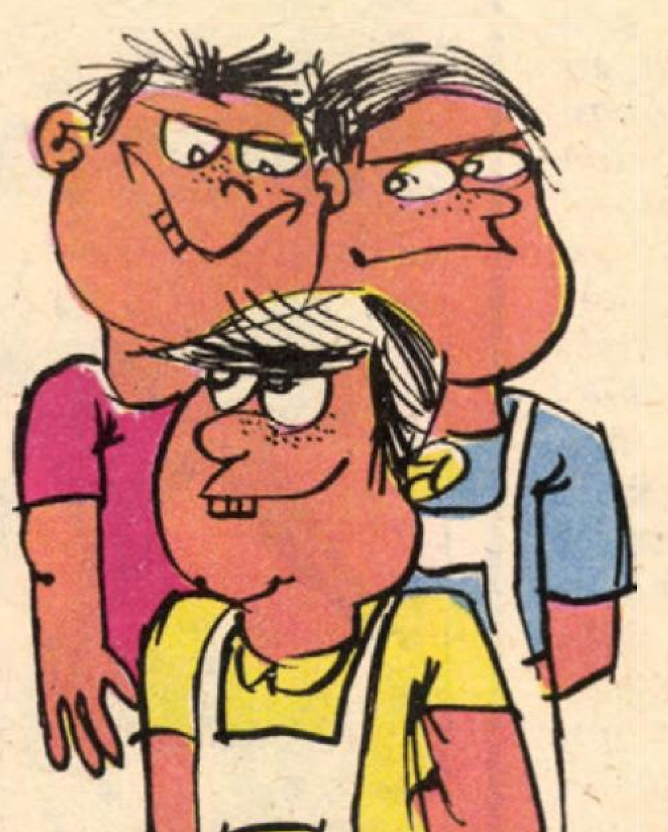
Gyakorta jó kedvre derít, hogy a magyar labdarúgás három legfontosabb szerve, az egyesület, a szövetség és a főhatóság mennyire egyetért. Mondom: egyet ért. Hogy miként lehet túljárni a másik kettő eszén. Az úgy megy, hogy a klub felment, mire a szövetség csakazértis súlyosbít, a főhatóság pedig juszt is jön az amnesztiával. A szövetség az asztalra csapna, a főhatóság a döntő pillanatban kihúzza alóla az asztalt, a csapás a klubot éri, mire a klub visítva rohan panaszra, s a szövetség orrot kap a főhatóságtól. A vetélkedő hosszú ideje tart, melyikünk a szebb, az erősebb, az okosabb...

Egyébként annak idején együtt jártam a Cinkvájsz utcai elemi iskola első osztályába a három Pandúr-fiúval, Oszkárral, Jenővel és a kis Zoltánnal. Ott ültek a leghátsó padban, az asztal alatt csipkedték egymást, majomfintorokat vágtak, fityiszt mutogattak és ez volt még a legjobb eset. Oszkár volt a legidősebb, a kis Zoltán a legfiatalabb, de ez nem vezetett osztálykülönbségre, megvárták egymást az elsőben, mert az őszinte, gyermeki utálatnál alig létezik erősebb kapocs.

Családi körülményeiket fátyol borította. Egyesek szerint lelencgyerekek voltak. Szilveszter éjszakáján bukkantak rájuk, a hátsólépcső alján, merthogy igencsak sivalkodott a három istenadta. Jó emberek vették őket magukhoz, azóta is közadakozásból tartották fenn magukat, napokat ettek a Cinkvájsz utca tehetősebb családjainál.

Mások úgy tudták, hogy egy titokzatos, vörös hajú hölgy volt az édesanyjuk. A pletyka szerint még az orvosnak is feltűnt az ügy, s szóvá is tette, amint felváltva dugdosta a forró, majd hideg csap alá az éppen esedékes Pandúr-fiút.

— Mégiscsak sajátságos tünet, asszonyom. Ön csillogó tiziánvörös, a fiúk azonban sötétek, mint az éjszaka. Bizonyára a kedves papától örökölték a hajuk színét.

— Lehetséges kérem — mondta titokzatos mosolylyal a szépséges Pandúr Piroska —, persze a festék alatt az én hajam is sötét.

A Pandúr-fiúk számtalan velőtrázó eseménnyel gazdagították a Cinkvájsz utcai elemi iskola nem túlságosan változatos napjait.

Megesett, hogy Jenő kocsonyás, zöld színű és átható illatú brillantint kent Oszkár lekvároskenyerére, majd felszólította a kis Zoltánt, hogy csórja el bátyja tízóraiját. Ezért aztán Jenő egy mennydörgős frászt kapott Oszkártól, Oszkár huszonöt körmöst a tanító bácsitól, miközben a kis Zoltán a folyosó végén öklendezett. Egyikük sem volt boldog, de mindhárman tudták, hogy a másik kettőnek is rossz és ez mindig felért egy tégely zöld brillantinnal.

Volt még más passziójuk is.

Előfordult, hogy Oszkár és a kis Zoltán elbújt egy kapualjban. Aztán, amikor Jenő arra sétált, akkor a kis Zoltán előugrott és bokán rúgta. Mire kapott egy akkora pofont, hogy potyogni kezdett a pala.

Erre sétált elő a kapualjból Oszkár. Csípőre tett kézzel.

— Mi van öcsi? — mondta csendesen. — Bántjuk a kisebbet?

És feltörölte Jenővel a járdát a Fémszesz utcától a Ramsperger térig.

Később elkerültem a Cinkvájsz utcából, mert az élet már ilyen. Hosszú ideig semmit sem hallottam a régi fiúkról. Nemrég azonban összeakadtam Stinyó Gézával, ő mesélte, hogy csaknem valamenynyien sokra vitték, Recege főpénztáros Krampuszkőn, Leupold gégész Lóbattyánban, Zsiborás vegyivasaló Honoluluban.

— Na és? — kérdeztem. — Mi lett a Pandúr-fiúkkal?

— Velük semmi — mondta Stinyó Géza. — Ők az állandóság márványszobrai. Még mindig ott ülnek az első osztályban.

Peterdi Pál

Kávéscsészék

Ülök a presszóban. Előkelő mozdulattal magamhoz intem a felszolgálót:

— Egy kávét legyen szíves...

Alig két perc múltán az asztalomon az illatos, forró dupla. Lassan kortyolgatva megiszom. A csésze alján maradt egy fél mokkacukor. Kikanalazom. Leteszem az asztalra a csészét. Zsebemből levélpapírt halászok elő. Golyóstoll is kerül mellé. Írni szeretnék. Igen ám, de az asztal olyan parányi, hogy nem fér el rajta a könyököm. Igazán nem vagyok könyökölős természet, de írás közben könyökölni szoktam. Mi lenne a megoldás? Ha a pincér elvinné az üres kávéscsészét, éppen elegendő hely lenne. De nem viszi. Kényelmes, ráérős léptekkel elsétál mellettem, aztán vissza a pulthoz. Unatkozik. Hiszen rajtam kívül csak néhány vendég üldögél a helyiségben. Suta, ügyetlen, balkezes vagyok, félek, hogy egy rossz mozdulattal lesodrom a csészét. Igaz, így mindjárt elegendő helyem lenne a kis asztalkán. Szívesen ki is fizetném a törött csésze árát. De kínosan kerülöm a feltűnést. A csörömpölésre mindenki rám figyelne. Nincs más hátra, várjunk türelemmel. Múlnak a percek, az órák. Lassan alkonyodik. Az üres csésze még mindig ott van az asztalomon. Tulajdonképpen megkérhetném a pincért, hogy vigye el innét, de biztosan megsértődne, amiért ilyesmivel molesztálom. Hirtelen egy remek ötlet jut eszembe. Rendelek még egy kávét. Így biztosan elviszi majd a másik üres csészét. Két perc múlva előttem van a második dupla. Az üres csésze szépen a helyén maradt. De most már legalább nincs egyedül. Mellette a rokona, a másik üres kávéscsésze. Közben teljesen beesteledett. A felszolgáló udvariasan megáll mellettem:

— Elnézést, váltás. Két dupla volt, ugyebár.

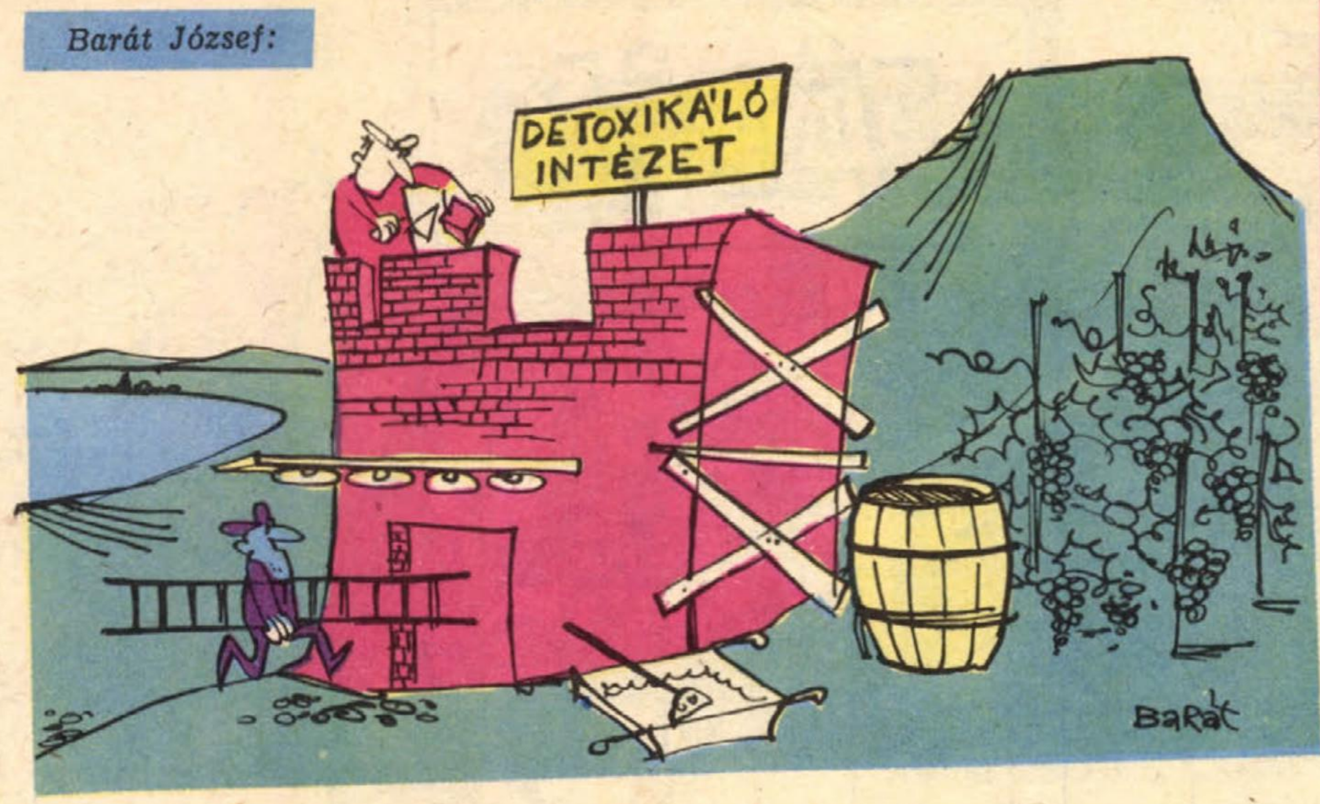
Fizetek. Megköszöni a borravalót. S máris távolodik az asztalomtól. Kétségbeesetten bámulok utána. A két üres csésze mintha gúnyosan vigyorogna rám az asztalon. Megjelenik az esti műszakos pincér. Lábujjhegyen elsompolygok a terem sarkában levő telefonfülkébe. Feltárcsázom egy jóbarátomat. Bizakodom, hogy az új felszolgáló, meglátván a vendég nélküli asztalt, a két üres csészét majd szépen elviszi a mosogatóba. Befejezem a telefonálást. Visszamegyek a helyemre. Most már három üres kávéscsésze van az asztalomon. Őrület! Ez a harmadik hogy kerülhetett ide? A szomszéd asztalnál ülő fiatalember gyanúsan az újságjába mélyed. Barátom, nem haragszom rád! Te is szabadulni akartál attól az átkozott üres csészétől, csak egy kicsit élelmesebb, életrevalóbb vagy, mint én. Szorítsunk kezet, sorstársam...

Galambos Szilveszter

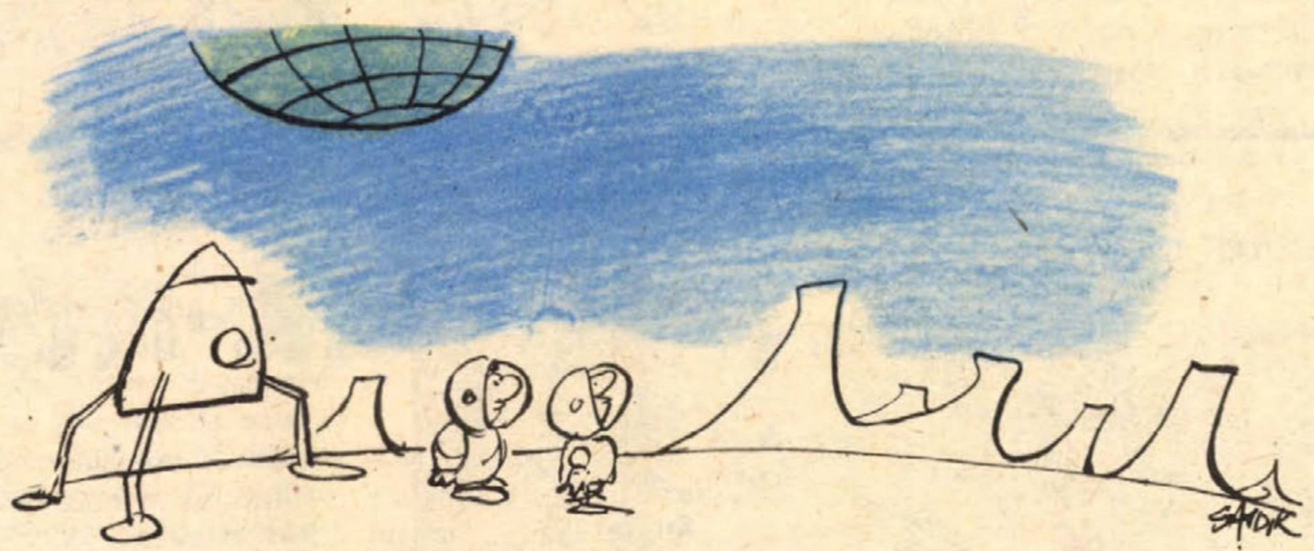
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mi az abszolút hihetetlen?

Barát József:

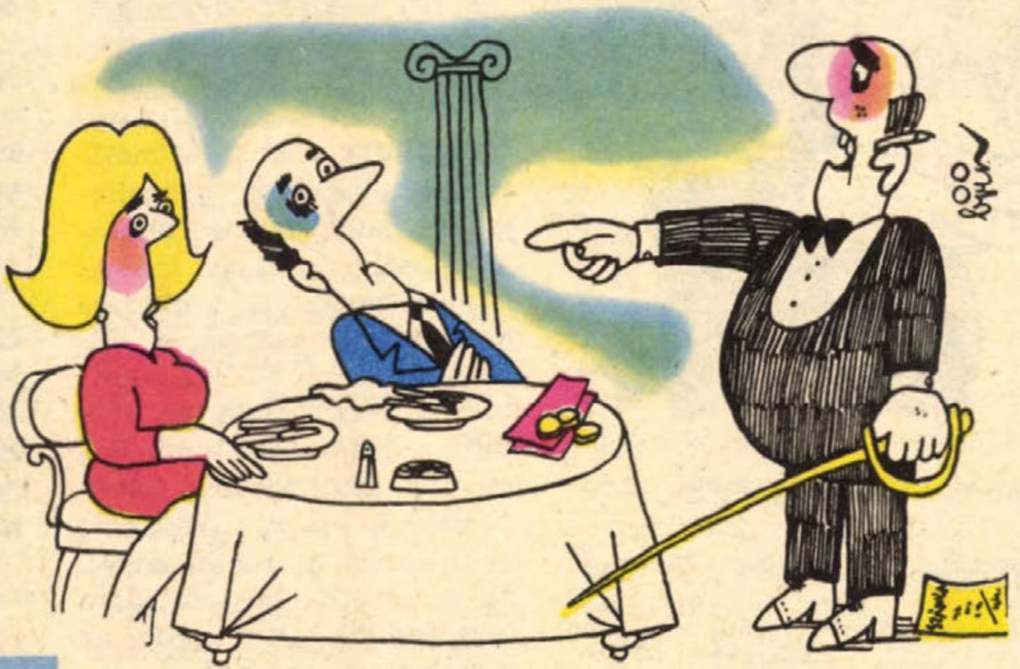
– Kijózanító állomást létesíteni a Badacsonyban.

Sajdik Ferenc:

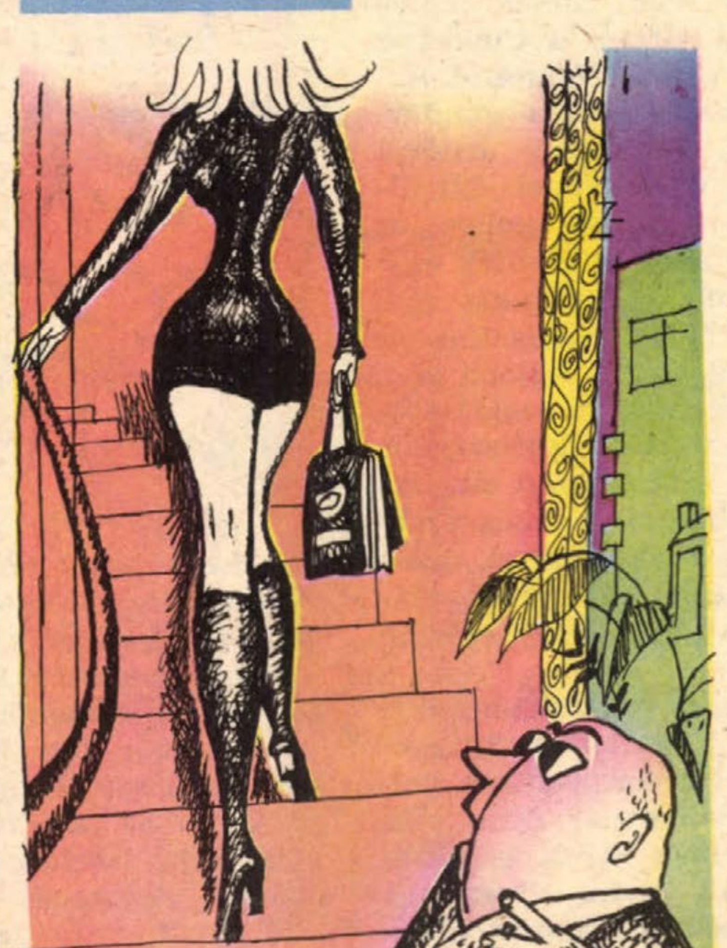
– Az, hogy a Holdon nem találtak egyetlen odaszakadt hazánkfiát sem...

Balázs-Piri Balázs:

– Micsoda? Ön borravalóval merészel megsérteni egy főpincért?!

Szűr-Szabó József:

– Ez nem igaz!

Dallos Jenő:

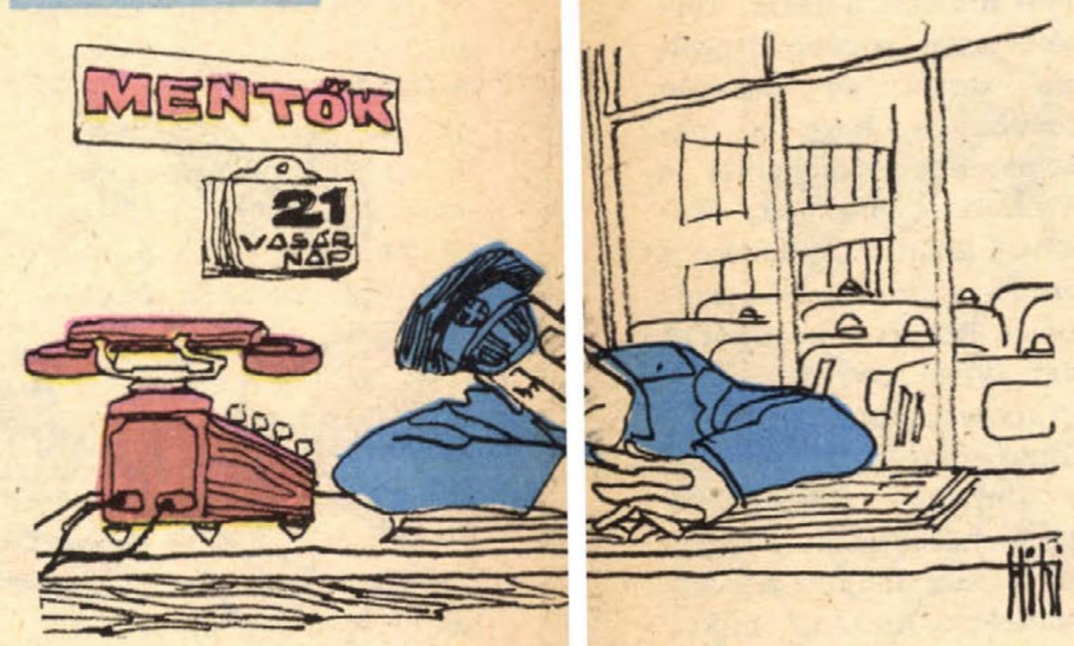
– Olyan vagy, mint lánykorodban...

Fülöp György:

– Nézd, a lelkes tömeg vállára kapta a rendezőt!

Hegedüs István:

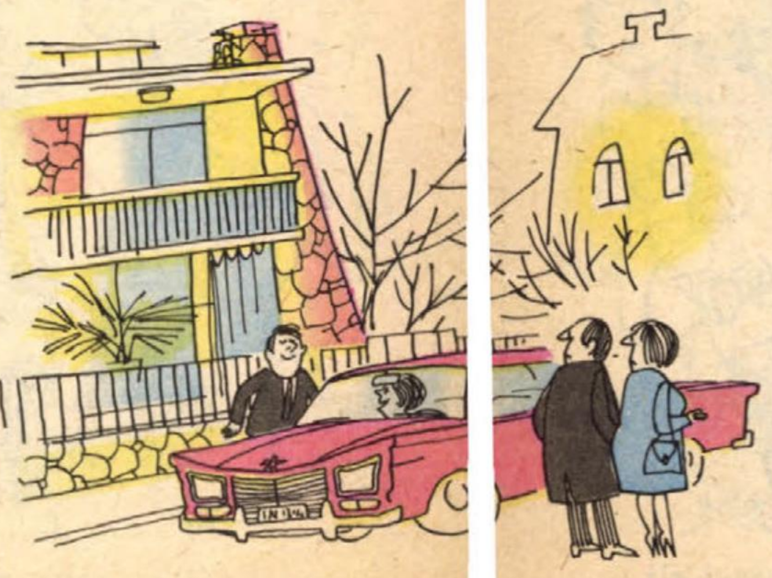

– Ezen a hétvégén egyetlen baleset sem történt.

Takács Imre:

Brenner György:

– Hogy „a pénz nem boldogít"...

Mészáros András:

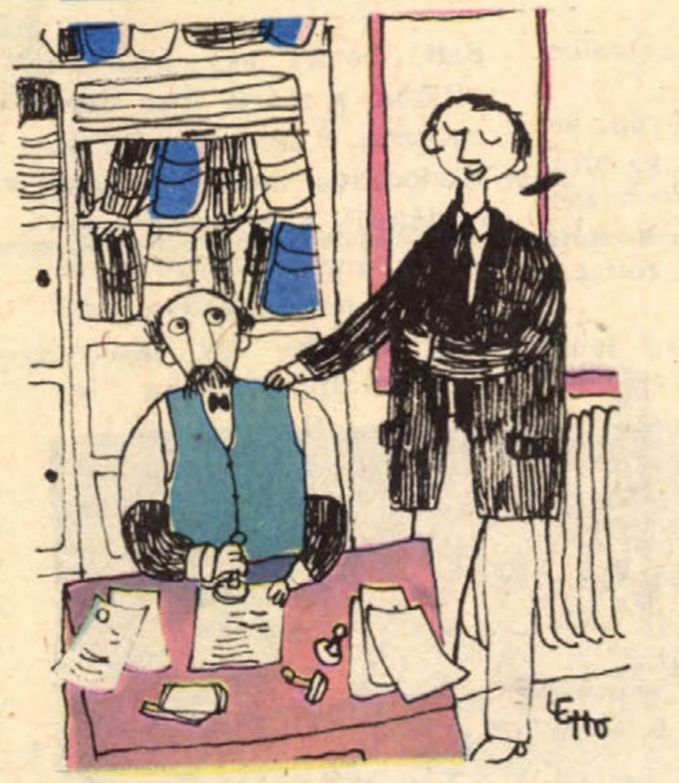

– Apám, neked van igazad!

Várnai György:

Lehoczky István:

– Kovács bácsi, már negyven éve van a vállalatnál. Utazzon maga Párizsba!

Vasvári Anna:

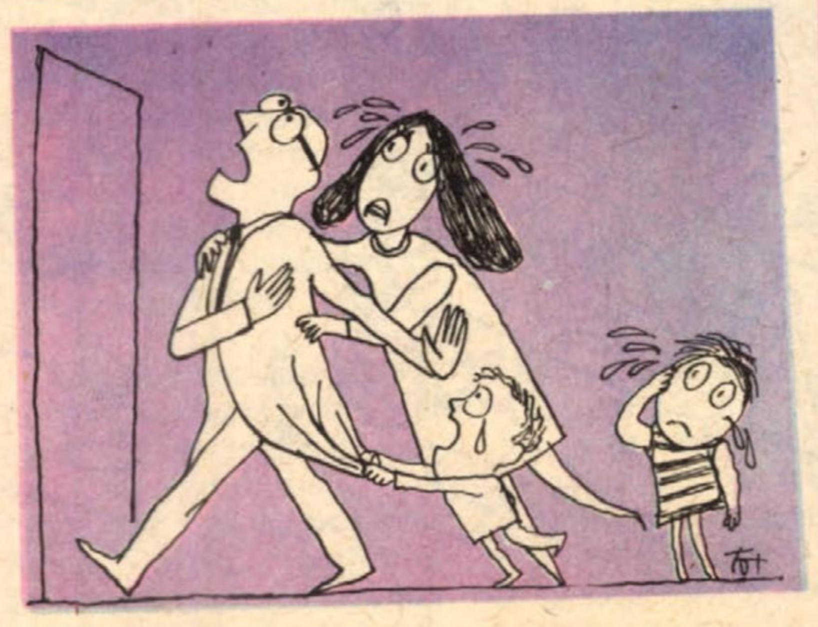

– Hogy valaki kipróbálja a tízfilléremet, nem hamis-e?

Endrődi István:

Tót Gyula:

– Megyek és vállalom a hibámért a felelősséget!

Ballada egy sárkányról

Jártam Prágában. A Hradzsin
terén a Kolozsváriak
szoborba vésett Szent Györgye
merít a sárkányba vasat.

Jártam a dán Roskildében,
ahol valahányszor kondít
a dóm órája – gép indul,
Szent György lesújt, sárkány ordít.

És a Szépművészetiben,
Uffiziban, Ermitázsban
s a Louvre-ban győztes Szent György
s a pusztuló sárkány sok száz van.

Csak egy helyütt nincs érvényben
e história szabványa:
az *irodalom* Szent Györgyén
győz az *átfutás* sárkánya.

Kérdezi az avatatlan:
Átfutás? Ez mi a fene?
Ha katona ellenséghez
pártol? Vagy a sport egy neme?

Ez is, az is. Ellenséget
segítő ez az *átfutás*,
és a sporthoz is van köze,
mert olyan, mint a gátfutás.

Rohanj író, fuss szerkesztő,
ne gondolkozz egy percre sem:
kézirat vagy korrektúra
tegnapelőttre meglegyen!

Sürgős a mű, míg a nyomda
el nem nyeli, ámde ekkor
eltűnik, és mire könyv lesz,
elmúlt egy-két év – tán egy kor.

S e múlást az irodalom
időszerűsége bánja:
a friss élmények Szent Györgyén
úr az átfutás sárkánya.

Drága öreg Vörösmartynk,
megírtad Zalán futását,
de ma nem győznéd kivárni
a Zalánod *átfutását*.

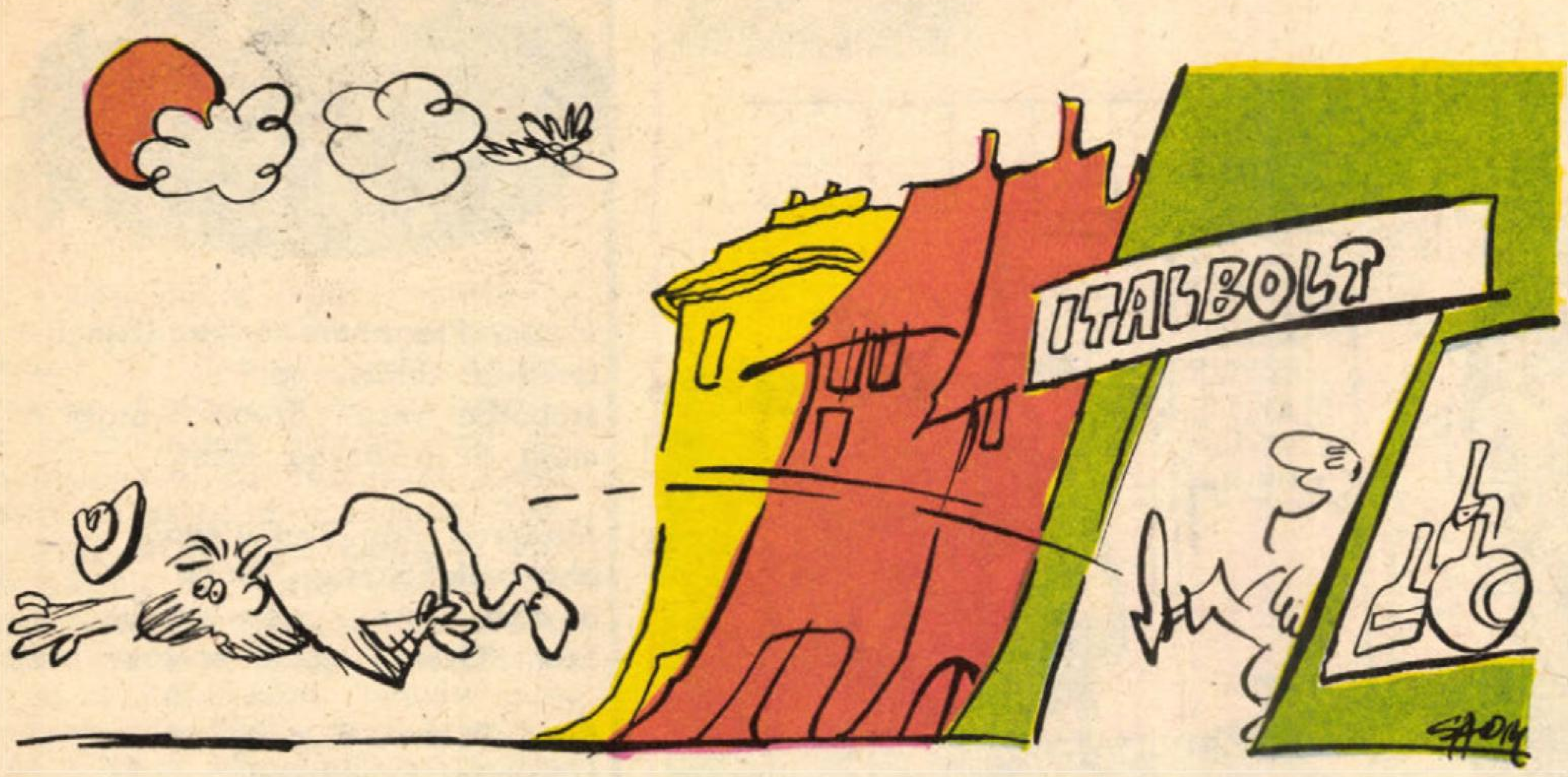
Megoldás

Új nyomdákat! Jobb tervezést!
Radikális átszervezést!
Hogy a nyomda a könyveket
éhes szedőgéppel várja,
s hogy a *művelődést* ne a
könnyűipar dirigálja.
Olyan rendet, melyben immár
nem dönthetnek ama elmék,
melyek szerint a könyv nem több,
mint nyomdaipari termék.
Építésnél sem tűrhetünk
a házon több évig állványt:
szúrja le végre rendszerünk
a bürokrácia-sárkányt!

Radó György

TÖRZSVENDÉG

– Azért ne keseredjen el, a legközelebbi fizetésnapon várjuk!

CSŐTÖRÉS NAPJAINKBAN

ÁTNEVELÉS

A börtönök fő hibája, hogy a bűnözők az itt töltött időt tapasztalatcserére használják fel. A kisebb vagányok tanulnak a nehezebb fiúktól, egy kis túlzással azt is mondhatnánk, hogy a börtön bentlakásos továbbképző. Akárhogy is nézzük a dolgot, ezen csak úgy lehetne segíteni, ha a bűnözőket rendes, tisztességes emberekkel csuknánk össze, akik felébresztenék bennük a tiszta élet utáni vágyat és mire elhagynák a börtönt, maguk is becsületes, munkaszerető polgárok lennének.

Elméletem igazolására, saját magánbörtönömben lefolytattam egy kísérletet. Egy hosszú börtönbüntetésre ítélt garázdát összezártam egy tisztességes, becsületes, többgyermekes családatyával, aki a feladatot a nagy ügy érdekében, készséggel vállalta. Az egyszerűség és diszkréció kedvéért a bűnözőt nevezzük Feketének, térítőjét pedig Fehérnek.

Az első hónap azzal telt el, hogy megtanulták egymás nyelvét. Fehér megtanult jasszul beszélni, különben nem értette volna Feketét és ő sem tudott volna szólni hozzá. Fekete eleinte nagyon unta társa egyhangú szövegeit, de aztán — jobb híján — odafigyelt rá. Fehér hosszasan mesélt a jól végzett munka adta nagyszerű érzésről. Részletesen elmesélte, hogy milyen szép, amikor felveszi a fizetést, hazaviszi és feleségével együtt fillérről fillérre beosztják a pénzt...

— Esténként együtt ült a család: a feleségem, a gyerekek és a mama. Néztük a televíziót, szombatonként egy fél liter bor is került az asztalra, mert másnap nem kell hajnalban kelni... — mondta Fehér...

— Én esténként elkötöttem egy Mercedest, a belvárosban felszedtem egy osztályonfelüli nőt. Elvittem egy fényes szállodába, a pincér a szobába hozta a pezsgőt és aztán...

— De nem ismerkedtél meg a legszebb emberi érzéssel, a szerelemmel — cáfolt szenvedélyesen Fehér és fennkölt szavakkal ecsetelte a tiszta szerelem szépségeit.

Fekete egyre nagyobb érdeklődéssel figyelt és amikor Fehér elmesélte házassága történetét, időnként könnyezett a meghatottságtól.

— Valóban igazad lehet hapsikám — vallotta egy

fél év után. — Cudar életem volt. Éjszakánként kirámoltam egy pénztárat. Tele voltam dohánnyal, de igazán senki nem szeretett. Nem mondom, minden este szebbnél szebb nők öleltek, de ma már látom, hogy csak a pénzemért tették.

Fehér sokat beszélt a munkájáról, nem tagadva annak nehézségeit sem. Fekete ilyenkor szégyenkezve vallotta be, hogy ő ezalatt részeg kábulatban aludt, egy ledér nő karjaiban, aztán este felkerekedett, betört egy lakatlan villába, s máris újra duzzadozott a zsebe a pénztől. Undorodva mesélt a nagy orgiákról, a könnyen szerzett pénz szétszórásáról. Mesélt, nem tagadva semmit, mintha így akarna megtisztulni, mintha így akarná lerázni magáról a sok szennyet. És szinte itta Fehér szavait.

Egy esztendő elteltével már láttam, hogy a kísérlet sikerült. Megtaláltam a jövő börtönét — ahonnan megtisztult, s becsületre éhes bűnözők jönnek ki —, amely nem elvadít, hanem valóban megjavít. Fekete beletörődve várta büntetésének elteltét. Készült új életére. Otthonról, családról, munkahelyről álmodott és ha Fehér arra kérte, hogy meséljen a múltjáról, sírva könyörgött, hogy ne emlékeztesse arra, amit örökre el akar felejteni...

Egy napon aztán kinyílt előtte a börtön kapuja. Boldogan, megkönnyebbülten lépett a szabad levegőre és azonnal egy gyárba ment munkát keresni. Természetesen tovább figyeltem sorsát és büszkén mondhatom, hogy a legvérmesebb reményeimet is beváltotta. Dolgozott, családot alapított, önkéntes véradó, újító és faliújságfelelős lett és a kocsmákat nagy ívben elkerülte.

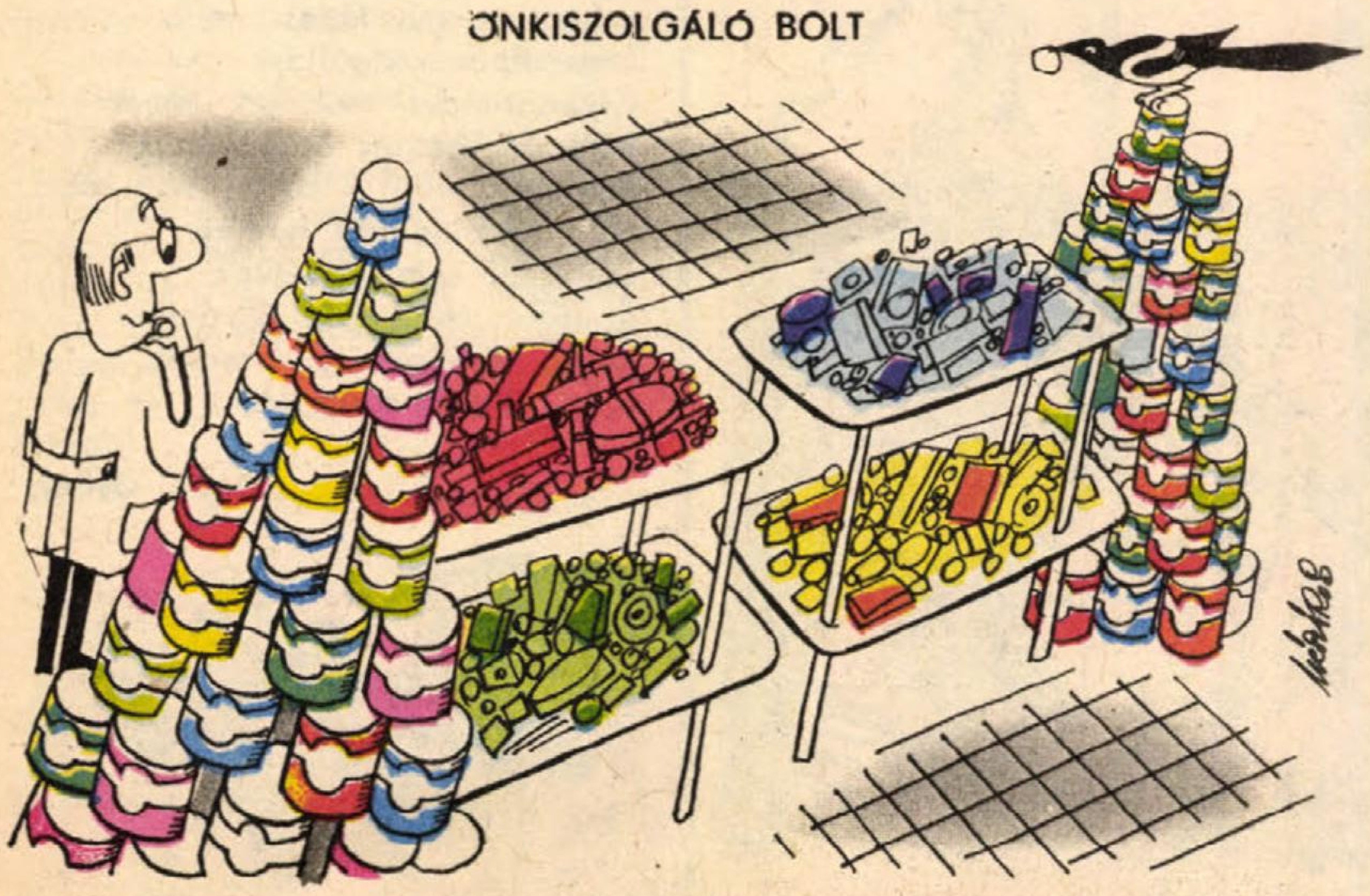
Tapasztalataimról nagy tanulmányt írtam, hogy módszeremet terjesztésre ajánljam. Elkészült a tanulmány, már majdnem nyilvánosságra hoztam, amikor történt valami...

„Nappal rendes dolgozó, éjjel garázda betörő. Elfogták az éjszaka császárát" — olvastam az újságban a vastagbetűs címet. És alatta egy képen felismertem tanulmányom alanyát: a tisztességes Fehért...

Valami hiba lehet a módszeremben...

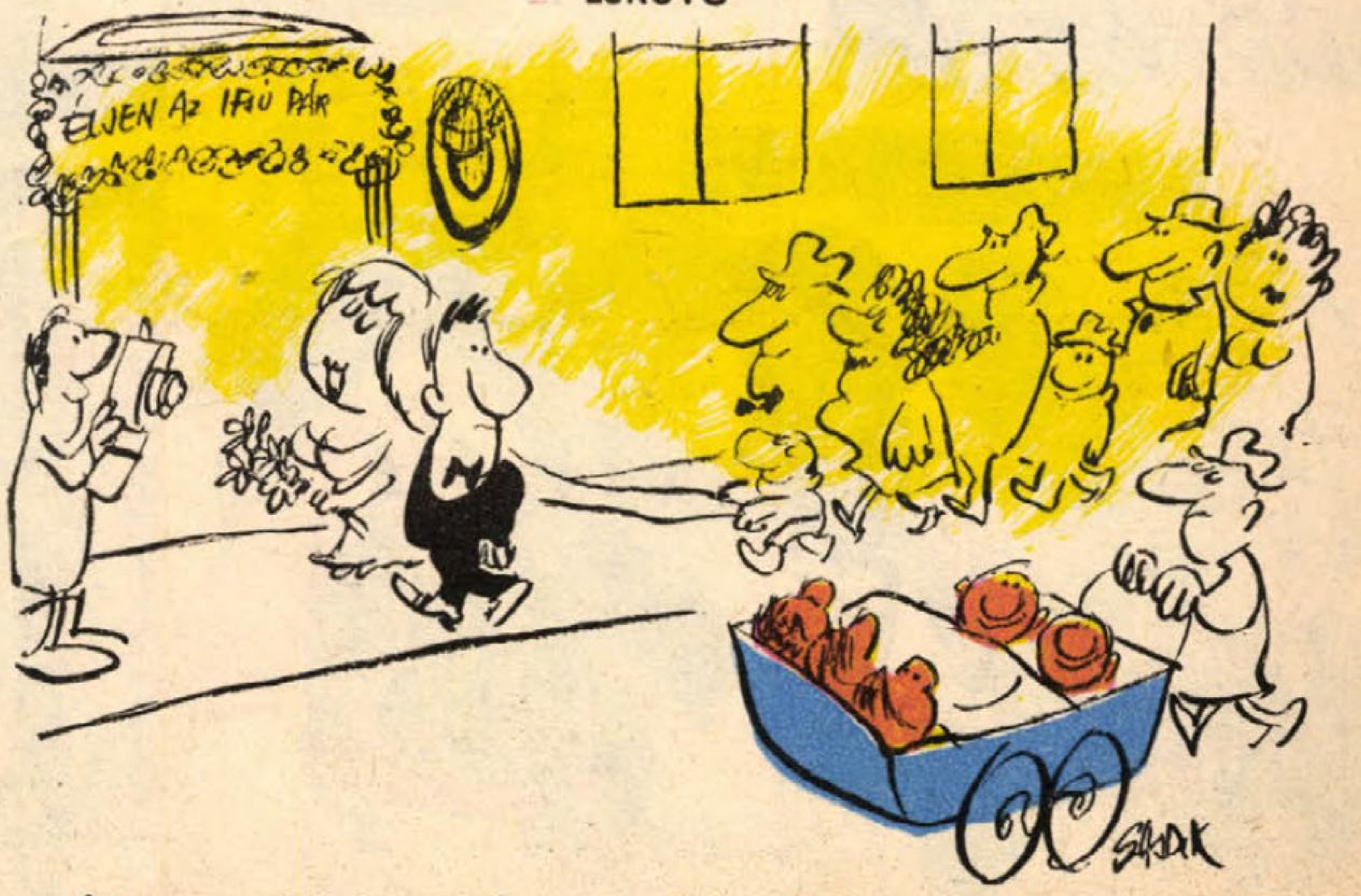
Ősz Ferenc

ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT

– Jé, egy szarka! Remélem, ezt megmotozhatom!?

ESKÜVŐ

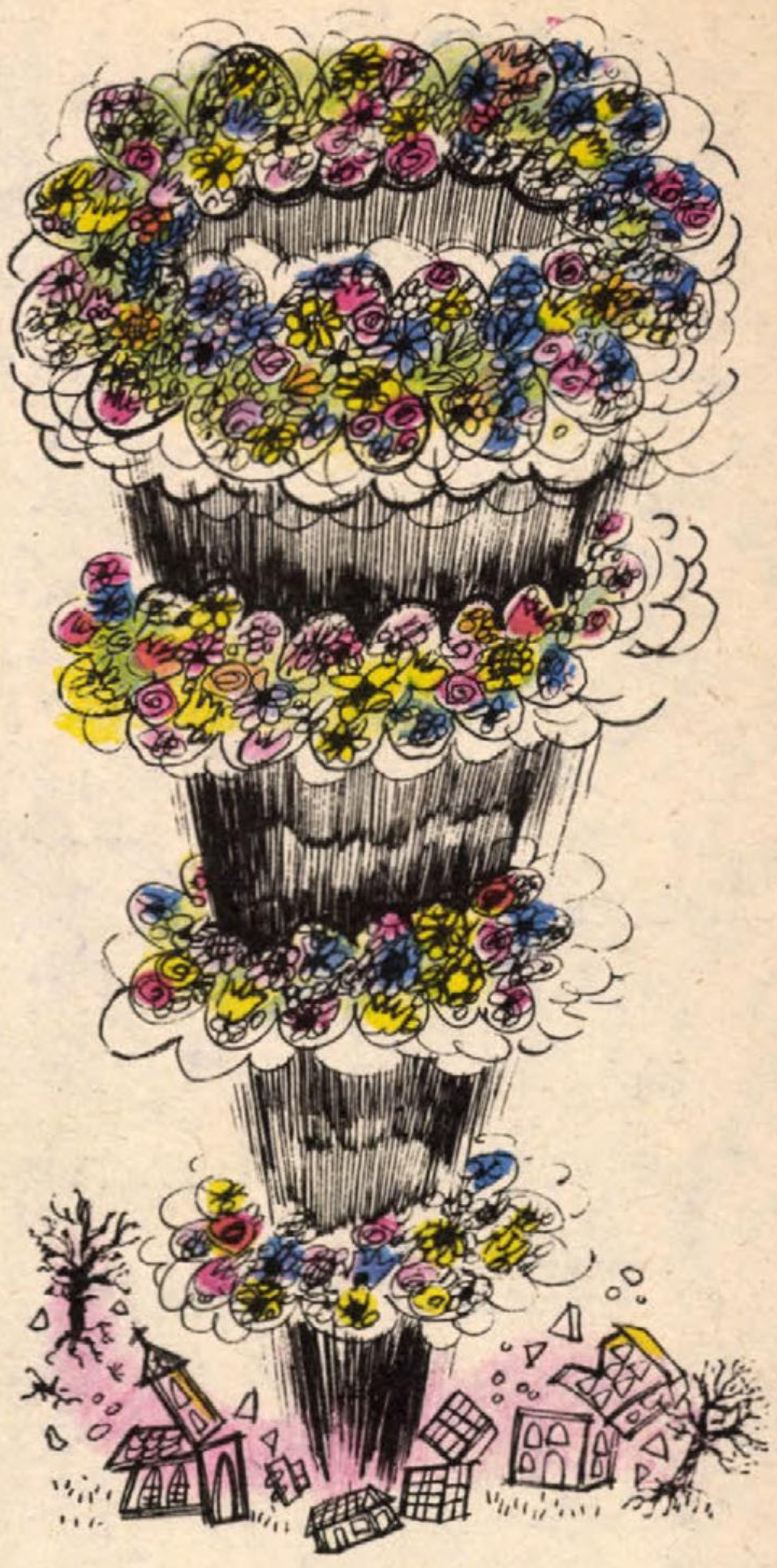

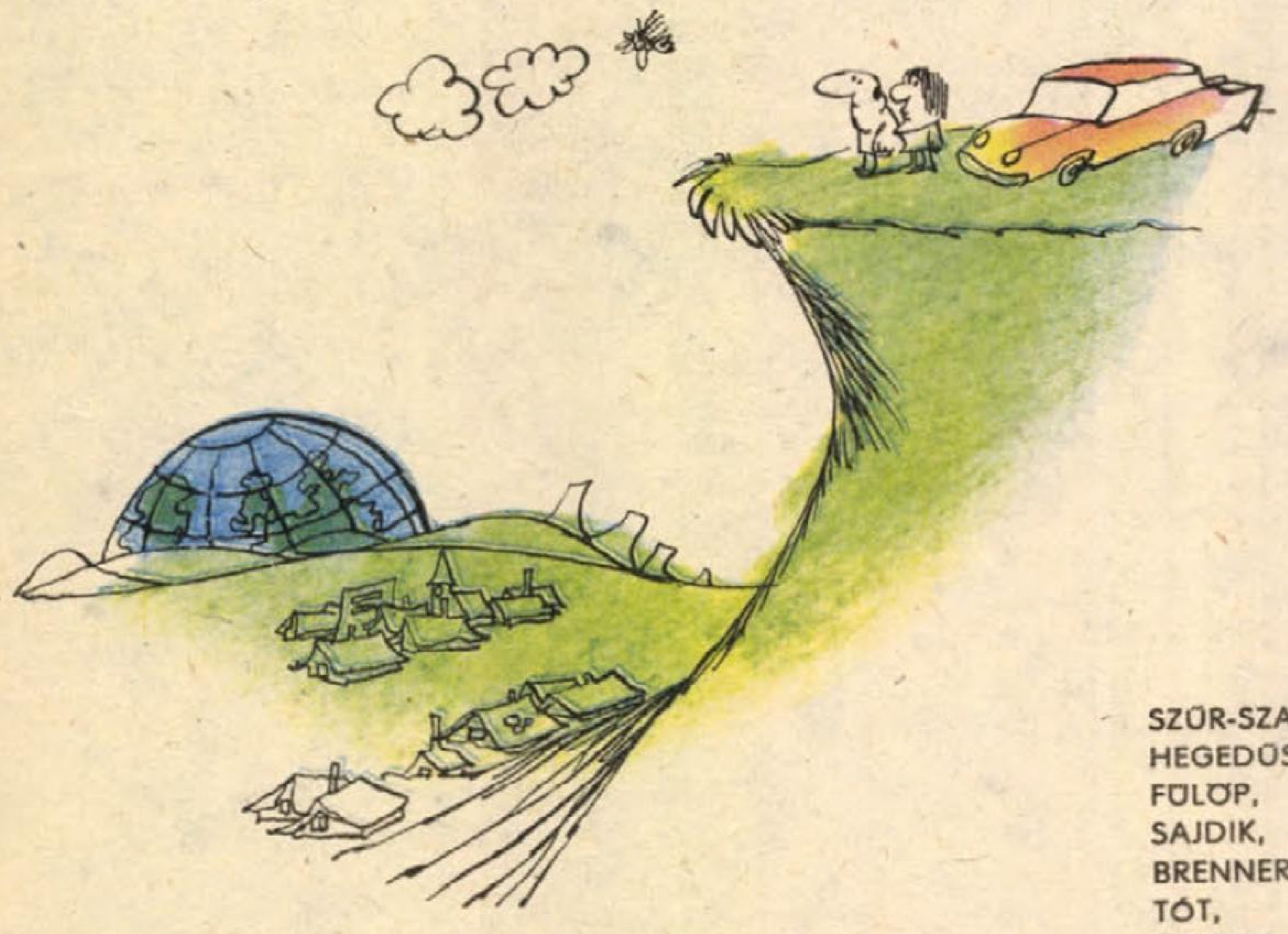
– Ó, semmi, drágám, csak a volt férjem, a jövendő gyermekeiddel!

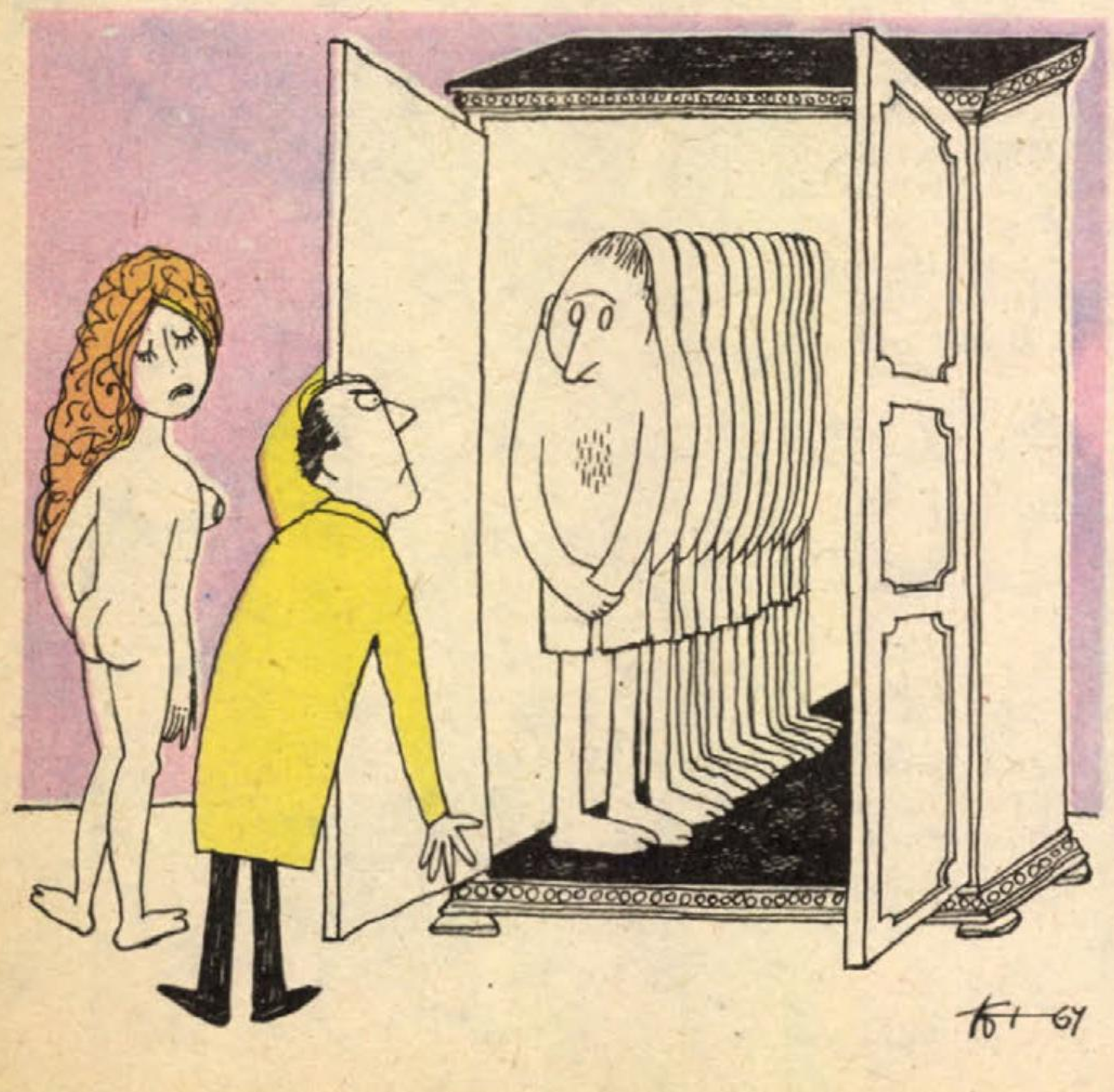
HAZUGSÁG

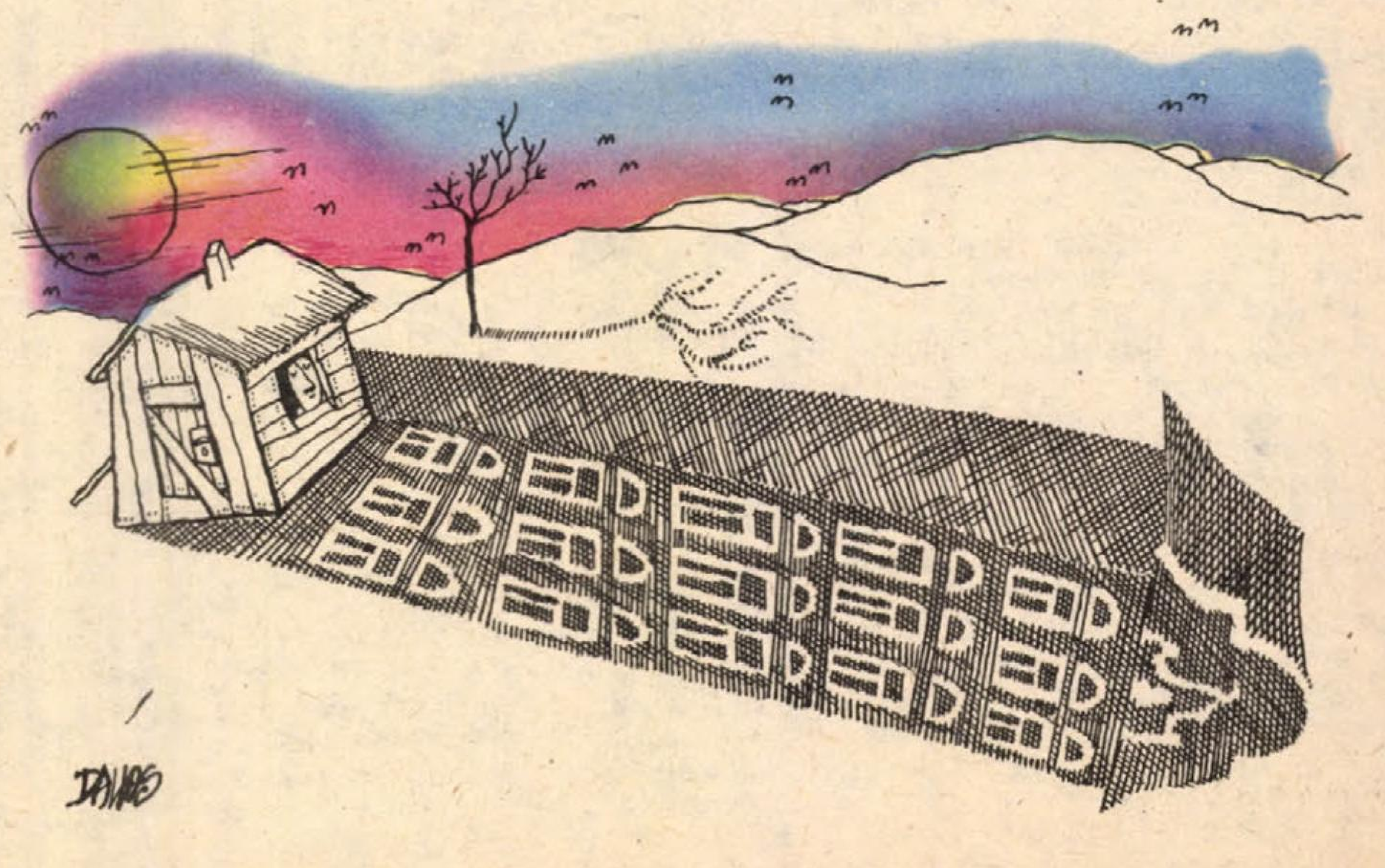

SZŰR-SZABÓ,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
SAJDIK,
BRENNER,
TÓT,
DALLOS

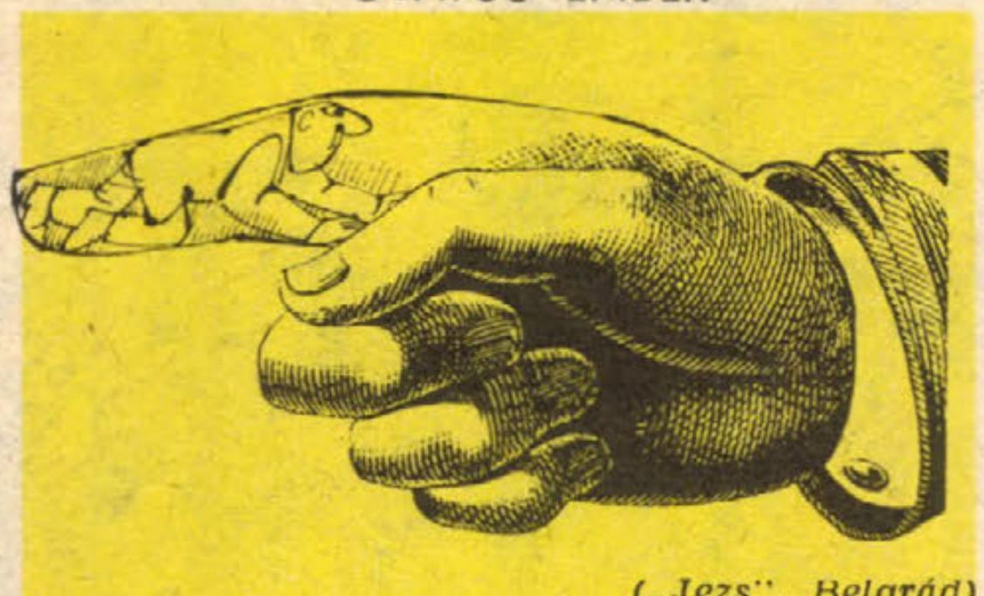

TÉVÉ-KÓR

(„New Yorker")

ÓVATOS EMBER

(„Jezs", Belgrád)

FÉRFIAS JÁTÉK

(„Dikobraz", Prága)

ÁRAMFORRÁSOK

(„Palante", Havanna)

Kutyanyelv

Akinek van kis zsebrádiója (és kinek nincs manapság?!), az tudja, hogy a műanyagból készült gombjaik nem élnek örökké. Elég egy erősebb csavarintás rajtuk és máris lepattannak a csavarjaikról. Igaz viszont, hogy a megsérült gombokat könnyű kicserélni, a legszerényebb műszaki ismeretekkel bíró férfi is elvégezheti a műveletet, egyetlen csavarhúzó segítségével. *Ha van hozzá másik gombja.*

Sokkal nagyobb bravúr viszont gombot szerezni a régi helyett. Lelkiismeretes ember vagyok, nem beszélek a levegőbe: tíz üzletet jártam végig, hogy állításom helyességéről meggyőződjem. (Meg azért is, hogy legyen egy új gombom az eltörött helyett.) Azzal sem ravaszkodtam, hogy nem megfelelő üzletben kerestem a rádiómba való gombot, nem a Röltexhez mentem, hanem a leghivatottabb boltokba — mindhiába.

Séta közben volt időm eltűnődni azon, ugyan miért nem kapható egy gomb, sőt többfajta gomb a zsebrádiókhoz, mikor a zsebrádió ma olyan tömegcikk, mint a napszemüveg, vagy a szódabikarbóna? És azt hiszem, hogy megfejtettem az okát: egy ilyen préselt kis műanyag-gomb önköltségi ára két fillér lehet. (Nem értek hozzá, lehet esetleg három is.) Százszázalékos üzleti haszon mellett is, még mindig csak tíz fillérbe kerülne párja. Akkor hát ki az ördög fog gyártani ilyen vacak kis holmit, amelynél a haszon sem ér egy fabatkát?

Mi légyen a tennivaló? Egyszerű. Adjunk rá engedélyt, hogy a gombokat ízléses fémdobozkában hozzák forgalomba, a fedelén vésett látképpel, esetleg miniatűr gobelinhímzéses burnót szelencében. Avagy a gomb legyen rávarrva Marconi regényes életrajzának könyvborítólapjára, vászonkötésben. Ilyen módon a gombot jó áron lehet majd eladni, érdemes lesz hát készíteni is.

Egyelőre egyfajta ilyen gombkombináció van a boltokban: A

gomb oda van erősítve egy kis zsebrádióhoz és a rádióval együtt megvásárolható.

**

Sietős dolgom van, mint a nyúl, úgy futok egy taxi-megálló felé, mert látom, hogy áll benne egy taxi, a sofőr a kocsi ablaküvegét pucolja. Még harminc méter a távolság közöttünk, mikor befejezi a tisztogatást és ül vissza a kocsiba, istenkém, ez el fog menni! A karjaimat dobálom a magasba és hahózok, de nem veszi észre, beszáll, a távolság tizennyolc méter. Jól sejtettem: felberreg a motorja, még öt méter, ugrándozva-ordítva ott vagyok már a faránál. Most kiteszi az irányjelzőt, én már nyitom jobbról az ajtót, de a taxis balra kinéz és elmegy.

Állok a megállóban nyomorultan. Jön egy szabad kocsi, de nem áll be, sietős dolga lehet. Úgy látszik azonban, hogy mázlim lesz: szemben, tán tizenöt méterrel előttem, a túlsó oldalra érkezik egy foglalt taxi, látom, hogy fizetnek benne, mindjárt üres lesz. Felvetődik bennem a gondolat, hogy odarohanok, de maradok mégis a helyemen, mert tudom a törvényt: a taxi-megállók közeléből a taxinak be kell állnia az állomásra, ott venni fel a soron következő utast. Mohón nézem, mint szállnak ki a taxiból az utasok, s a taxis, szabad kocsijával mint kanyarodik visszafelé, s azzal, mint az ágyúgolyó, elfüstölög, tőlem tíz méterrel előbb. Még csak fel sem pillantott ide, a megállóba.

A figyelmetlenség, úgy látszik, orgiát ül ma itt velem. De mégsem! Udvarias hang szólít meg:

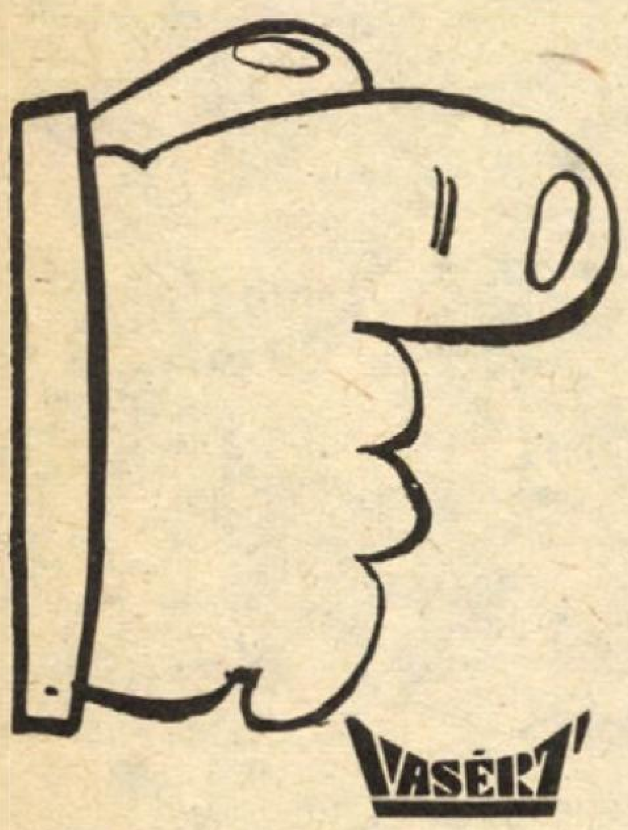
— Taxira vár? Ha magánkocsi megfelel, szívesen elviszem...

**

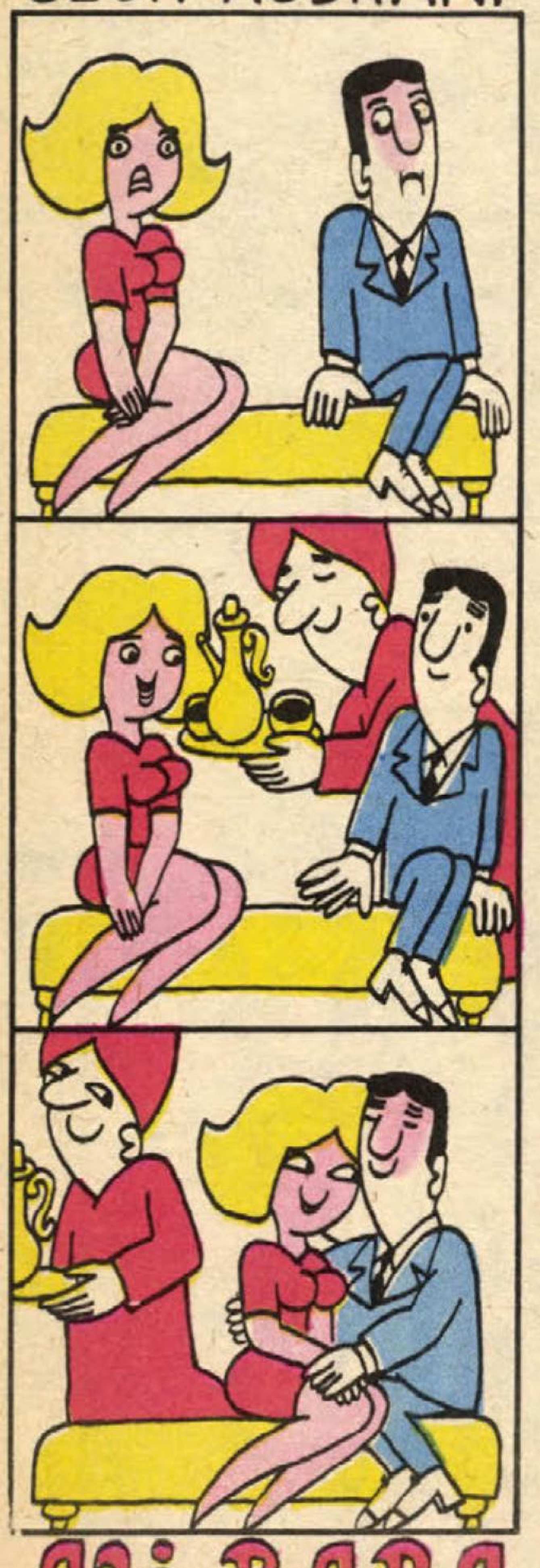
Amikor másnap, egy taxisnak elméseltem ezt a történetet, azt felelte rá, hogy ha beszálltam a fekete-fuvarozó kocsijába, éppolyan disznó vagyok, mint az, aki a kocsijába beültetett...

Somogyi Pál

JÓ IRÁNYBA HALAD...

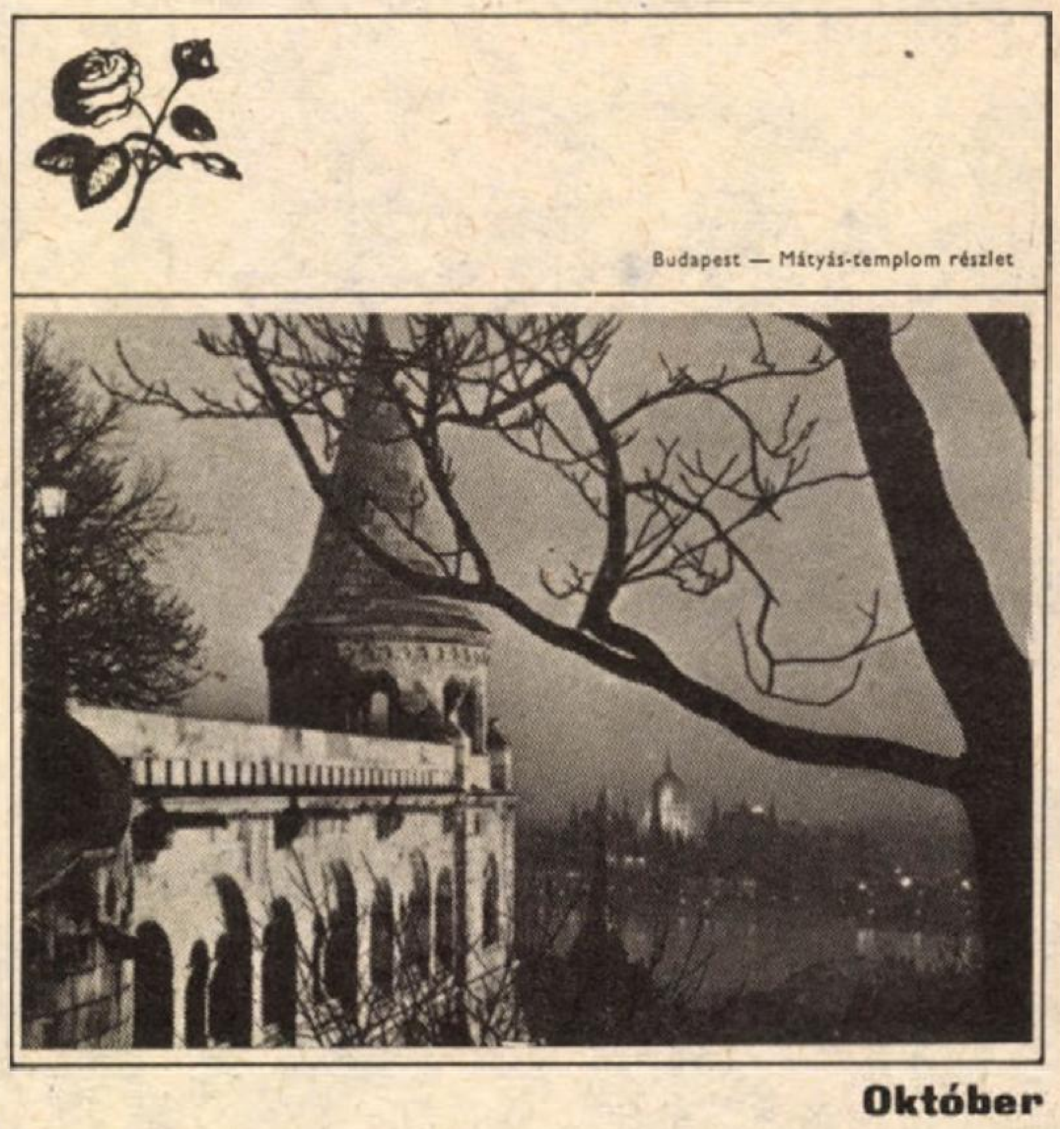
TÜCSÖK és BOGÁR

Már hallottunk ilyesmit: kis mértékben orvosság ... nagy mértékben gyógyszer.

(A Róbert Károly körúton fotózta Kovács István fóti olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Esküszünk, hogy ez a Halászbástya!

(A Takarékszövetkezet 1971-es naptárában észlelte Németh Endre csepregi olvasónk)

Milyen ajánlat lehet, amelyet átalakítás miatt zárva kell tartani?

(A ráckevei önkiszolgáló boltnál fényképezte Pápai Ferenc)

November 22-én:

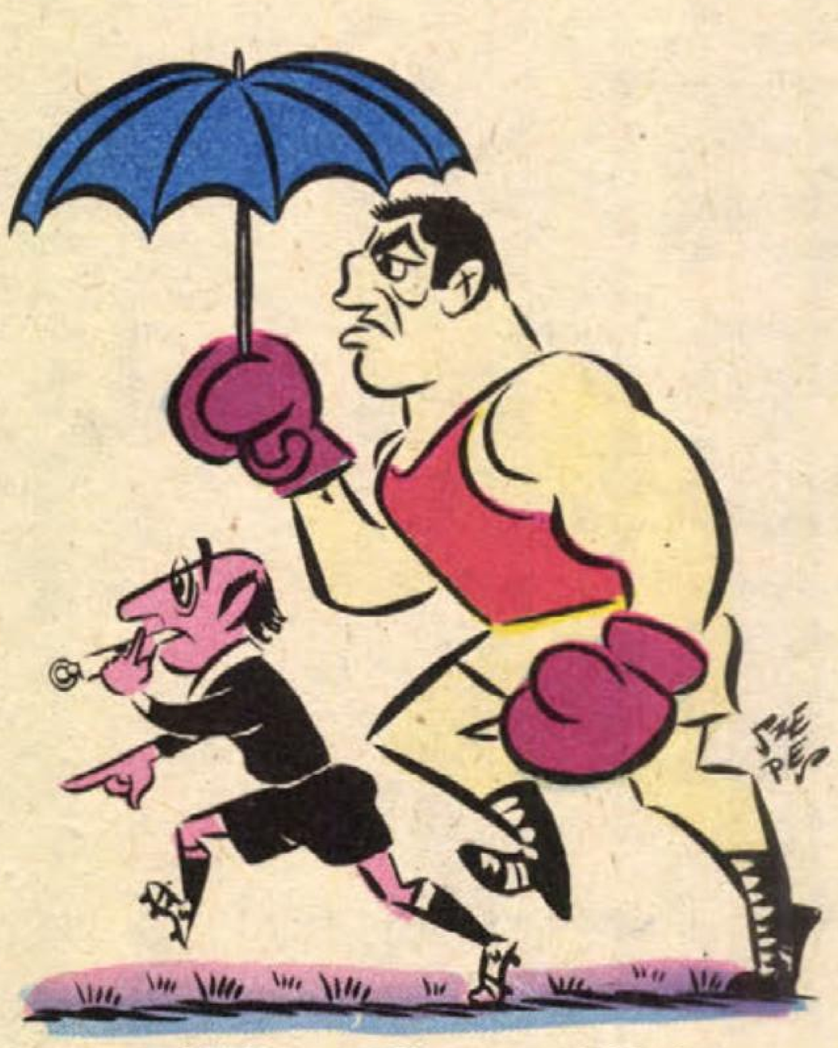
Tájkép csata után

Magyar film az OMEGA együttes közreműködésével.

Ez lehetett aztán az érdekes film!

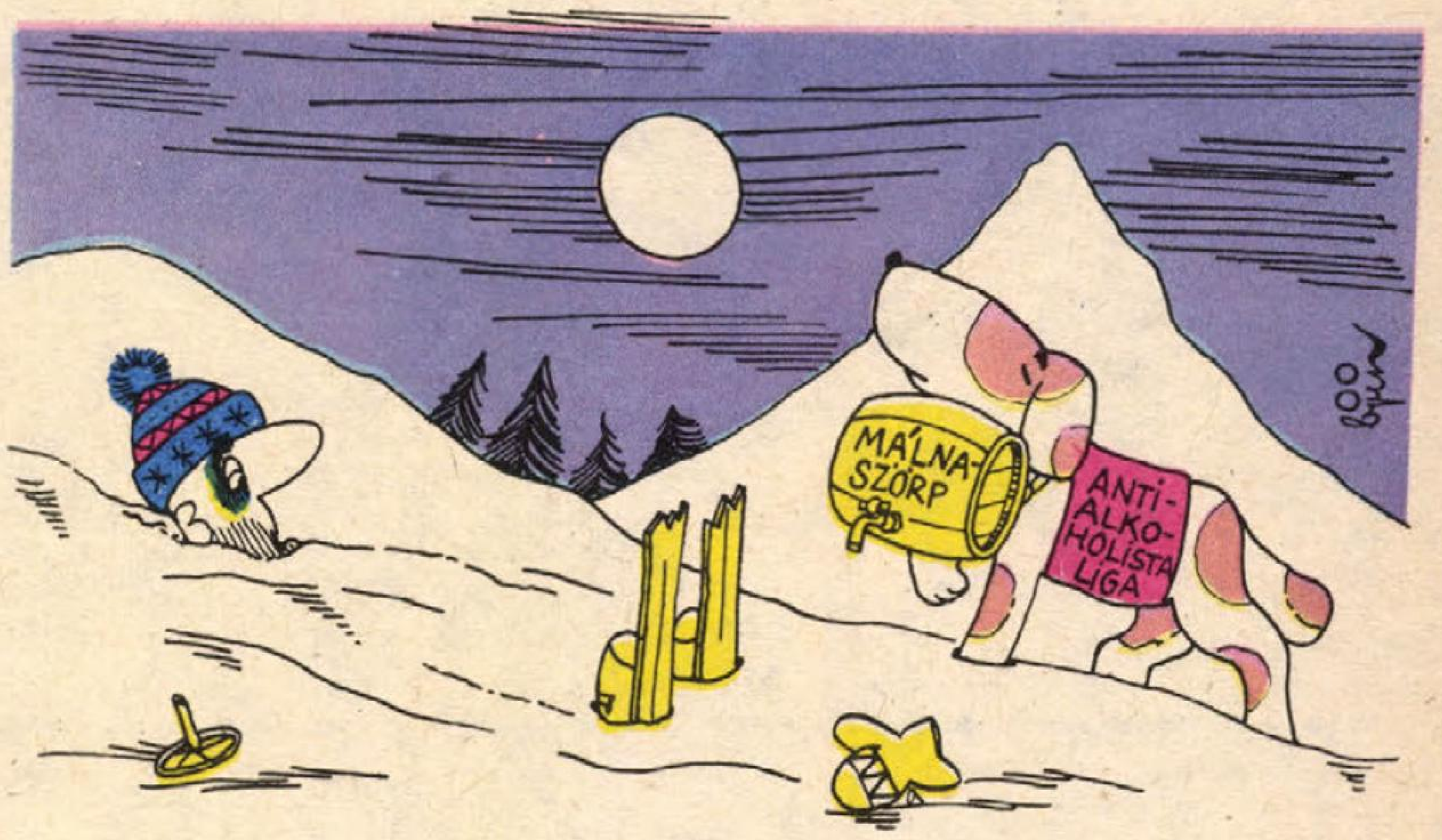
(A csepeli moziműsorból ollózta Karsai Jánosné)

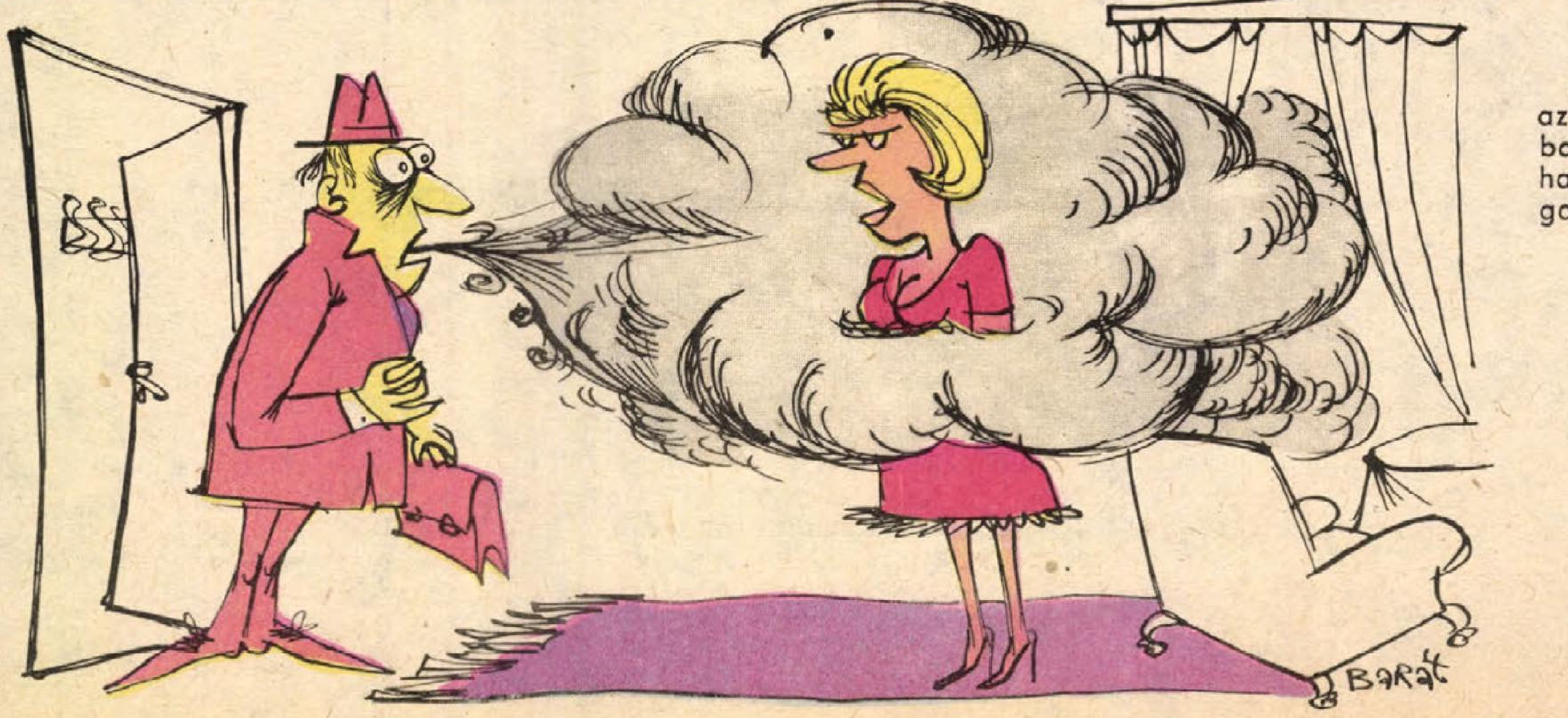
JAVASLATUNK

a játékvezetők megvédésére

HARC AZ ALKOHOL ELLEN

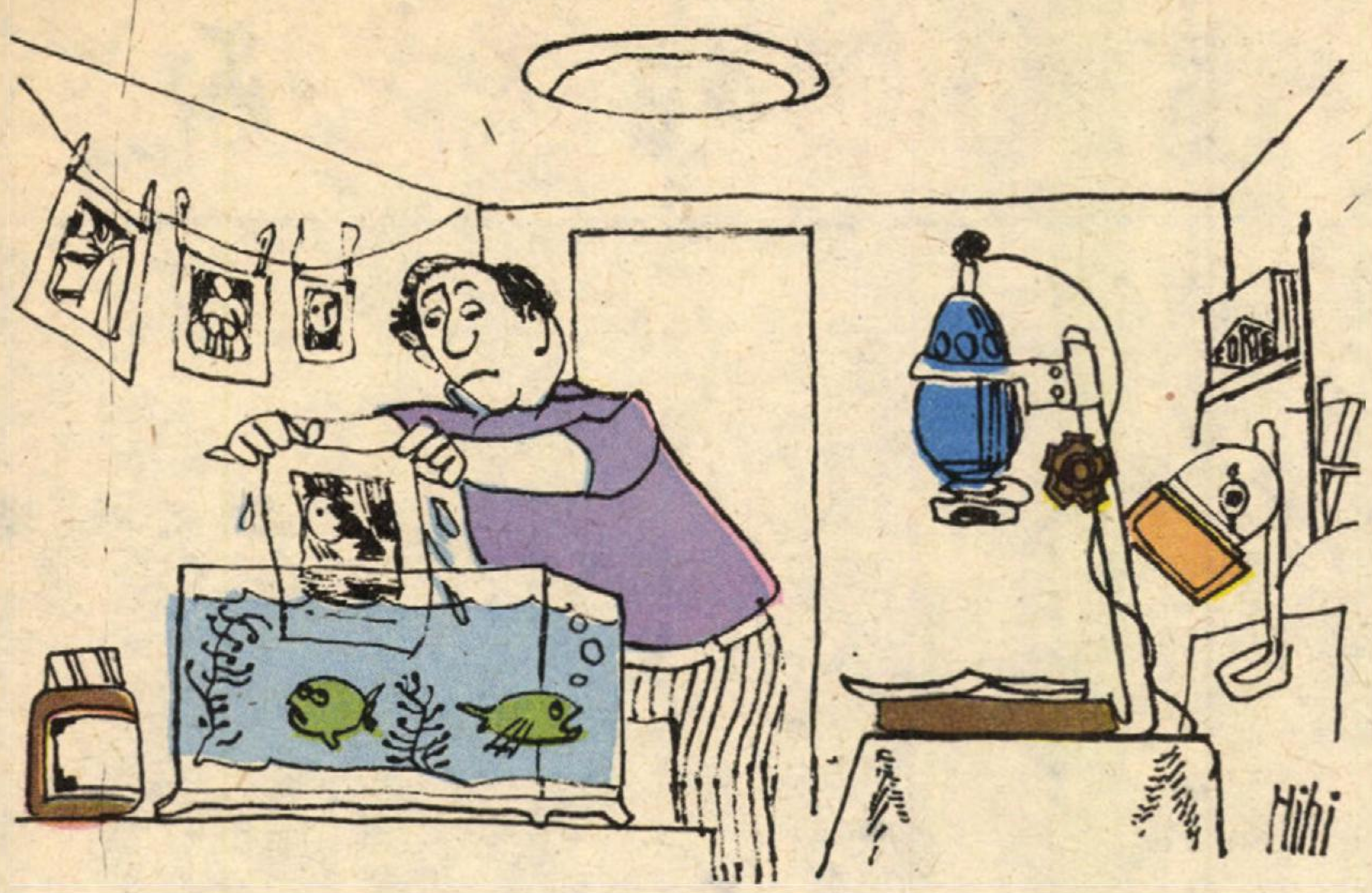

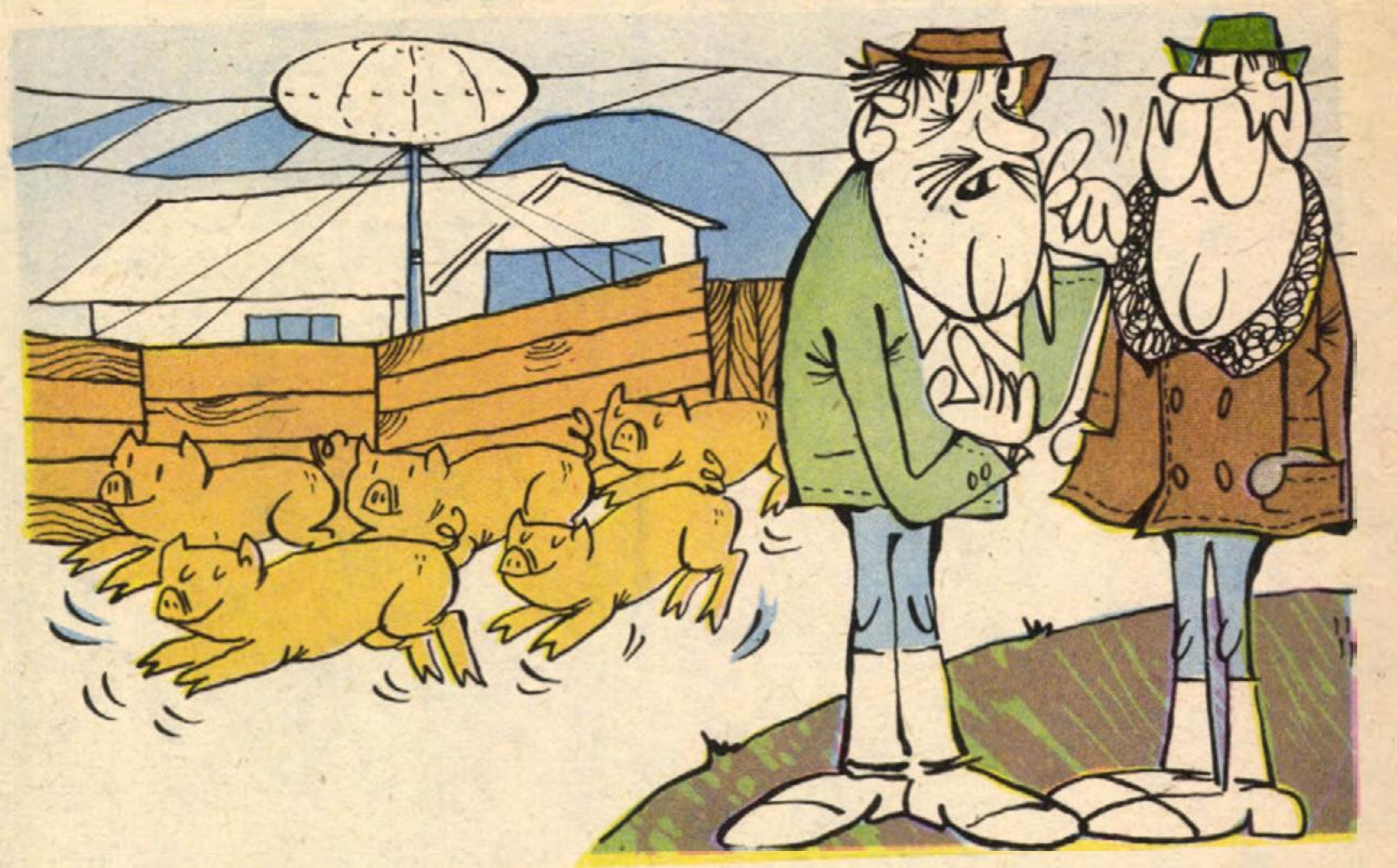
SZMOG

– Igazán, az előszobában is kifújhatnád magad ...

VÍZHIÁNY

BAJBAN A SERTÉSGONDOZÓ

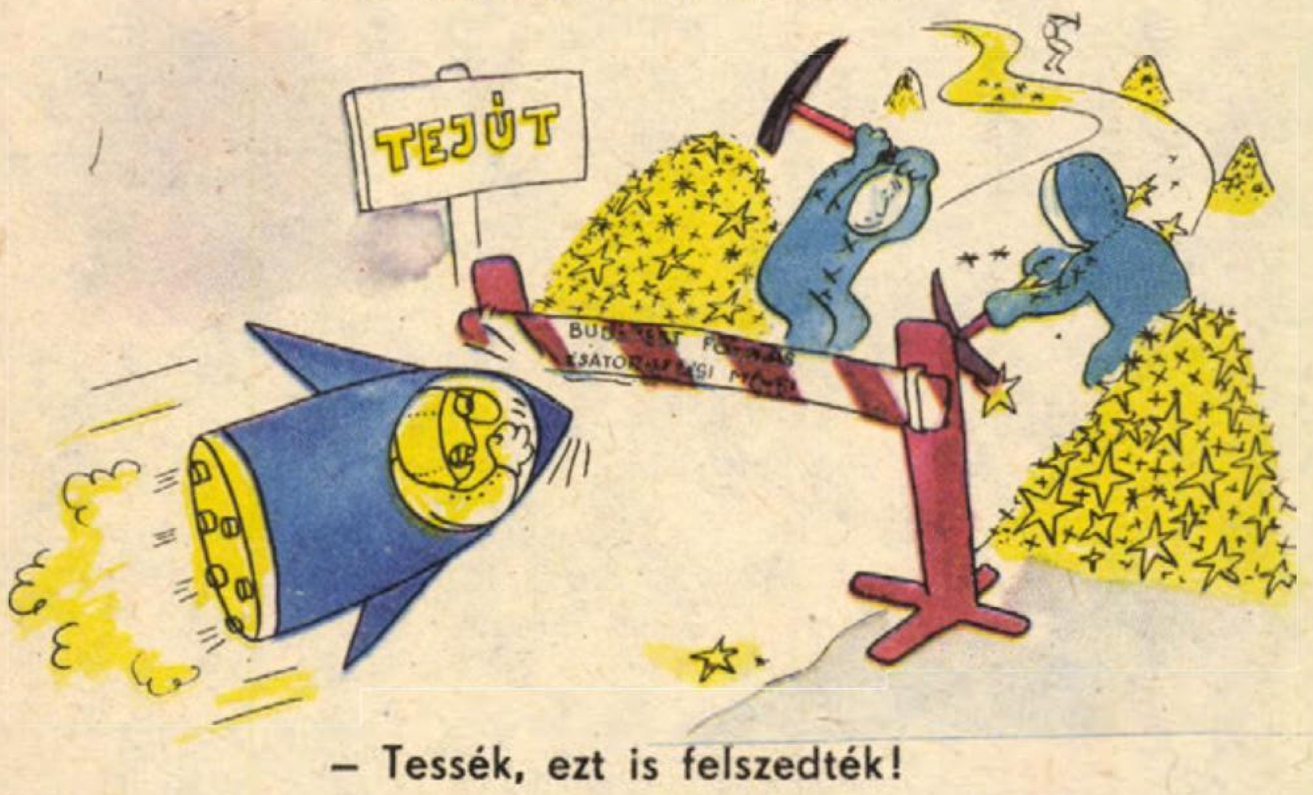
– Kocogómozgalmat indítottak, és egyre jobban fogynak!

NŐI DOLGOK

– Ezt nem vágom oda; ez márkás...

MAGYAROK A VILÁGŰRBEN

– Tessék, ezt is felszedték!

SZILÁNKOK

GARÁZDASÁG

— Hárman vernek egy embert? Szerencse, hogy én is itt vagyok! — mondta X. és rögtön csatlakozott a garázdákhoz, negyediknek.

ÚJ MUNKAERŐ

— Mi lesz a dolgom, kartársak?

— Egyelőre könnyű beosztást kap. Amíg mi alszunk, maga az ajtó előtt áll és riaszt minket, ha jön a főnök.

FOGADÁS

— Az én szobámba bárki bármikor bejelentés nélkül bejöhet — mondta az igazgató, majd magában hozzátette: szerencsére egész nap házon kívül vagyok.

HIRDETÉS

ELCSERÉLNÉM A LAKÁSOMAT. HA VOLNA.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Ön húsz éve él harmonikus, boldog házasságban. Mi a titka?

— Egy norvég nőt vettem feleségül. Nem tanultam meg egy szót sem norvégül, ő sem beszél egy kukkot sem magyarul. Így soha nincs köztünk veszekedés.

G. Sz.

KUTYABARÁT

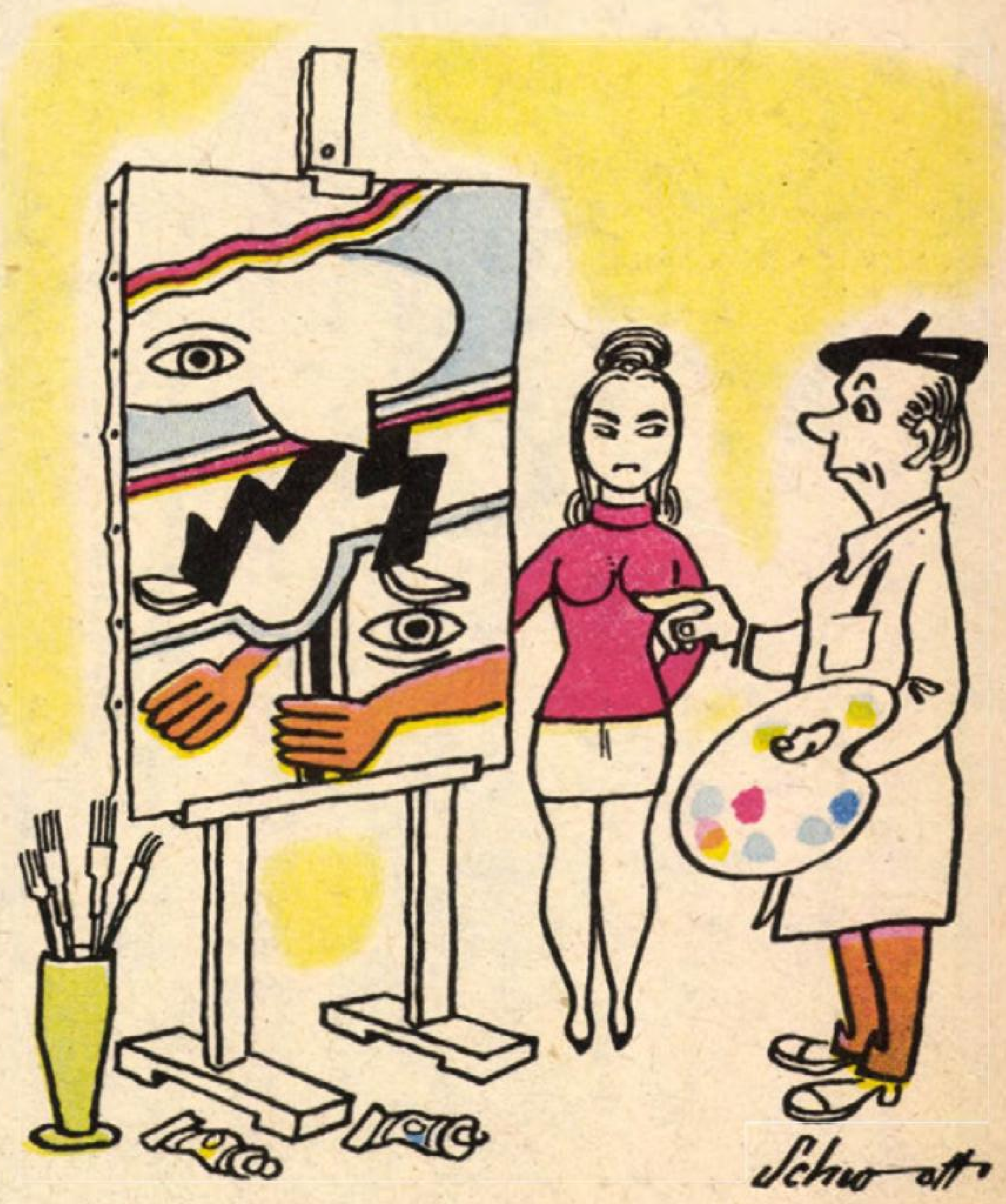
CSALÓDOTT BETÖRŐK

A rhodesiai Salisbury-ben egy Alf Dellow nevű ravasz úriember ezt a táblát tette ki kapujára: „Vigyázat! Óriáskígyó!" Barátainak bizalmasan elárulta, hogy szó sincs óriáskígyóról, de ezzel a fogással elriasztja a betörőket.

Vannak viszont bátor betörők is, akik kifosztották Mr. Dellow házát, s egy cédulát hagytak az ebédlő asztalán: „Mit hazudik? Nincs is óriáskígyó!"

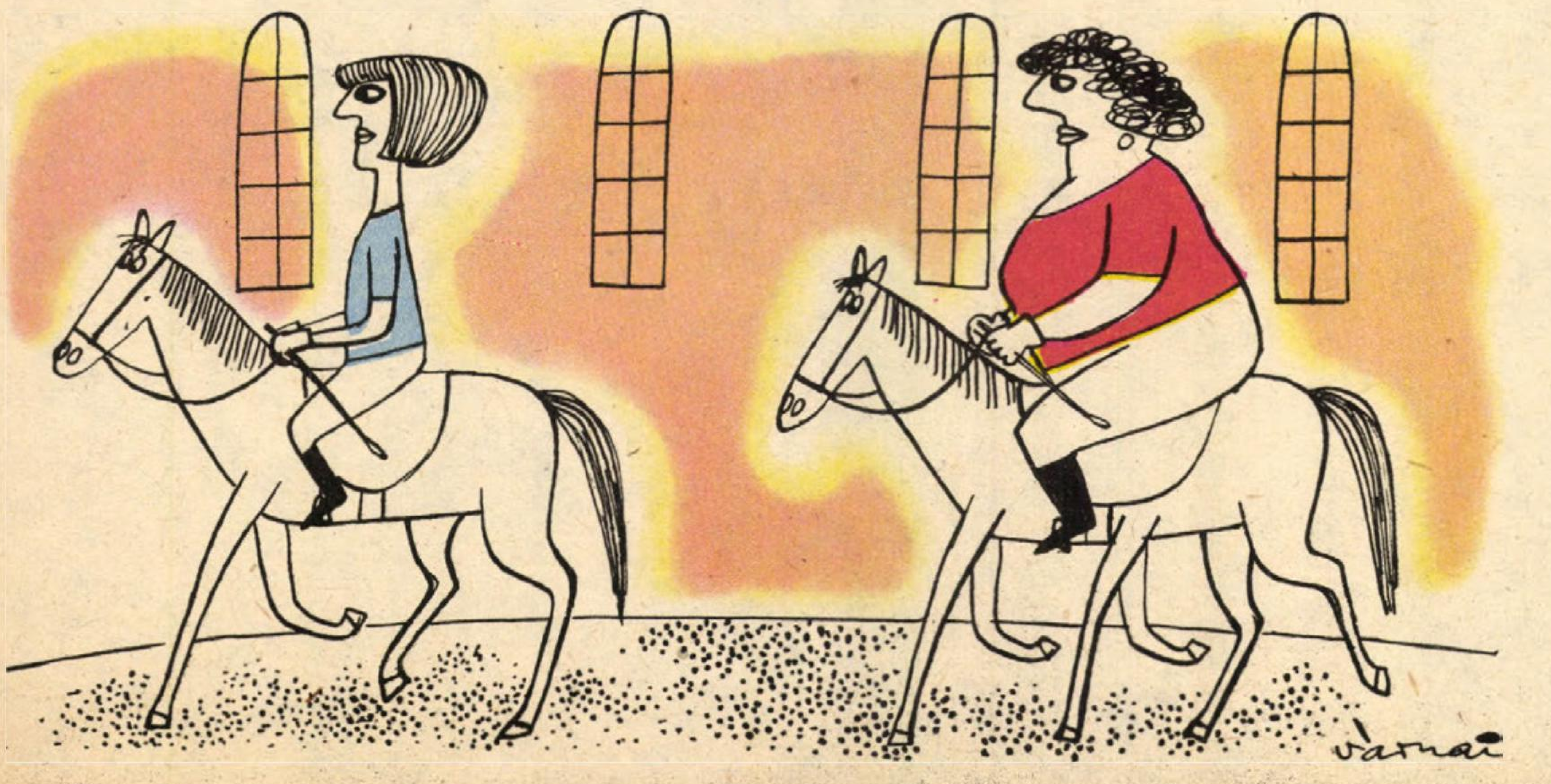
Mi ebből az erkölcsi tanulság? Előbb-utóbb minden hazugság kiderül!

ABSZTRAKT FENYEGETŐZÉS

– Mancika, ha visszautasít, a vonat alá dobom magamat, és így fogok kinézni!...

LOVARDÁBAN

ROMEÓ ÉS JÚLIA

– Légy nyugodt, Júlia, nem követünk el törvénysértést!...

RÉBUSZ

202. rejtvényünk megfejtése:

Tapasztalt

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Virág Eszter, Bp. XII., Városmajor u. 26/c.
Hunyor Sándor, Bp. II., Varsányi I. u. 21.
Czeglédi Zoltán, Debrecen, Sallai I. u. 29.

204. REJTVÉNYÜNK

TTUUVZZXX

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 29-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

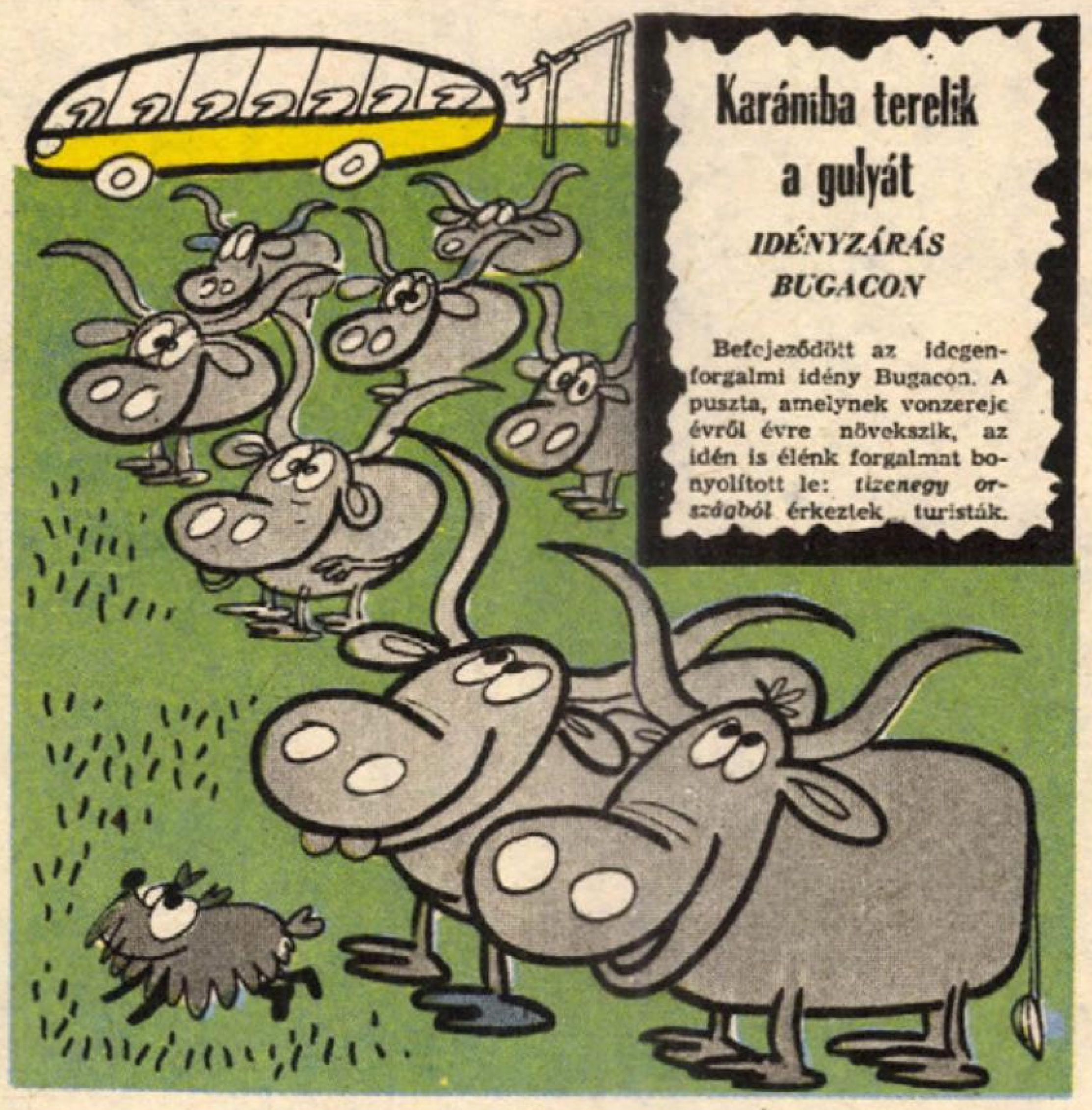
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 71.4025/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

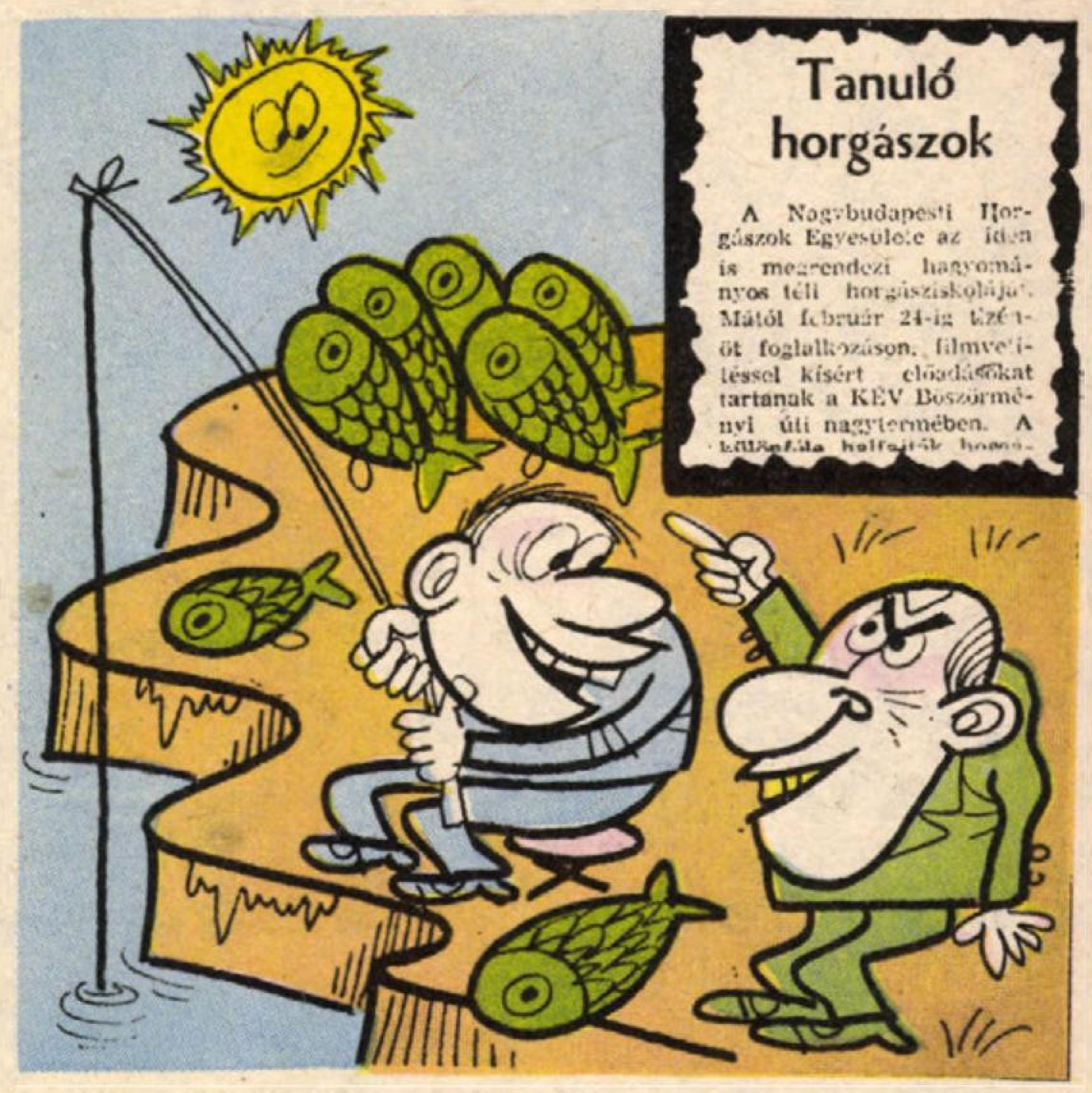
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

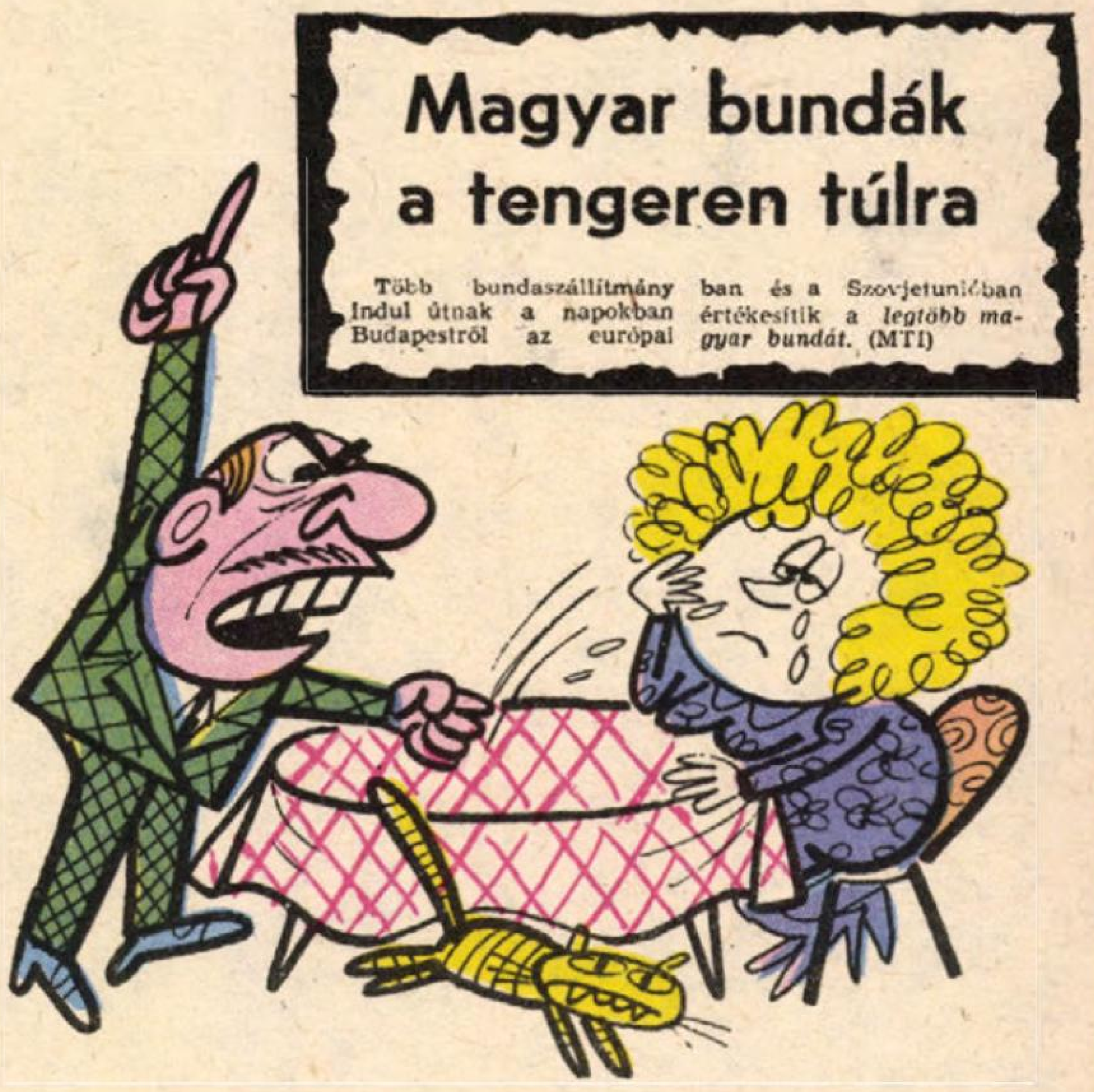
– Hála az égnek, elmentek a turisták, mi is élhetünk egy kis magánéletet.

– Hogy csinálta ezt, tanuló horgász létére?
– Egyszerű. Tanuló halakat fogtam.

– Százdolláros kérelmem van a Nemzeti Banknál, gondoltam, nem árt, ha segítek locsolni.

– Egy szót se többé a bundáról. Első az export!

ELSŐ A HÁZASSÁG!

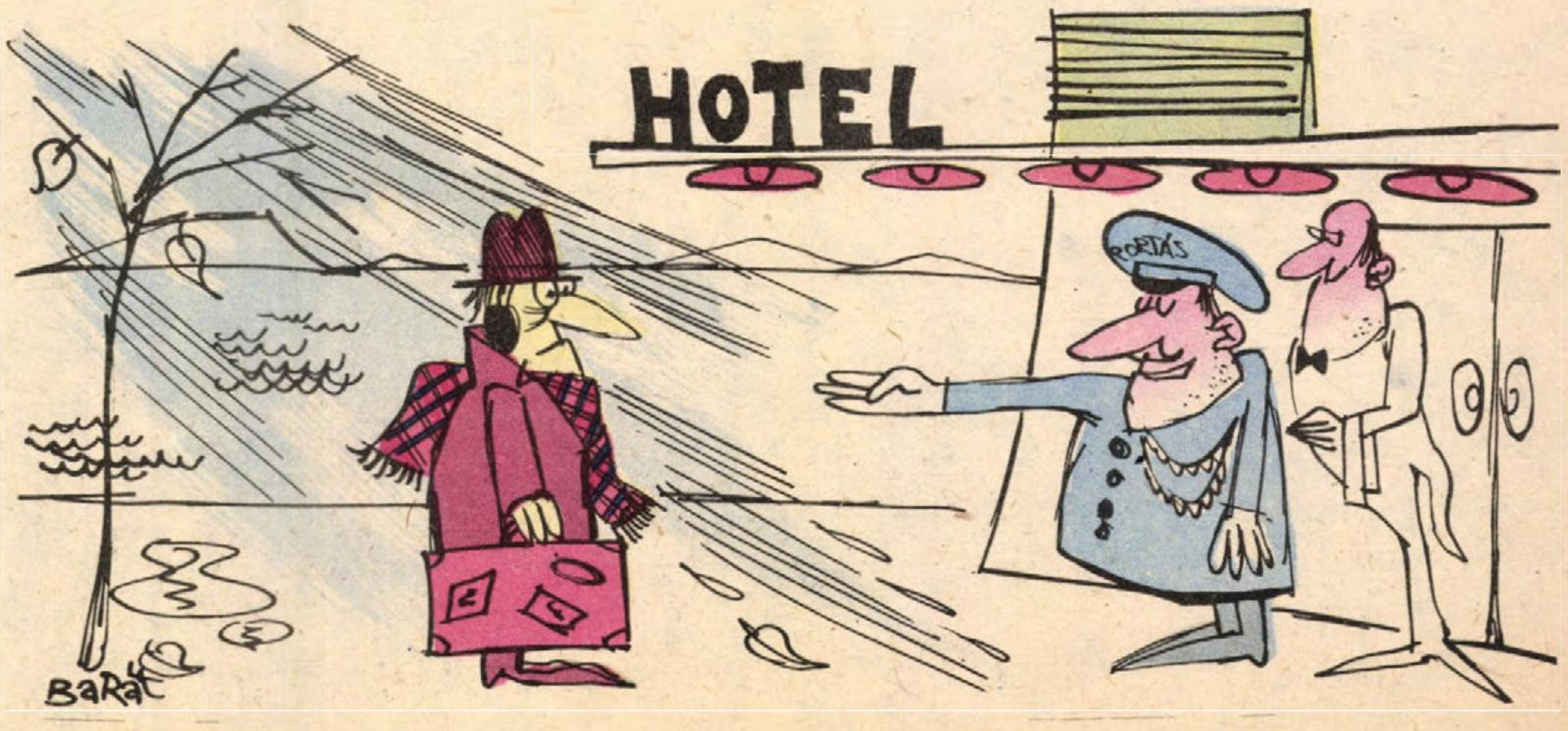
Az angliai Blackpool egyik házasságkötő termében többen csodálkoztak azon, hogy Mr. David Alfred Frost, a vőlegény nemcsak gyűrűt viselt, hanem bilincset is. Sokan azt hitték, hogy ez valami új divat, manapság nem lehet tudni, hogy ezek a fiatalok miket találnak ki... Még valami jelképnek is felfogható volt a bilincs házasságkötés előtt.

Sajnos, a bilincs ezúttal teljesen hagyományos eszköz volt. Frost ugyanis bőséges szabad idejében tolvajlásokkal foglalkozott, s 15 perccel tervezett esküvője előtt fogták el. A detektívek azonban jószívűségből (vagy rosszmájúságból?) az ifjú tolvajt a rendőrségi gépkocsin a házasságkötés színhelyére szállították, végignézték a megható ünnepséget, megvárták, amíg az új férj megcsókolja feleségét, Mrs. Frostot, leánynevén Jean Humble-t, majd elszállították a börtönbe, miközben az egyik detektív Lohengrin nászindulóját fütyülte.

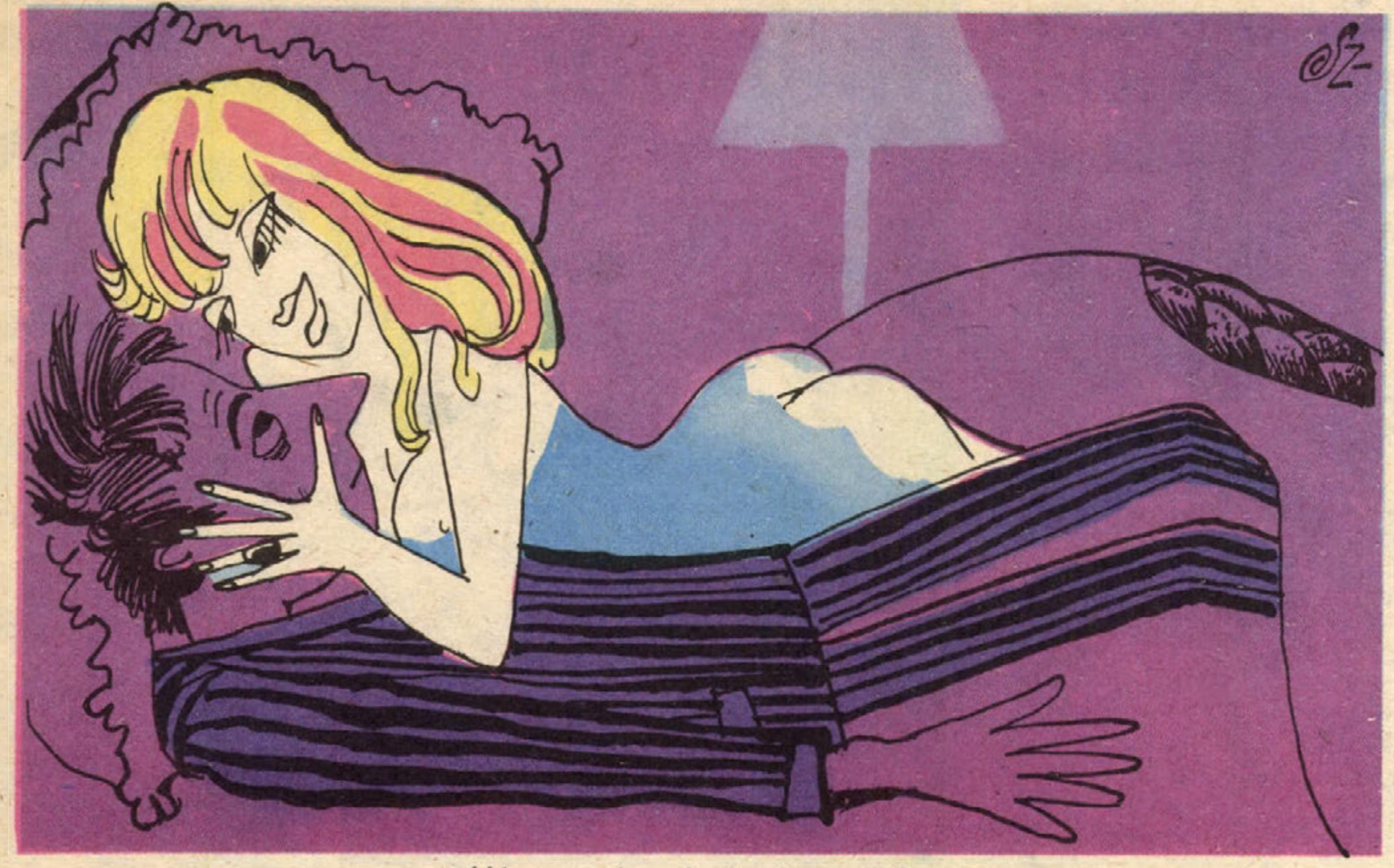
Nem, a házasság nem elavult intézmény! Sőt, az igazságszolgáltatás sem!

TÉLI ÜDÜLÉS

– És ha a kedves vendég fürödni akar a Balatonban, tessék szólni előre, hogy befűthessük!

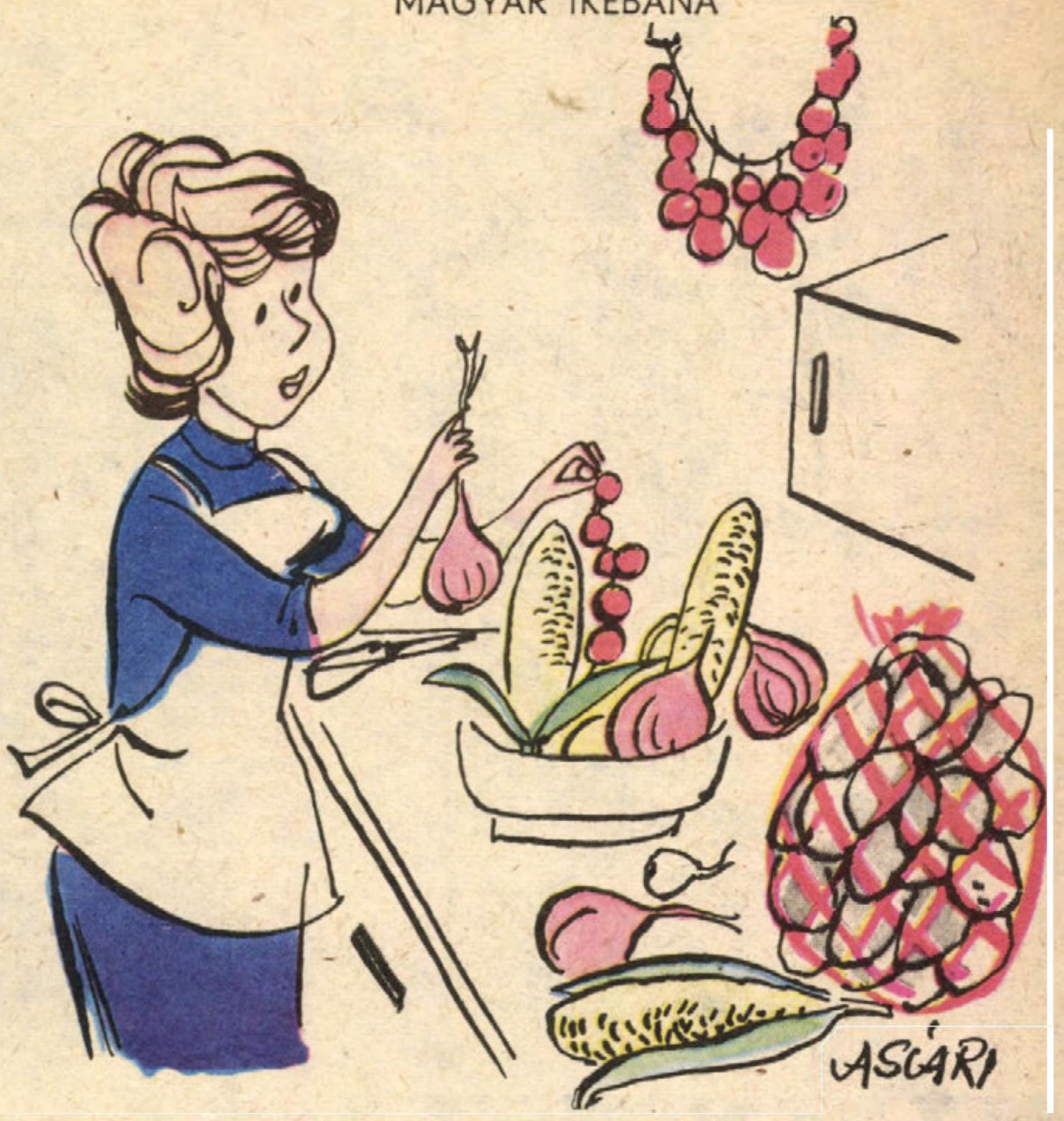

ÉRDEKLŐDÉS

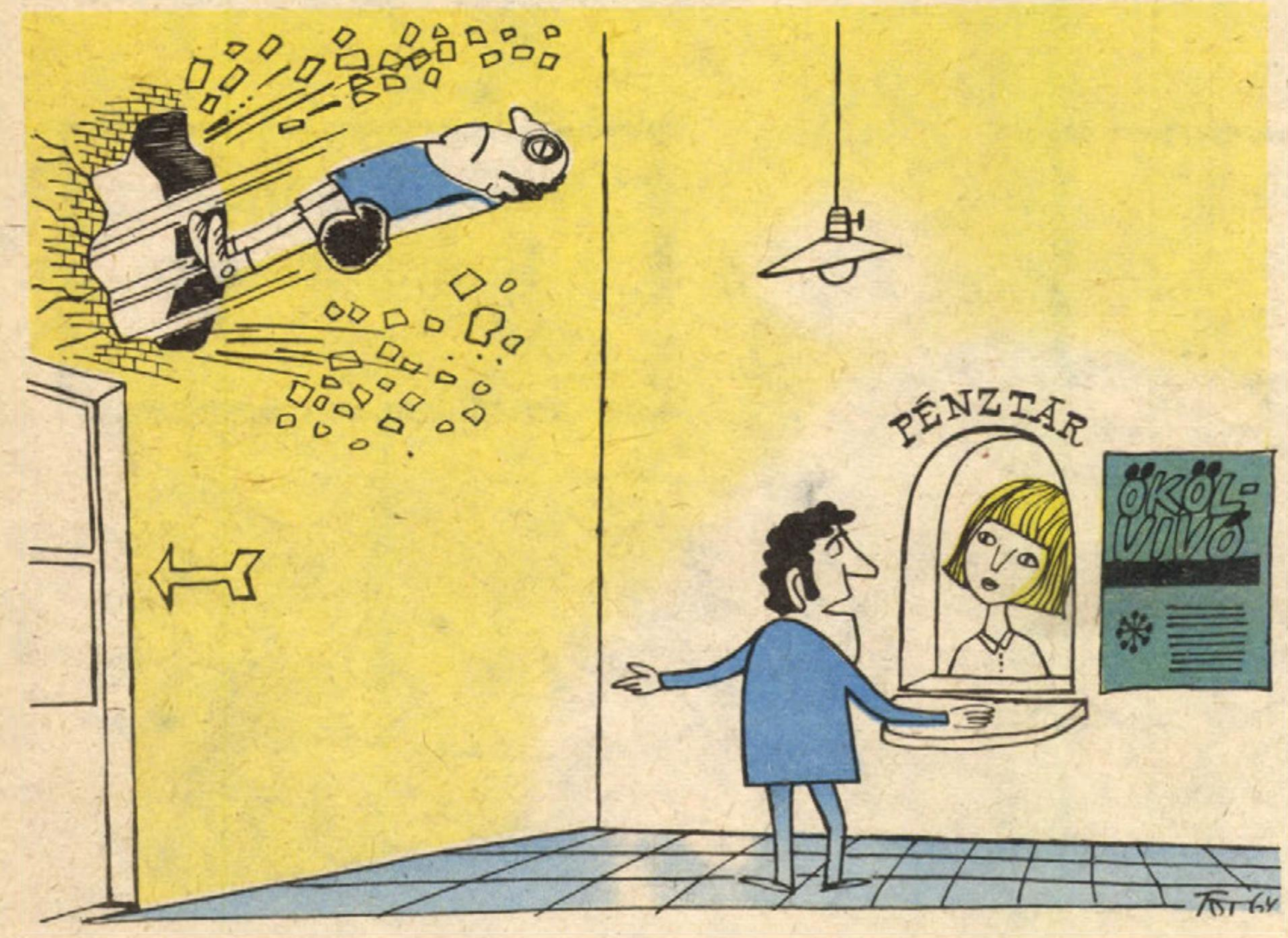
– Hányat alszunk karácsonyig?

MAGYAR IKEBANA

Kukoricából, vörös- és fokhagymából, cseresznyepaprikából és krumpliból.

KÉSŐN JÖVŐ

– Tessék mondani, elkezdődött már a mérkőzés?...

VERSIKÉK

A partjelző dilemmája

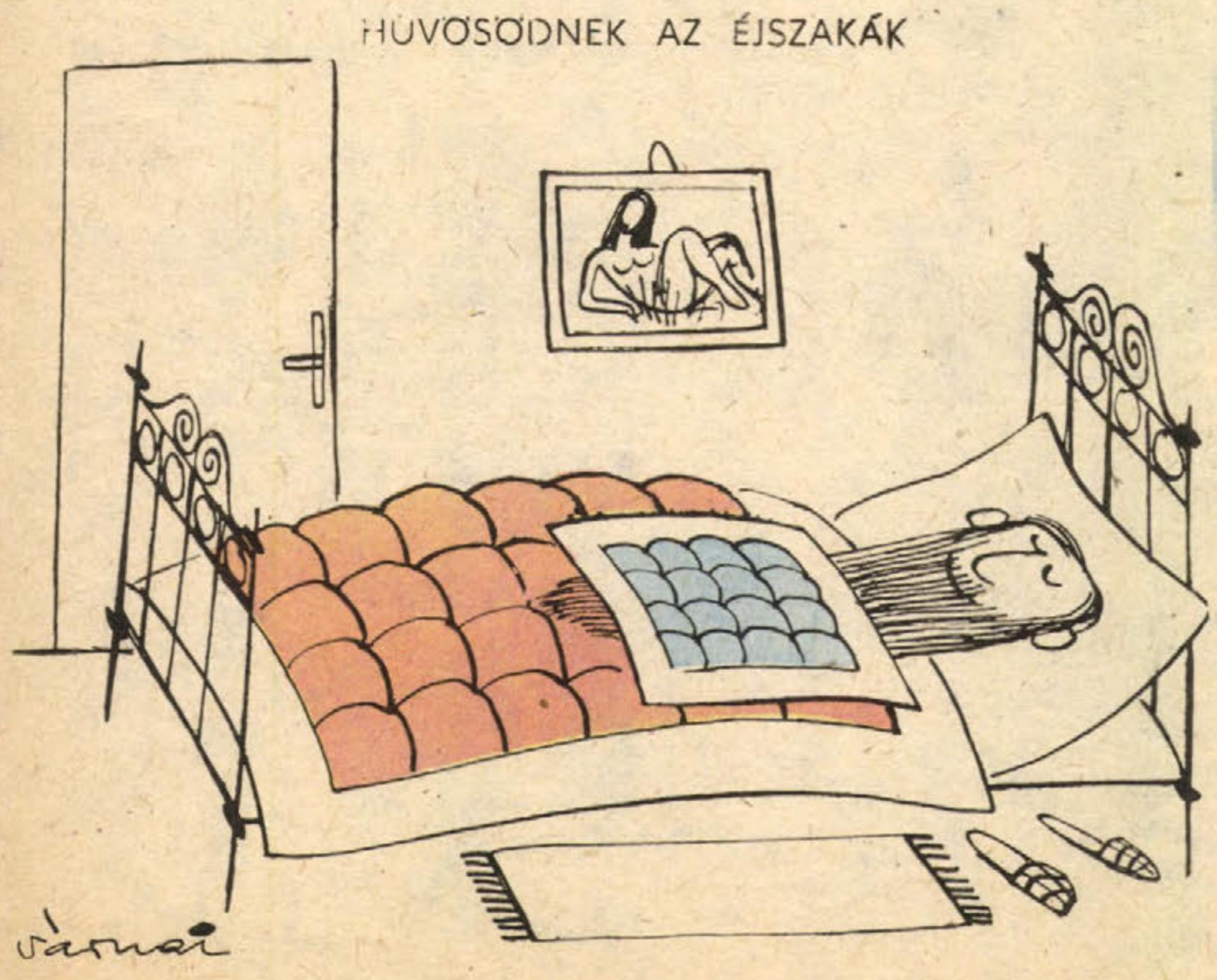
Egy partjelző kérdésének
Adok itt most hangot, teret:
Aki téged kővel dob meg,
Focit, vagy súlydobást szeret?

Busz-bosszúság

„Leszállok, cseréljünk helyet!"
Szólt a buszon egy nő kekken,
S jól rálépett a lábamra:
A cserére ráfizettem.

Hidvéghy Ferenc

HŰVÖSÖDNEK AZ ÉJSZAKÁK

REPREZENTÁCIÓ

